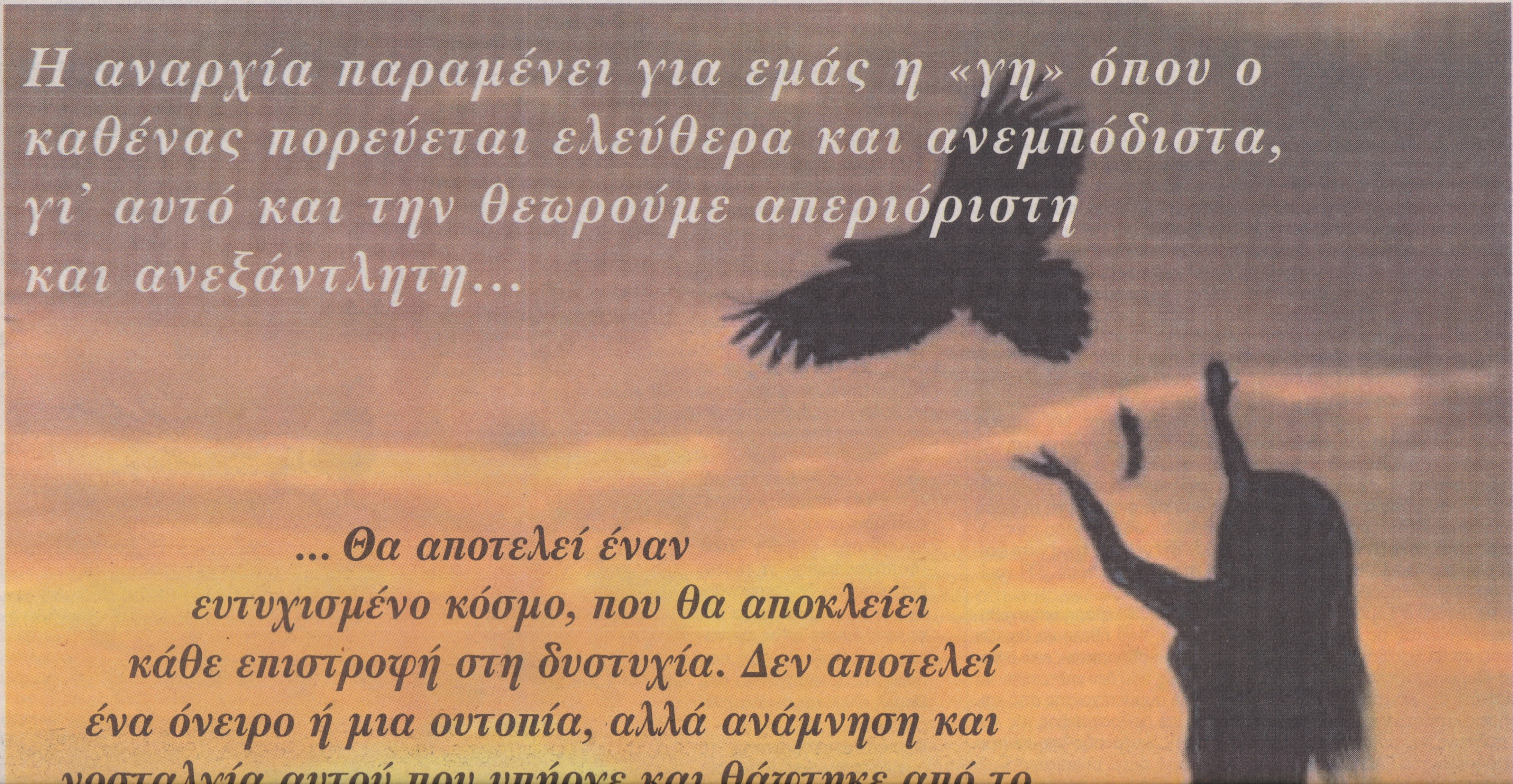
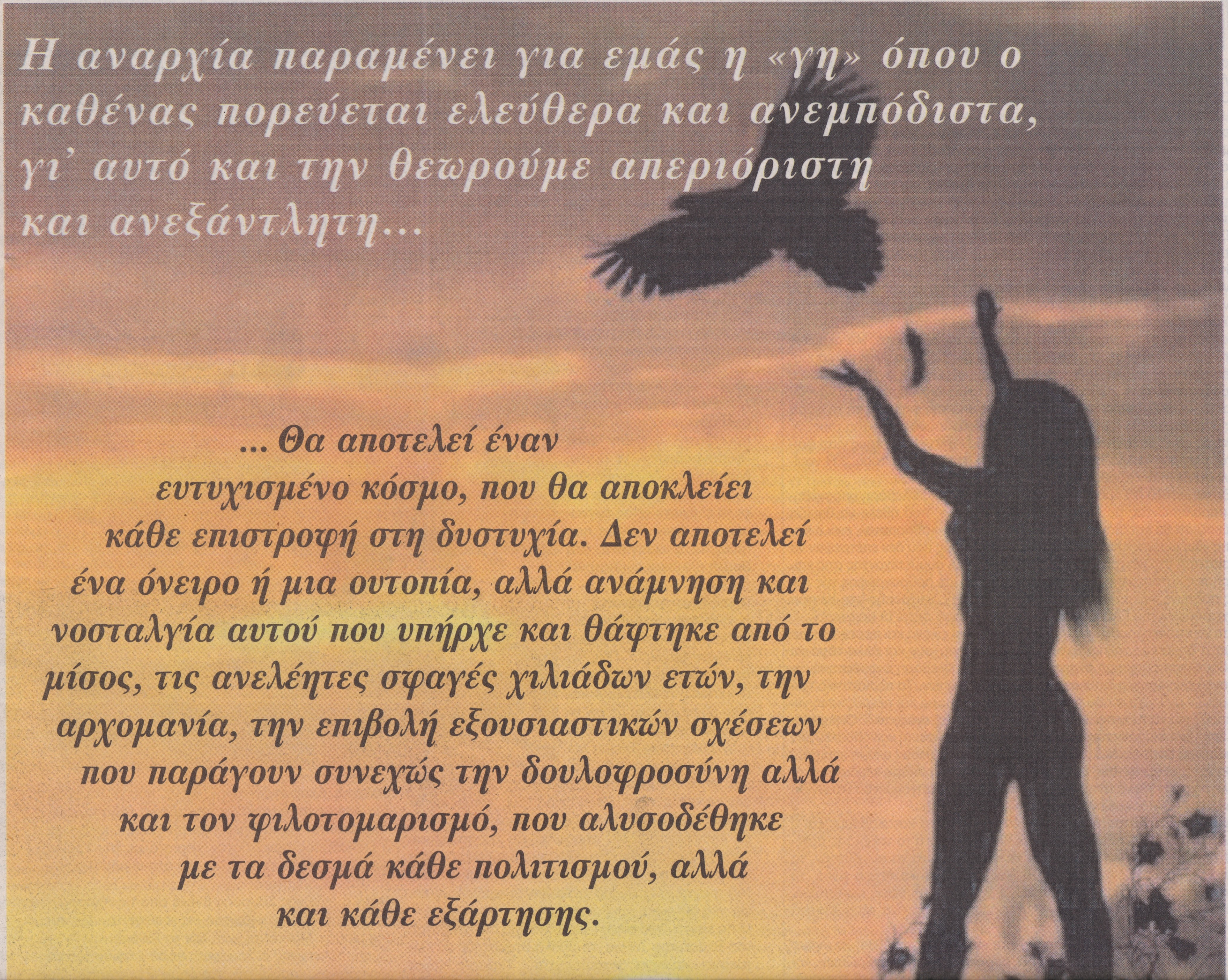
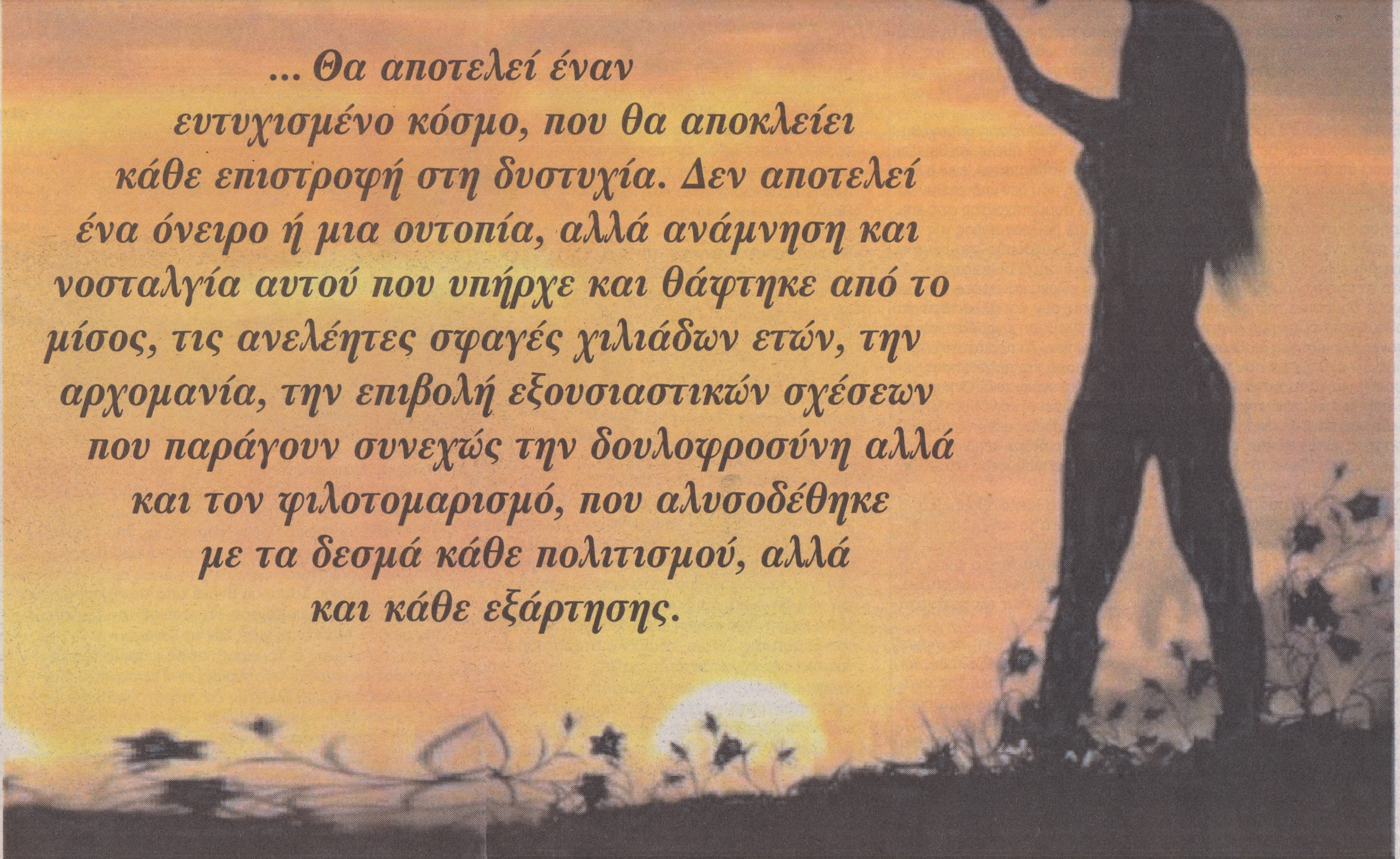
ΚΑΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ Ή ΔΕΞΙΑ, ΚΑΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ - ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμός Φύλλου 114
ΜΑΡΤΙΟΣ 2012
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Η αναρχία παραμένει για εμάς η «γη» όπου ο καθένας πορεύεται ελεύθερα και ανεμπόδιστα, γι' αυτό και την θεωρούμε απεριόριστη και ανεξάντλητη...
... Θα αποτελεί έναν ευτυχισμένο κόσμο, που θα αποκλείει κάθε επιστροφή στη δυστυχία. Δεν αποτελεί ένα όνειρο ή μια ουτοπία, αλλά ανάμνηση και νοσταλγία αυτού που υπήρχε και θάφτηκε από το μίσος, τις ανελέητες σφαγές χιλιάδων ετών, την αρχομανία, την επιβολή εξουσιαστικών σχέσεων που παράγουν συνεχώς την δουλοφροσύνη αλλά και τον φιλοτομαρισμό, που αλυσοδέθηκε με τα δεσμά κάθε πολιτισμού, αλλά και κάθε εξάρτησης.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ στις 12 ΦΛΕΒΑΡΗ, σελ. 3

Περιοχές Ολοκληρωμένης Τουριστικής Ανάπτυξης, σελ. 6

ΒΑΡΚΙΖΑ, Από τη μεθοδευμένη σφαγή στη Συμφωνία (Μέρος Β΄), σελ. 8

Βιομηχανικός κομμουνισμός ή αναρχία; σελ. 10

ΦΥΣΙΚΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΡΙΣΗ! σελ. 10

Πειράματα Παβλώφ και κοινωνικόςέλεγχος, σελ. 11

ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ ΜΝΗΜΗΣ: *ΜΟΛΛΥ ΣΤΑΪΜΕΡ* σελ. 13

Ανακοίνωση της Συσπείρωσης Αναρχικών για τη 12η Φεβρουαρίου, σελ. 16

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ...
...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Σύντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι,

Με την λέξη «επιρροή» συνήθιζαν παραδοσιακά, κυρίως τα στελέχη των κομματικών οργανώσεων του ΚΚΕ -και όχι μόνο- να χαρακτηρίζουν όσους θεωρούσαν ότι ανήκαν στον κοντινό τους περίγυρο, μη ενταγμένους μεν, αλλά «δικούς». Επρόκειτο για τον κομματικό περίγυρο εν μέρει περισσότερο ενεργό, άλλοτε για «εν υπνώσει» υποστηρικτές, πάντως έτσι ή αλλιώς για μια σημαντική δεξαμενή κομματικής πελατείας.

Οι «επιρροές» αρκετές φορές αποτελούσαν τον δούρειο ίππο της κομματικής διείσδυσης σε κοινωνικούς χώρους, ομάδες ακόμα και παρέες που αδυνατούσε να εισέλθει απ' ευθείας για διάφορους λόγους η κομματική προπαγάνδα. Με άλλα λόγια η επιχείρηση κατ' αρχήν πλησιάσματος του «στόχου» δεν γινόταν απ' ευθείας, αλλά μέσω ενός ενδιάμεσου (της «επιρροής») που προετοίμαζε το έδαφος για τον έμπειρο κομματικό που θα εμφανιζόταν όταν ωρίμαζαν οι συνθήκες για να τα πει «καλύτερα», να πείσει ή να γοητεύσει ιδεολογικά τον αμύητο.

Σ' αυτές τις περιπτώσεις ένα από τα πρώτα επιχειρήματα του καθοδηγητή –που δεν επιλεγόταν τυχαία, αλλά με βάση τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά εκείνου για τον οποίο υπήρχε φιλοδοξία να μπει στο κομματικό μαντρί– αφορούσε την ανάγκη οργάνωσης, που επιτάσσει «το άγχος των καιρών που ζούμε ή που έρχονται», η «ανάγκη ισχυροποίησης του λαϊκού κινήματος», η «ανάγκη ν' ανέβουμε στο στάδιο της οργάνωσης», κοκ. Θα πει κανείς ενδιαφέροντα όλα αυτά, αλλά γνωστά. Μα ακριβώς αυτό μας κάνει εντύπωση. Να βλέπουμε αυτές τις τόσο γνωστές κομματικές τακτικές, που εννοείται οι αναρχικοί έστω και οι αντιεξουσιαστές παραδοσιακά απλά χλεύαζαν και μυρίζονταν από χιλιόμετρα, να κάνουν ολοένα και συχνότερα την εμφάνιση τους υπό της σκέπη αυτή τη φορά της αντιεξουσίας ή του ελευθεριακού συνδικαλισμού (τρομάρα τους…). Αλλά ας είναι. Οι τσοπάνηδες προετοιμάζουν την γκλίτσα τους γιατί φαίνεται βλέπουν πολλά αδέσποτα πρόβατα στα λημέρια τους… Ή νομίζουν ότι βλέπουν πρόβατα και κάνουν όρεξη. Θα δείξει.

Εν τω μεταξύ ο Σαμαράς την επαύριον της 12ης Φλεβάρη υποσχέθηκε παραληρώντας σε έναν κακοπαιγμένο ρόλο, που ήθελε να θυμίζει Σαρκοζί ότι θα κατεβάσει τις κουκούλες από τα «καθάρματα», ενώ ο Καμίνης «θυμωμένος» κατήγγειλε τους υπεύθυνους που δεν επέτρεψαν να παρίσταται στο κέντρο επιχειρήσεων της ΓΑΔΑ συμμετέχοντας στις επιχειρήσεις καταστολής. Στην ίδια κατεύθυνση και αρθρογράφος της Αυγής πρότεινε την παρουσία μιας διακομματικής επιτροπής στο Κέντρο επιχειρήσεων της ΓΑΔΑ, (σαν έτοιμοι από καιρό αυτοί οι αριστεροί…),

Η αναπτυξιακή προοπτική της χώρας και ο Βλάσης Τσάκας

Μπορεί το παρακάτω περιστατικό να ακουστεί ως πικρό αστείο, όμως είναι μάλλον τραγικό. Ακόμα και ο άνθρωπος-φάρσα, ο ανεπανάληπτος ο Βλάσης ο Τσάκας, τηλεφωνικώς προσκεκλημένος σε βαρυσήμαντη –λόγω του ότι το «πάνελ» κοσμούσαν ο «τομεάρχης αθλητισμού»(!) του ΠΑΣΟΚ, βουλευτής Εμινίδης και ο αντίστοιχος της ΝΔ, Ιωαννίδης– αθλητική εκπομπή του Skai, εξέφρασε την πιο παγερή περιφρόνηση του για το ελληνικό κράτος: «*πως να βάλει ένας άνθρωπος λεφτά σε αυτή τη χώρα, η Ελλάδα υπογράφει-δεν υπογράφει έξω...*». Έφτασε μάλιστα στο σημείο να προσπεράσει με αδιαφορία την πρόσφατη ψήφιση μιας «φωτογραφικής», γι' αυτόν, διάταξης και δεν αισθάνθηκε την ανάγκη να δείξει ούτε το ελάχιστο ίχνος ευγνωμοσύνης στον Εμινίδη που ήταν και ο εισηγητής στη Βουλή αλλά και συμπατριώτης του.

Όπως καταλαβαίνετε, το αρχικά ιλαρό κλίμα βάρυνε

-*να γίνει αυτό θα πρέπει να ψοφήσετε από την πείνα*».

Κάθε οικονομική ανάλυση για το πότε θα «αποτύχει» και η νέα συμφωνία καθίσταται πλέον περιττή. Ο Γκίντο Βεστερβέλε, με άρθρο του στην Καθημερινή απέκλεισε κάθε περίπτωση να χορηγηθεί «ένα νέο πακέτο Μάρσαλ» υπό το φόβο ότι θα πάει στα μπουζούκια και στις λουλουδούδες, ή όπως το εξηγεί κομψά, στην «κατανάλωση». Το άρθρο είναι στα ελληνικά και γραμμένο σε απλή γλώσσα, ώστε ακόμα και ο πιο φτωχός νους θα πρέπει να καταλάβει ότι το «όραμα της ανάπτυξης» είναι μια νούλα και αυτό που προέχει για τις Εγγυήτριες Δυνάμεις είναι ο αφανισμός κατώτερων στρωμάτων του κοινωνικού χώρου και μετά βλέπουμε. Δεν θέλουν ούτε να μας βλέπουν οι Ευρωπαίοι ηγεμόνες και μας το φωνάζουν κατάμουτρα.

Και όμως, κόντρα στην πραγματικότητα, υπάρχει ο Αντώνης ο Σαμαράς. Δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι εκεί που τελειώνει η λογική αρχίζει ο περήφανος αρχηγός των εν Ελλάδι Συντηρητικών. Πρώτα από όλα, ο Αντώνης Σαμαράς δήλωσε ότι «*για πρώτη φο-*

Μ ...των κομματικών οργανώσεων του ΚΚΕ -και όχι μόνο- να χαρακτηρίζουν όσους θεωρούσαν ότι ανήκαν στον κοντινό τους περίγυρο, μη ενταγμένους μεν, αλλά «δικούς». Επρόκειτο για τον κομματικό περίγυρο εν μέρει περισσότερο ενεργό, άλλοτε για «εν υπνώσει» υποστηρικτές, πάντως έτσι ή αλλιώς για μια σημαντική δεξαμενή κομματικής πελατείας.

Οι «επιρροές» αρκετές φορές αποτελούσαν τον δούρειο ίππο της κομματικής διείσδυσης σε κοινωνικούς χώρους, ομάδες ακόμα και παρέες που αδυνατούσε να εισέλθει απ' ευθείας για διάφορους λόγους η κομματική προπαγάνδα. Με άλλα λόγια η επιχείρηση κατ' αρχήν πλησιάσματος του «στόχου» δεν γινόταν απ' ευθείας, αλλά μέσω ενός ενδιάμεσου (της «επιρροής») που προετοίμαζε το έδαφος για τον έμπειρο κομματικό που θα εμφανιζόταν όταν ωρίμαζαν οι συνθήκες για να τα πει «καλύτερα», να πείσει ή να γοητεύσει ιδεολογικά τον αμύητο.

Σ' αυτές τις περιπτώσεις ένα από τα πρώτα επιχειρήματα του καθοδηγητή –που δεν επιλεγόταν τυχαία, αλλά με βάση τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά εκείνου για τον οποίο υπήρχε φιλοδοξία να μπει στο κομματικό μαντρί– αφορούσε την ανάγκη οργάνωσης, που επιτάσσει «το άγχος των καιρών που ζούμε ή που έρχονται», η «ανάγκη ισχυροποίησης του λαϊκού κινήματος», η «ανάγκη ν' ανέβουμε στο στάδιο της οργάνωσης», κοκ. Θα πει κανείς ενδιαφέροντα όλα αυτά, αλλά γνωστά. Μα ακριβώς αυτό μας κάνει εντύπωση. Να βλέπουμε αυτές τις τόσο γνωστές κομματικές τακτικές, που εννοείται οι αναρχικοί έστω και οι αντιεξουσιαστές παραδοσιακά απλά χλεύαζαν και μυρίζονταν από χιλιόμετρα, να κάνουν ολοένα και συχνότερα την εμφάνιση τους υπό της σκέπη αυτή τη φορά της αντιεξουσίας ή του ελευθεριακού συνδικαλισμού (τρομάρα τους…). Αλλά ας είναι. Οι τσοπάνηδες προετοιμάζουν την γκλίτσα τους γιατί φαίνεται βλέπουν πολλά αδέσποτα πρόβατα στα λημέρια τους… Ή νομίζουν ότι βλέπουν πρόβατα και κάνουν όρεξη. Θα δείξει.

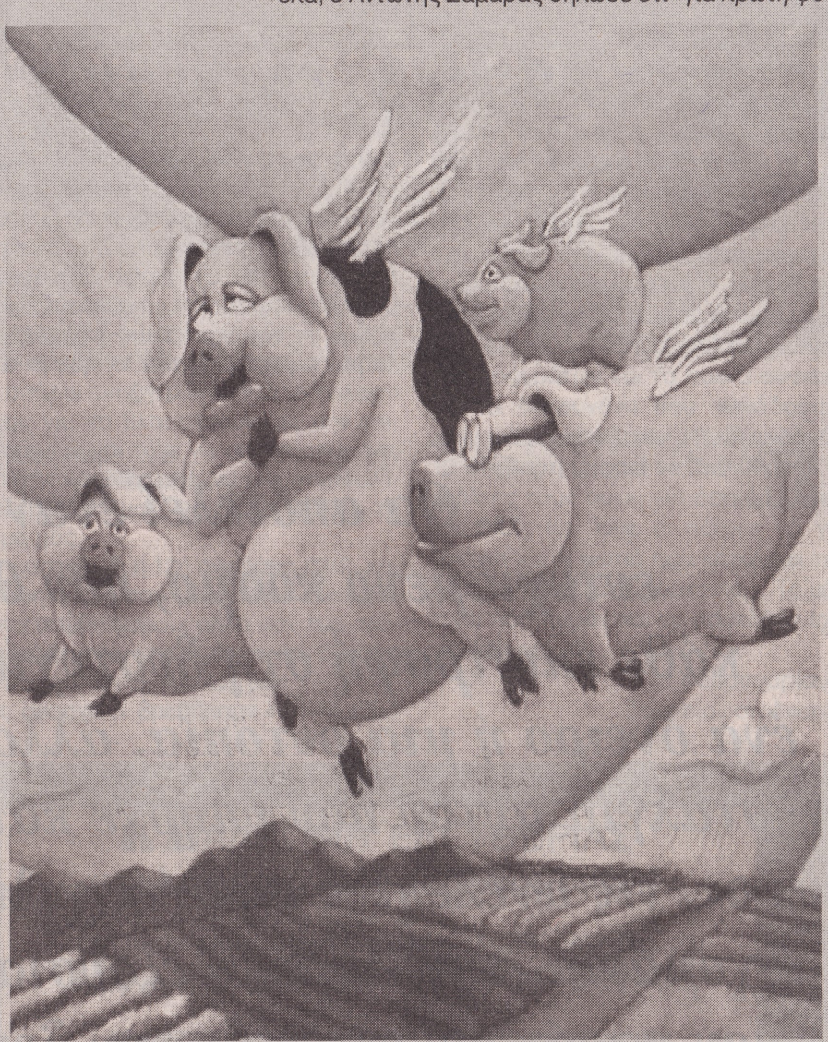
Εν τω μεταξύ ο Σαμαράς την επαύριον της 12ης Φλεβάρη υποσχέθηκε παραληρώντας σε έναν κακοπαιγμένο ρόλο, που ήθελε να θυμίζει Σαρκοζί ότι θα κατεβάσει τις κουκούλες από τα «καθάρματα», ενώ ο Καμίνης «θυμωμένος» κατήγγειλε τους υπεύθυνους που δεν επέτρεψαν να παρίσταται στο κέντρο επιχειρήσεων της ΓΑΔΑ συμμετέχοντας στις επιχειρήσεις καταστολής. Στην ίδια κατεύθυνση και αρθρογράφος της Αυγής πρότεινε την παρουσία μιας διακομματικής επιτροπής στο Κέντρο επιχειρήσεων της ΓΑΔΑ, (σαν έτοιμοι από καιρό αυτοί οι αριστεροί…), ώστε να παρακολουθεί, για να …διαμορφώσει εικόνα και προτάσεις για θέματα δημόσιας τάξης. Έχουν δίκιο να ανησυχούν και άλλο τόσο να νιώθουν μια πρόσκαιρη ανακούφιση. Την 12η Φλεβάρη εκφράστηκαν οι έντονες εξεγερτικές διαθέσεις πλήθους ανθρώπων. Τα περιστατικά ηλικιωμένων ανθρώπων που προμήθευαν με μάρμαρα και πέτρες τους νεότερους για να τα εκσφενδονίζουν στα ΜΑΤ είναι ενδεικτικά. Οι κυρίαρχοι επισημοποίησαν αποφάσεις που ήδη είχαν πάρει (η κοινοβουλευτική επικύρωση είναι φυσικά ανάξια λόγου…), εξασφάλισαν ακόμη περισσότερα τα οικονομικά τους συμφέροντα, αλλά το κυριότερο κέρδισαν ακόμη λίγο χρόνο για να αντιμετωπίσουν μια άνευ προηγουμένου καταιγίδα κοινωνικών αντιδράσεων που αναμφίβολα πλησιάζει.

Δέκα χρόνια πέρασαν ήδη, σχεδόν χωρίς να το καταλάβουμε και η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ μεγάλωσε. Παρ' όλα αυτά το ταξίδι της συνεχίζεται σε πείσμα των καιρών που θέλουν τα πάντα να συγκλίνουν, τα πάντα να υπολογίζονται σε κουκιά (και τα κινηματικά τέτοια είναι), τα πάντα να αφορούν μονότονα επαναλαμβανόμενες απόψεις και τσιτάτα, ανέξοδους πρακτικισμούς και κάθε είδους εναλλακτικά εξουσιαστικά μοντέλα.

Ένας γάλλος ιστορικός ο Pierre Nora είχε γράψει το 1984: *«η μνήμη είναι ζωή. Φορείς της είναι πάντοτε ομάδες ζωντανών ανθρώπων, και γι' αυτό είναι σε διαρκή εξέλιξη. Υπόκειται στην διαλεκτική της ανάμνησης και της λήθης, δεν έχει επίγνωση των διαδοχικών παραμορ-*

Η αναπτυξιακή προοπτική της χώρας και ο Βλάσης Τσάκας

Μπορεί το παρακάτω περιστατικό να ακουστεί ως πικρό αστείο, όμως είναι μάλλον τραγικό. Ακόμα και ο άνθρωπος-φάρσα, ο ανεπανάληπτος ο Βλάσης ο Τσάκας, τηλεφωνικώς προσκεκλημένος σε βαρυσήμαντη –λόγω του ότι το «πάνελ» κοσμούσαν ο «τομεάρχης αθλητισμού»(!) του ΠΑΣΟΚ, βουλευτής Εμινίδης και ο αντίστοιχος της ΝΔ, Ιωαννίδης– αθλητική εκπομπή του Skai, εξέφρασε την πιο παγερή περιφρόνηση του για το ελληνικό κράτος: «πως *να βάλει ένας άνθρωπος λεφτά σε αυτή τη χώρα, η Ελλάδα υπογράφει-δεν υπογράφει έξω...*». Έφτασε μάλιστα στο σημείο να προσπεράσει με αδιαφορία την πρόσφατη ψήφιση μιας «φωτογραφικής», γι' αυτόν, διάταξης και δεν αισθάνθηκε την ανάγκη να δείξει ούτε το ελάχιστο ίχνος ευγνωμοσύνης στον Εμινίδη που ήταν και ο εισηγητής στη Βουλή αλλά και συμπατριώτης του.

Όπως καταλαβαίνετε, το αρχικά ιλαρό κλίμα βάρυνε απότομα και κάποια γελάκια κόπηκαν μαχαίρι. «*Πως να το κάνουμε, οι επιφυλάξεις του κυρίου Τσάκα έχουν κάποια βάση σχετικά με την αναξιοπιστία της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στην παγκόσμια σκηνή*», παρατήρησε γονυπετής ένας δημοσιογράφος. Ο Εμινίδης και ο Ιωαννίδης, με τη σειρά τους, έσπευσαν να μουρμουρίσουν με σκυμμένο το κεφάλι ότι «θέλουν τις επενδύσεις»... Να σημειωθεί ότι η παρέμβαση Τσάκα έγινε την ώρα που όλα στις Βρυξέλλες «κρέμονταν από μια κλωστή» (αγαπημένο κλισέ και αυτό!) για το πρόγραμμα ανταλλαγής ομολόγων και την νέα δανειακή σύμβαση.

Μετά την νέα εθνική ψυχρολουσία δια στόματος του Βλάση του Τσάκα, το μυαλό σταμάτησε να λειτουργεί για λίγα δευτερόλεπτα... Τίποτα... καμία σκέψη... Διάφορες θεωρίες συνομωσίας και άλλα άσχετα πράγματα αρχίζουν να στροβιλίζονται, «να ε-

χώρου και μετά βλέπουμε. Δεν θέλουν ούτε να μας βλέπουν οι Ευρωπαίοι ηγεμόνες και μας το φωνάζουν κατάμουτρα.

Και όμως, κόντρα στην πραγματικότητα, υπάρχει ο Αντώνης ο Σαμαράς. Δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι εκεί που τελειώνει η λογική αρχίζει ο περήφανος αρχηγός των εν Ελλάδι Συντηρητικών. Πρώτα από όλα, ο Αντώνης Σαμαράς δήλωσε ότι «*για πρώτη φορά έγινε διαπραγμάτευση*». Μόνο που ο Σαμαράς δεν διαπραγματεύτηκε με την τρόικα άλλα συνομιλούσε με τον Παπανδρέου και τον Καρατζαφέρη και ο Παπαδήμος συναντιόταν χωριστά με την Τρόικα για να μεταφέρει τις εντολές της στο συμβούλιο των «πολιτικών αρχηγών».

Μετά ο Αντώνης Σαμαράς βγήκε από τις «διαπραγματεύσεις» πανηγυρίζοντας ότι «έσωσε τον 13ο και 14ο μισθό». Μαντέψτε γιατί δεν το ξανάπε...

Τώρα, ο Αντώνης ο Σαμαράς, αφού ψήφισε το νέο «Μνημόνιο», κήρυξε την περίφημη «Πανστρατιά για την Ελλάδα» ξεδιπλώνοντας το υπέροχο όραμά του

παραδοσιακά απλά χλεύαζαν και μυρίζονταν από χιλιόμετρα, να κάνουν ολοένα και συχνότερα την εμφάνιση τους υπό της σκέπη αυτή τη φορά της αντιεξουσίας ή του ελευθεριακού συνδικαλισμού (τρομάρα τους...). Αλλά ας είναι. Οι τσοπάνηδες προετοιμάζουν την γκλίτσα τους γιατί φαίνεται βλέπουν πολλά αδέσποτα πρόβατα στα λημέρια τους... Ή νομίζουν ότι βλέπουν πρόβατα και κάνουν όρεξη. Θα δείξει.

Εν τω μεταξύ ο Σαμαράς την επαύριον της 12ης Φλεβάρη υποσχέθηκε παραληρώντας σε έναν κακοπαιγμένο ρόλο, που ήθελε να θυμίζει Σαρκοζί ότι θα κατεβάσει τις κουκούλες από τα «καθάρματα», ενώ ο Καμίνης «θυμωμένος» κατήγγειλε τους υπεύθυνους που δεν επέτρεψαν να παρίσταται στο κέντρο επιχειρήσεων της ΓΑΔΑ συμμετέχοντας στις επιχειρήσεις καταστολής. Στην ίδια κατεύθυνση και αρθρογράφος της Αυγής πρότεινε την παρουσία μιας διακομματικής επιτροπής στο Κέντρο επιχειρήσεων της ΓΑΔΑ, (σαν έτοιμοι από καιρό αυτοί οι αριστεροί...), ώστε να παρακολουθεί, για να ...διαμορφώσει εικόνα και προτάσεις για θέματα δημόσιας τάξης. Έχουν δίκιο να ανησυχούν και άλλο τόσο να νιώθουν μια πρόσκαιρη ανακούφιση. Την 12η Φλεβάρη εκφράστηκαν οι έντονες εξεγερτικές διαθέσεις πλήθους ανθρώπων. Τα περιστατικά ηλικιωμένων ανθρώπων που προμήθευαν με μάρμαρα και πέτρες τους νεότερους για να τα εκσφενδονίζουν στα ΜΑΤ είναι ενδεικτικά. Οι κυρίαρχοι επισημοποίησαν αποφάσεις που ήδη είχαν πάρει (η κοινοβουλευτική επικύρωση είναι φυσικά ανάξια λόγου...), εξασφάλισαν ακόμη περισσότερα τα οικονομικά τους συμφέροντα, αλλά το κυριότερο κέρδισαν ακόμη λίγο χρόνο για να αντιμετωπίσουν μια άνευ προηγουμένου καταιγίδα κοινωνικών αντιδράσεων που αναμφίβολα πλησιάζει.

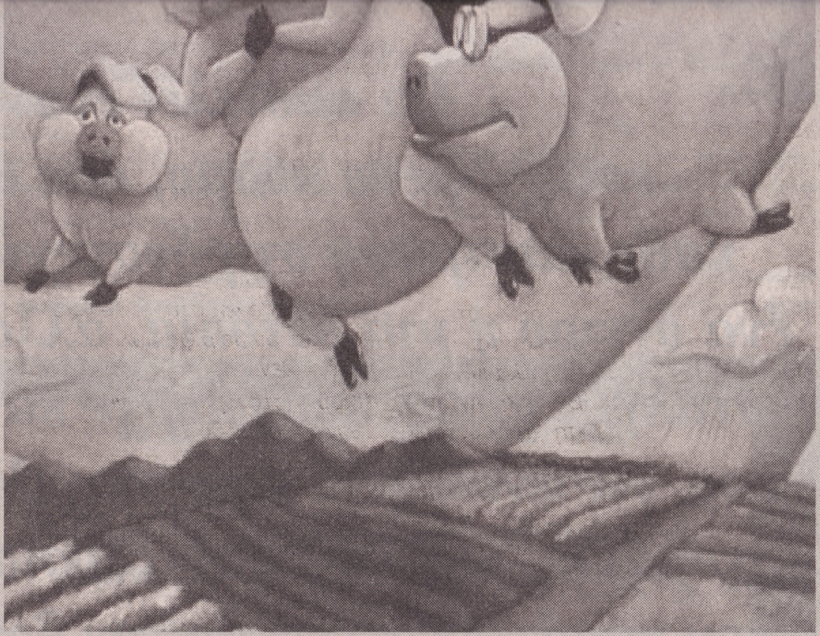
Δέκα χρόνια πέρασαν ήδη, σχεδόν χωρίς να το καταλάβουμε και η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ μεγάλωσε. Παρ' όλα αυτά το ταξίδι της συνεχίζεται σε πείσμα των καιρών που θέλουν τα πάντα να συγκλίνουν, τα πάντα να υπολογίζονται σε κουκιά (και τα κινηματικά τέτοια είναι), τα πάντα να αφορούν μονότονα επαναλαμβανόμενες απόψεις και τσιτάτα, ανέξοδους πρακτικισμούς και κάθε είδους εναλλακτικά εξουσιαστικά μοντέλα.

Ένας γάλλος ιστορικός ο Pierre Nora είχε γράψει το 1984: «*η μνήμη είναι ζωή. Φορείς της είναι πάντοτε ομάδες ζωντανών ανθρώπων, και γι' αυτό είναι σε διαρκή εξέλιξη. Υπόκειται στην διαλεκτική της ανάμνησης και της λήθης, δεν έχει επίγνωση των διαδοχικών παραμορφώσεων της, είναι ανοιχτή σε κάθε λογής χρήσεις και καταχρήσεις. Ενίοτε παραμένει λανθάνουσα για μεγάλες περιόδους, μετά ξαφνικά ξαναζωντανεύει. Ιστορία είναι η διαρκώς ατελής και προβληματική ανασύνθεση αυτού που δεν υπάρχει πια. Η μνήμη πάντοτε ανήκει στην εποχή μας και αποτελεί βιωμένο δεσμό με το αιώνιο παρόν. ιστορία είναι η αναπαράσταση του παρελθόντος*».

Η αναρχία παραμένει για εμάς η «γη» όπου ο καθένας πορεύεται ελεύθερα και ανεμπόδιστα, γι' αυτό και την θεωρούμε απεριόριστη και ανεξάντλητη. Θα αποτελεί έναν ευτυχισμένο κόσμο, που θα αποκλείει κάθε επιστροφή στη δυστυχία. Δεν αποτελεί ένα όνειρο ή μια ουτοπία, αλλά ανάμνηση και νοσταλγία αυτού που υπήρχε και θάφτηκε από το μίσος, τις ανελέητες σφαγές χιλιάδων ετών, την αρχομανία, την επιβολή εξουσιαστικών σχέσεων που παράγουν συνεχώς την δουλοφροσύνη αλλά και τον φιλοτομαρισμό, που αλυσοδέθηκε με τα δεσμά κάθε πολιτισμού, αλλά και κάθε εξάρτησης.

Μάρτιος 2012

γράφει έξω...». Έφτασε μάλιστα στο σημείο να προσπεράσει με αδιαφορία την πρόσφατη ψήφιση μιας «φωτογραφικής», γι' αυτόν, διάταξης και δεν αισθάνθηκε την ανάγκη να δείξει ούτε το ελάχιστο ίχνος ευγνωμοσύνης στον Εμινίδη που ήταν και ο εισηγητής στη Βουλή αλλά και συμπατριώτης του.

Όπως καταλαβαίνετε, το αρχικά ιλαρό κλίμα βάρυνε απότομα και κάποια γελάκια κόπηκαν μαχαίρι. «*Πως να το κάνουμε, οι επιφυλάξεις του κυρίου Τσάκα έχουν κάποια βάση σχετικά με την αναξιοπιστία της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στην παγκόσμια σκηνή*», παρατήρησε γονυπετής ένας δημοσιογράφος. Ο Εμινίδης και ο Ιωαννίδης, με τη σειρά τους, έσπευσαν να μουρμουρίσουν με σκυμμένο το κεφάλι ότι «θέλουν τις επενδύσεις»... Να σημειωθεί ότι η παρέμβαση Τσάκα έγινε την ώρα που όλα στις Βρυξέλλες «κρέμονταν από μια κλωστή» (αγαπημένο κλισέ και αυτό!) για το πρόγραμμα ανταλλαγής ομολόγων και την νέα δανειακή σύμβαση.

Μετά και την νέα εθνική ψυχρολουσία δια στόματος του Βλάση του Τσάκα, το μυαλό σταμάτησε να λειτουργεί για λίγα δευτερόλεπτα... Τίποτα... καμία σκέψη... Διάφορες θεωρίες συνομωσίας και άλλα άσχετα πράγματα αρχίζουν να στροβιλίζονται, «*να εντάσσεται άραγε η παρέμβαση Τσάκα στον κύκλο των διεθνών πιέσεων για τον εκβιασμό του ελληνικού λαού;*», «*μήπως ο Βλάσης ο Τσάκας διεκδικεί πολιτικό ρόλο διαμέσου της Σαουδικής Αραβίας;*», «*υπάρχει θέση για τρίτον αντιπρόεδρο στην κυβέρνηση Παπαδήμου;*».

Να 'ταν μόνο ο Βλάσης ο Τσάκας! Δεν πέρασαν μερικές ώρες από την υπογραφή της νέας γενοκτονικής συμφωνίας που οδηγεί κατευθείαν στην υψικάμινο μεγάλα τμήματα της κοινωνίας και οι γερμανοί «εταίροι», αφού δημαγωγήσουν για το εσωτερικό τους ακροατήριο, εξηγούν την νέα πραγματικότητα με απλά λόγια: «*Διασφαλιστήκαμε από τον κίνδυνο εξωτερικής χρεωκοπίας του ελληνικού κράτους (αθέτηση εξωτερικών πληρωμών) και για ρά έγινε διαπραγμάτευση*». Μόνο που ο Σαμαράς δεν διαπραγματεύτηκε με την τρόικα άλλα συνομιλούσε με τον Παπανδρέου και τον Καρατζαφέρη και ο Παπαδήμος συναντιόταν χωριστά με την Τρόικα για να μεταφέρει τις εντολές της στο συμβούλιο των «πολιτικών αρχηγών».

Μετά ο Αντώνης Σαμαράς βγήκε από τις «διαπραγματεύσεις» πανηγυρίζοντας ότι «έσωσε τον 13ο και 14ο μισθό». Μαντέψτε γιατί δεν το ξανάπε...

Τώρα, ο Αντώνης ο Σαμαράς, αφού ψήφισε το νέο «Μνημόνιο», κήρυξε την περίφημη «Πανστρατιά για την Ελλάδα» ξεδιπλώνοντας το υπέροχο όραμά του για «ανάπτυξη», «ευημερία» και «κοινωνική συνοχή» για μια «νέα Ελλάδα», έννοιες που δεν σημαίνουν απολύτως τίποτα σε κανέναν και στο νου μας ήρθε αμέσως η εικόνα από μεξικάνικη μπάντα με βιολιά και τρομπόνια που ξεφωνίζει «*άι, άι, άι, βίβα Μέχικο, βίβα Αμέρικα!*».

Ο Σαμαράς δεν ξέχασε να αναφερθεί και στις «επικείμενες» εκλογές «***όταν ολοκληρωθεί το PSI, σε δύο μήνες***». Στην πραγματικότητα το PSI (πρόγραμμα ανταλλαγής ομολόγων) **μπορεί να διαρκέσει από τέσσερις μήνες έως δύο χρόνια,** όπως στη Ρωσία, **να διακοπεί για ένα διάστημα ή να μην ολοκληρωθεί ποτέ** και δεύτερον, οι εκλογές στην κάθε περιφέρεια μιας αυτοκρατορίας (νέου ή παλαιού τύπου) ορίζονται από τον Αρμοστή και τις εγγυήτριες δυνάμεις. Τρίτον, είναι τόσο κουτούτσικος ο Αντώνης Σαμα-

ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ στις 12 ΦΛΕΒΑΡΗ (Χρονικό)

Σύμφωνα με ανακοινώσεις ο αριθμός των αστυνομικών δυνάμεων που βρίσκεται σε επιφυλακή για να καταστείλει όσους θα διαδηλώσουν ενάντια στην ψήφιση του νέου μνημονίου και της διάδοχης δανειακής σύμβασης, θα ξεπερνά τις 5.000 (οι 2.000 θα ανήκουν στη Διεύθυνση Αστυνομικών Επιχειρήσεων, δηλαδή 20 διμοιρίες της ΥΜΕΤ και 25 διμοιρίες της ΥΑΤ (Υποδιεύθυνση Αποκατάστασης Τάξης). Στο πλευρό τους και ισχυρές δυνάμεις των ομάδων ΔΙ.ΑΣ., ΔΕΛΤΑ και εκατοντάδες ασφαλίτες. Επίσης, απροσδιόριστος αριθμός εισαγγελέων χωρισμένων σε δύο βάρδιες θα εποπτεύει τις αστυνομικές επιχειρήσεις και φυσικά, όπως πάντα, είναι και θεωρείται συνυπεύθυνος για κάθε αγριότητα των κατασταλτικών δυνάμεων. Από το πρωί, ύστερα από υποδείξεις των αστυνομικών αρχών, το Μετρό στο Σύνταγμα παραμένει κλειστό, ενώ στις 14:00 είναι προγραμματισμένο να κλείσουν και οι σταθμοί Ευαγγελισμός και Πανεπιστήμιο. Και η ευρύτερη, όμως, περιοχή του κέντρου θα παραμείνει απαγορευμένη ζώνη για την κυκλοφορία αυτοκινήτων και συγκεκριμένα από την Συγγρού μέχρι την Κατεχάκη και από την Πειραιώς μέχρι την Πατησίων.

15:45 Κλειστή η Λεωφόρος Αμαλίας και η Πανεπιστημίου. Εκατοντάδες διαδηλωτές αρχίζουν και συρρέουν στον χώρο μπροστά από τον Άγνωστο Στρατιώτη, ενώ ισχυρές κατασταλτικές δυνάμεις βρίσκονται απέναντι τους και τους εμποδίζουν να ανέβουν τα σκαλιά που οδηγούν στον προαύλιο χώρο της Βουλής.

16:35 Χιλιάδες διαδηλωτές συγκεντρώνονται στην Λ. Αμαλίας πολύ νωρίτερα από τα επίσημα καλέσματα της ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ.

17:35 Πραγματοποιείται χρήση χημικών από τις δυνάμεις καταστολής που βρίσκονται μπροστά στον Άγνωστο Στρατιώτη για να απωθηθούν οι χιλιάδες διαδηλωτές που έχουν κατακλύσει τον χώρο.

17:45 Επιθέσεις με βόμβες μολότοφ στις αστυνομικές δυνάμεις που βρίσκονται στην Β. Σοφίας στα λουλουδάδικα, αλλά και στο παρακείμενο φυλάκιο της Βουλής. Αντεπί-

Πανεπιστημίου. Οι συγκεντρωμένοι παραμένουν σχετικά στη θέση τους.

17:50 Νέες επιθέσεις διαδηλωτών με βόμβες μολότοφ, βροχή από πέτρες και ξύλα σε λ. Αμαλίας και Βασ. Σοφίας. Αποπνικτική η ατμόσφαιρα από δακρυγόνα. Αμέτρητο το πλήθος ανθρώπων που έχει κατακλύσει όλο το κέντρο της Αθήνας χωρίς να έχει την παραμικρή διάθεση να αποχωρήσει.

18:00 Κατάμεστη η οδός Σταδίου, ανυποχώρητοι οι διαδηλωτές στις επιθέσεις της αστυνομίας παραμένουν στη θέση τους ανάβοντας φωτιές για να αντιμετωπίσουν τα χημικά. Η Σταδίου γεμάτη, η πλατεία Κλαυθμώνος γεμάτη, η Κοραή γεμάτη. Η ρίψη δακρυγόνων επιτρέπει στην αστυνομία να κερδίζει λίγα μέτρα κάθε φορά που εξαπολύει επιθέσεις. Στην Πανεπιστημίου το ίδιο σκηνικό. Πολλά δακρυγόνα, αργή υποχώρηση των συγκεντρωμένων. Χτυπιέται το μπλοκ της Νομικής που επιχειρεί να πορευτεί προς το Σύνταγμα. Ένα κομμάτι των διαδηλωτών επιστρέφει στην Νομική που πλέον περικυκλώνεται.

18:10 Επιθέσεις με μολότοφ και βροχή από πέτρες από διαδηλωτές ενάντια στις αστυνομικές δυνάμεις που κερδίζουν και πάλι έδαφος στην Β. Γεωργίου.

18:20 Αρκετοί διαδηλωτές υποχωρούν λόγω των χημικών σταδιακά από την οδό Σταδίου μέσω της πλατείας Καρύτση και των παρακείμενων στενών. Πλήθος κόσμου παρ' όλα αυτά παραμένει στην πλατεία Κλαυθμώνος. Οι γνωστοί κομμουνιστές εργατοπατέρες διακρίνονται να ανεβαίνουν την Πανεπιστημίου. Τα στενά κάτω από την πλ. Συντάγματος πλημμυρισμένα από κόσμο που ανάβει φωτιές σε κάδους και στήνει οδοφράγματα. Στην Πραξιτέλους έχουν στηθεί πρόχειρα οδοφράγματα. Στην Ερμού διαδηλωτές ανάβουν φωτιές χωρίς να δείχνουν καμία διάθεση να εγκαταλείψουν τον δρόμο. Οι δυνάμεις καταστολής που προστατεύουν το υπ. Οικονομικών προσπαθούν να απωθήσουν τους διαδηλωτές με ρίψη χημικών και χειροβομβίδων κρότου λάμψης. Συγκρούσεις και στην Πανεπιστημίου στο ύψος της Βουκουρεστίου με ρίψη μολότοφ και χημικών εκατέρωθεν.

18:30 Αστυνομικές δυνάμεις που συγκλί-

τους γύρω από το υπ. Οικονομικών. Συγκρούσεις διεξάγονται ήδη στην Πανεπιστημίου στην Σόλωνος, στην Ερμού και στη Φιλελλήνων. Συγκρούσεις και τραυματισμοί και έξω από την Νομική από αστυνομικές δυνάμεις που τελικά απωθούνται.

18:45 Ο κόσμος από τα γύρω στενά μαζεύεται προς την Φιλελλήνων. Οι διαδηλωτές στις οδούς Νίκης, Βουλής και Ξενοφώντος

μοιρίες των ΜΑΤ στην γωνία Μητροπόλεως και Συντάγματος. Οι μπάτσοι με δακρυγόνα και κρότου λάμψης προσπαθούν να τους απωθήσουν τόσο προς τη Φιλελλήνων, όσο και προς την Όθωνος. Ακολουθούν σφοδρές μάχες στην Όθωνος, με τους διαδηλωτές να έχουν μετατρέψει σε νταμάρι την περιοχή, ενώ οι δυνάμεις καταστολής αντεπιτίθενται σε τακτά χρονικά διαστήματα προ-

Επίσης, απροσδιόριστος αριθμός εισαγγελέων χωρισμένων σε δύο βάρδιες θα εποπτεύει τις αστυνομικές επιχειρήσεις και φυσικά, όπως πάντα, είναι και θεωρείται συνυπεύθυνος για κάθε αγριότητα των κατασταλτικών δυνάμεων. Από το πρωί, ύστερα από υποδείξεις των αστυνομικών αρχών, το Μετρό στο Σύνταγμα παραμένει κλειστό, ενώ στις 14:00 είναι προγραμματισμένο να κλείσουν και οι σταθμοί Ευαγγελισμός και Πανεπιστήμιο. Και η ευρύτερη, όμως, περιοχή του κέντρου θα παραμείνει απαγορευμένη ζώνη για την κυκλοφορία αυτοκινήτων και συγκεκριμένα από την Συγγρού μέχρι την Κατεχάκη και από την Πειραιώς μέχρι την Πατησίων.

15:45 *Κλειστή η Λεωφόρος Αμαλίας και η Πανεπιστημίου. Εκατοντάδες διαδηλωτές αρχίζουν και συρρέουν στον χώρο μπροστά από τον Άγνωστο Στρατιώτη, ενώ ισχυρές κατασταλτικές δυνάμεις βρίσκονται απέναντι τους και τους εμποδίζουν να ανέβουν τα σκαλιά που οδηγούν στον προαύλιο χώρο της Βουλής.*

16:35 *Χιλιάδες διαδηλωτές συγκεντρώνονται στην Λ. Αμαλίας πολύ νωρίτερα από τα επίσημα καλέσματα της ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ.*

17:35 *Πραγματοποιείται χρήση χημικών από τις δυνάμεις καταστολής που βρίσκονται μπροστά στον Άγνωστο Στρατιώτη για να απωθηθούν οι χιλιάδες διαδηλωτές που έχουν κατακλύσει τον χώρο.*

17:45 *Επιθέσεις με βόμβες μολότοφ στις αστυνομικές δυνάμεις που βρίσκονται στην Β. Σοφίας στα λουλουδάδικα, αλλά και στο παρακείμενο φυλάκιο της Βουλής. Αντεπίθεση των μπάτσων με χρήση χημικών στη γωνία του ξενοδοχείου Μεγάλη Βρετανία και εκκένωση της Βασιλέως Γεωργίου. Μέρος των συγκεντρωμένων διασπάται στις οδούς Σταδίου, Καρ. Σερβίας και Ερμού. Ταυτόχρονη ρίψη δακρυγόνων με σκοπό την απώθηση του κόσμου στην αρχή της χημικά. Η Σταδίου γεμάτη, η πλατεία Κλαυθμώνος γεμάτη, η Κοραή γεμάτη. Η ρίψη δακρυγόνων επιτρέπει στην αστυνομία να κερδίζει λίγα μέτρα κάθε φορά που εξαπολύει επιθέσεις. Στην Πανεπιστημίου το ίδιο σκηνικό. Πολλά δακρυγόνα, αργή υποχώρηση των συγκεντρωμένων. Χτυπιέται το μπλοκ της Νομικής που επιχειρεί να πορευτεί προς το Σύνταγμα. Ένα κομμάτι των διαδηλωτών επιστρέφει στην Νομική που πλέον περικυκλώνεται.*

18:10 *Επιθέσεις με μολότοφ και βροχή από πέτρες από διαδηλωτές ενάντια στις αστυνομικές δυνάμεις που κερδίζουν και πάλι έδαφος στην Β. Γεωργίου.*

18:20 *Αρκετοί διαδηλωτές υποχωρούν λόγω των χημικών σταδιακά από την οδό Σταδίου μέσω της πλατείας Καρύτση και των παρακείμενων στενών. Πλήθος κόσμου παρ' όλα αυτά παραμένει στην πλατεία Κλαυθμώνος. Οι γνωστοί κομμουνιστές εργατοπατέρες διακρίνονται να ανεβαίνουν την Πανεπιστημίου. Τα στενά κάτω από την πλ. Συντάγματος πλημμυρισμένα από κόσμο που ανάβει φωτιές σε κάδους και στήνει οδοφράγματα. Στην Πραξιτέλους έχουν στηθεί πρόχειρα οδοφράγματα. Στην Ερμού διαδηλωτές ανάβουν φωτιές χωρίς να δείχνουν καμία διάθεση να εγκαταλείψουν τον δρόμο. Οι δυνάμεις καταστολής που προστατεύουν το υπ. Οικονομικών προσπαθούν να απωθήσουν τους διαδηλωτές με ρίψη χημικών και χειροβομβίδων κρότου λάμψης. Συγκρούσεις και στην Πανεπιστημίου στο ύψος της Βουκουρεστίου με ρίψη μολότοφ και χημικών εκατέρωθεν.*

18:30 *Αστυνομικές δυνάμεις που συγκλίνουν, προσπαθούν να σπρώξουν το κόσμο προς το Μοναστηράκι από όλους τους κάθετους στην πλ. Συντάγματος δρόμους. Ο κόσμος μετακινείται από το ένα σημείο στο άλλο με σκοπό να πλησιάσει ξανά την πλατεία. Τα στενά παραμένουν γεμάτα από διαδηλωτές. Οι μπάτσοι κρατούν τις θέσεις*

τους γύρω από το υπ. Οικονομικών. Συγκρούσεις διεξάγονται ήδη στην Πανεπιστημίου στην Σόλωνος, στην Ερμού και στη Φιλελλήνων. Συγκρούσεις και τραυματισμοί και έξω από την Νομική από αστυνομικές δυνάμεις που τελικά απωθούνται.

18:45 *Ο κόσμος από τα γύρω στενά μαζεύεται προς την Φιλελλήνων. Οι διαδηλωτές στις οδούς Νίκης, Βουλής και Ξενοφώντος (όπου σπάζονται και επιχειρείται να πυρποληθούν τα γραφεία του ΣΕΒ) συμπλέκονται με τους μπάτσους, το ίδιο και στη Μητροπόλεως. Στήνονται πρόχειρα οδοφράγματα με γλάστρες και κάδους. Πολλές κρότου λάμψης.*

19:10 *Οι συγκεντρωμένοι πετροβολούν διμοιρίες των ΜΑΤ στην γωνία Μητροπόλεως και Συντάγματος. Οι μπάτσοι με δακρυγόνα και κρότου λάμψης προσπαθούν να τους απωθήσουν τόσο προς τη Φιλελλήνων, όσο και προς την Όθωνος. Ακολουθούν σφοδρές μάχες στην Όθωνος, με τους διαδηλωτές να έχουν μετατρέψει σε ντααμάρι την περιοχή, ενώ οι δυνάμεις καταστολής αντεπιτίθενται σε τακτά χρονικά διαστήματα προσπαθώντας να τους απωθήσουν. Με συνεχή ρίψη δακρυγόνων, δυνάμεις των ΜΑΤ προσωρινά καταλαμβάνουν το οδόστρωμα στη Φιλελλήνων υποχρεώνοντας τους διαδηλωτές που συγκρούονται να υποχωρήσουν στην λ. Αμαλίας. Οι κάθετοι δρόμοι στην Φι-*

συνέχεια στη σελίδα 4

ράς (για να το πούμε ευγενικά…) ώστε να θέλει να εκθέσει σε τέτοιο τρομερό κίνδυνο την κοινοβουλευτική του ομάδα; Δεν εννοούμε φυσικά την εκλογική καταβαράθρωση (έχετε γεια εδρούλες…) αλλά τον φυσικό αποδεκατισμό των υποψηφίων βουλευτών του, έτσι και ξεθαρρέψουν και κυκλοφορήσουν στα καφενεία και στες πλατείες… με άγνωστες, ακόμα, συνέπειες στον εύθραυστο ψυχισμό του.

Η πραγματικότητα, όμως, είναι αδυσώπητη. *«Ενός βλακός προκειμένου μύριοι έπονται, ο δε ούτω ανελθών βλάξ θα προωθήση ο ίδιος πρόσωπα μόνον κατώτερα εαυτού, μέχρις ότου η μία βίαια έξωθεν επέμβασις, υπαγορευομένη υπό της ανάγκης άλλου τινός κοι-*

Ακόμα ένα καρφί στο φέρετρο της ελληνικής οικονομίας είναι η χρεωκοπία μιας από τις σημαντικότερες βιομηχανίες, της Τυποεκδοτικής με ιδιόκτητες εγκαταστάσεις στο Κρυονέρι Αττικής. Ιδιοκτησίας ΚΚΕ, ξεκίνησε το 1977, «για να τυπώνονται ο ριζοσπάστης και τα κομματικά έντυπα, μωρέ» αλλά προϊόντος του χρόνου εξελίχθηκε στον με- «αστούς» σε σχέση με τις κρατικές και ευρωπαϊκές επιδοτήσεις που εισέπραξε το ΚΚΕ μέσω της Τυποεκδοτικής αλλά και με το άρθρο 99 που το ΚΚΕ καταδίκαζε όταν το εφάρμοζαν οι… άλλοι βιομήχανοι.

Τι απάντησαν οι Κομμουνιστές;

Όλοι αυτοί έχουν το θράσος να καταγγέλλουν την «Τυποεκδοτική» επειδή έκανε χρή-

σκαλιά που οδηγούν στον προαύλιο χώρο της Βουλής.

16:35 Χιλιάδες διαδηλωτές συγκεντρώνονται στην Λ. Αμαλίας πολύ νωρίτερα από τα επίσημα καλέσματα της ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ.

17:35 Πραγματοποιείται χρήση χημικών από τις δυνάμεις καταστολής που βρίσκονται μπροστά στον Άγνωστο Στρατιώτη για να απωθηθούν οι χιλιάδες διαδηλωτές που έχουν κατακλύσει τον χώρο.

17:45 Επιθέσεις με βόμβες μολότοφ στις αστυνομικές δυνάμεις που βρίσκονται στην Β. Σοφίας στα λουλουδάδικα, αλλά και στο παρακείμενο φυλάκιο της Βουλής. Αντεπίθεση των μπάτσων με χρήση χημικών στη γωνία του ξενοδοχείου Μεγάλη Βρετανία και εκκένωση της Βασιλέως Γεωργίου. Μέρος των συγκεντρωμένων διασπάται στις οδούς Σταδίου, Καρ. Σερβίας και Ερμού. Ταυτόχρονη ρίψη δακρυγόνων με σκοπό την απώθηση του κόσμου στην αρχή της τος πλημμυρισμένα από κόσμο που ανάβει φωτιές σε κάδους και στήνει οδοφράγματα. Στην Πραξιτέλους έχουν στηθεί πρόχειρα οδοφράγματα. Στην Ερμού διαδηλωτές ανάβουν φωτιές χωρίς να δείχνουν καμία διάθεση να εγκαταλείψουν τον δρόμο. Οι δυνάμεις καταστολής που προστατεύουν το υπ. Οικονομικών προσπαθούν να απωθήσουν τους διαδηλωτές με ρίψη χημικών και χειροβομβίδων κρότου λάμψης. Συγκρούσεις και στην Πανεπιστημίου στο ύψος της Βουκουρεστίου με ρίψη μολότοφ και χημικών εκατέρωθεν.

18:30 Αστυνομικές δυνάμεις που συγκλίνουν, προσπαθούν να σπρώξουν το κόσμο προς το Μοναστηράκι από όλους τους κάθετους στην πλ. Συντάγματος δρόμους. Ο κόσμος μετακινείται από το ένα σημείο στο άλλο με σκοπό να πλησιάσει ξανά την πλατεία. Τα στενά παραμένουν γεμάτα από διαδηλωτές. Οι μπάτσοι κρατούν τις θέσεις

τους γύρω από το υπ. Οικονομικών. Συγκρούσεις διεξάγονται ήδη στην Πανεπιστημίου στην Σόλωνος, στην Ερμού και στη Φιλελλήνων. Συγκρούσεις και τραυματισμοί και έξω από την Νομική από αστυνομικές δυνάμεις που τελικά απωθούνται.

18:45 Ο κόσμος από τα γύρω στενά μαζεύεται προς την Φιλελλήνων. Οι διαδηλωτές στις οδούς Νίκης, Βουλής και Ξενοφώντος (όπου σπάζονται και επιχειρείται να πυρποληθούν τα γραφεία του ΣΕΒ) συμπλέκονται με τους μπάτσους, το ίδιο και στη Μητροπόλεως. Στήνονται πρόχειρα οδοφράγματα με γλάστρες και κάδους. Πολλές κρότου λάμψης.

19:10 Οι συγκεντρωμένοι πετροβολούν διμοιρίες των ΜΑΤ στην γωνία Μητροπόλεως και Συντάγματος. Οι μπάτσοι με δακρυγόνα και κρότου λάμψης προσπαθούν να τους απωθήσουν τόσο προς τη Φιλελλήνων, όσο και προς την Όθωνος. Ακολουθούν σφοδρές μάχες στην Όθωνος, με τους διαδηλωτές να έχουν μετατρέψει σε νταμάρι την περιοχή, ενώ οι δυνάμεις καταστολής αντεπιτίθενται σε τακτά χρονικά διαστήματα προσπαθώντας να τους απωθήσουν. Με συνεχή ρίψη δακρυγόνων, δυνάμεις των ΜΑΤ προσωρινά καταλαμβάνουν το οδόστρωμα στη Φιλελλήνων υποχρεώνοντας τους διαδηλωτές που συγκρούονται να υποχωρήσουν στην λ. Αμαλίας. Οι κάθετοι δρόμοι στην Φι-

συνέχεια στη σελίδα 4

ράς (για να το πούμε ευγενικά...) ώστε να θέλει να εκθέσει σε τέτοιο τρομερό κίνδυνο την κοινοβουλευτική του ομάδα; Δεν εννοούμε φυσικά την εκλογική καταβαράθρωση (έχετε γεια εδρούλες...) αλλά τον φυσικό αποδεκατισμό των υποψήφιων βουλευτών του, έτσι και ξεθαρρέψουν και κυκλοφορήσουν στα καφενεία και στες πλατείες...

Αυτό τον φοβερό κίνδυνο οσμίστηκε αμέσως ο Γιώργος Καρατζαφέρης με το αλάθητο ζωώδες ένστικτο που διαθέτει και έφυγε τρέχοντας με τα τέσσερα προς το δάσος. Άλλωστε, βλέπετε κάποια άλλη πολιτική δύναμη, ακόμα και μεταξύ των αριστερών και κομμουνιστικών, να ζητά εκλογές; Το γράφουμε αυτό γιατί ήταν να γίνουν κάτι εκλογές που είχαν συμφωνηθεί για τις 19 Φλεβάρη 2012...

Μόνο ο Αντώνης Σαμαράς, είτε λόγω βλακείας είτε λόγω άγνοιας κινδύνου θέλει να κάνει «πορεία προς τον λαό»... Βέβαια διαθέτει το ελαφρυντικό ότι υπέφερε τα πάνδεινα τον τελευταίο καιρό και θέλει κάπου να ξεσπάσει. Σε αντίθεση με τα παχύδερμα Βενιζέλου-Παπανδρέου-Παπαδήμου, ο Αντώνης αντιμετώπισε την πιο εξευτελιστική συμπεριφορά από τους ξένους «εταίρους» με άγνωστες, ακόμα, συνέπειες στον εύθραυστο ψυχισμό του.

Η πραγματικότητα, όμως, είναι αδυσώπητη. *«Ενός βλακός προκειμένου μύριοι έπονται, ο δε ούτω ανελθών βλάξ θα προωθήση ο ίδιος πρόσωπα μόνον κατώτερα εαυτού, μέχρις ότου ή μία βίαια έξωθεν επέμβασις, υπαγορευομένη υπό της ανάγκης άλλου τινός κοινωνικού οργανισμού, ή ο φυσικός εκφυλισμός ενός τοιούτου οργανισμού εκ των έσω, επιφέρει θεμελιώδη τινά ανατροπήν ή και αυτόν τούτον τον τερματισμόν του βίου του εκφυλισθέντος οργανισμού»*, (Ευάγγελος Λεμπέσης, Η Τεράστια Κοινωνική Σημασία των Βλακών εν τω Συγχρόνω Βίω, Εφημερίδα των Ελλήνων Νομικών, 1941).

***

Αμάρτησαν για τον λαό τους...

Δεν χρειάζεται να επισημάνουμε ότι η ελληνική οικονομία πάει κατά διαόλου γιατί θα ήταν σαν να ανακοινώναμε ότι η νύχτα είναι σκοτεινή. Ένα από τα πιο γνωστά διαρθρωτικά της προβλήματα είναι η πασίγνωστη «αποβιομηχάνιση» που όπως λένε οι καθηγητάδες την μετατρέπει από «παραγωγική» σε «παρασιτική».

Ακόμα ένα καρφί στο φέρετρο της ελληνικής οικονομίας είναι η χρεωκοπία μιας από τις σημαντικότερες βιομηχανίες, της Τυποεκδοτικής με ιδιόκτητες εγκαταστάσεις στο Κρυονέρι Αττικής. Ιδιοκτησίας ΚΚΕ, ξεκίνησε το 1977, «για να τυπώνονται ο ριζοσπάστης και τα κομματικά έντυπα, μωρέ» αλλά προϊόντος του χρόνου εξελίχθηκε στον μεγαλύτερο τυπογραφικό κολοσσό, στις εγκαταστάσεις του οποίου τυπώνονταν οι περισσότερες από τις μισές «αστικές φυλλάδες», όλα τα κρατικά έντυπα καθώς και τα πολυτελή έντυπα του «Αθήνα 2004». (καλά οι «αστοί» δεν φοβούνταν μήπως οι δαιμόνιοι κόκκινοι βιομήχανοι περνούσαν μέσω της εκτύπωσης, υπογείως την κομμουνιστική προπαγάνδα με μυστικά σύμβολα και υδατογραφήματα;). Η Τυποεκδοτική ποδοπάτησε και αφάνισε τα μικρότερα τυπογραφεία που δεν κατόρθωσαν να ανταπεξέλθουν στον ανταγωνισμό...

Όμως, οι «καλές εποχές» των επιδοτήσεων, πέρασαν και οι κόκκινοι εργοστασιάρχες αποφάσισαν να καταφύγουν στο άρθρο 99 που τους διασφαλίζει από διεκδικήσεις πιστωτών και εργαζομένων. Όπως ήταν φυσικό ξέσπασε η σχετική καζούρα από τους «αστούς» σε σχέση με τις κρατικές και ευρωπαϊκές επιδοτήσεις που εισέπραξε το ΚΚΕ μέσω της Τυποεκδοτικής αλλά και με το άρθρο 99 που το ΚΚΕ καταδίκαζε όταν το εφάρμοζαν οι... άλλοι βιομήχανοι.

Τι απάντησαν οι Κομμουνιστές;

Όλοι αυτοί έχουν το θράσος να καταγγέλλουν την «Τυποεκδοτική» επειδή έκανε χρήση των νόμων που και οι ίδιοι χρησιμοποίησαν,(!) για να αυξήσουν κέρδη και κεφάλαια. Μόνο που η «Τυποεκδοτική» τα ελάχιστα (sic!) μπροστά στις δικές τους κρατικές ενισχύσεις, δεν τα πήρε για να πλουτίσουν οι μέτοχοί της, όπως γίνεται στην περίπτωση των καπιταλιστικών επιχειρήσεων, αλλά για να πολλαπλασιάσει τις δυνατότητες της προπαγάνδας και της πολιτικής παρέμβασης του ΚΚΕ, ενάντια στους καπιταλιστές και την ιδιοκτησία τους στα μέσα παραγωγής, (Τετάρτη 1 Φλεβάρη 2012).

Να τα μας! Βγήκαν και από πάνω!

Λεόν

Σύντροφοι/ισσες
και φίλες/φίλοι,

Επειδή, σε πολλές περιπτώσεις τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους καλοθελητές και με δεδομένη την παρότρυνση που υπήρχε εδώ και πολύ καιρό έχουμε ενεργοποιήσει τη δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Η συνδρομή για το **εσωτερικό** είναι: **20 ευρώ για 10 φύλλα.**

Η συνδρομή για την **Ευρώπη** είναι: **30 ευρώ για 10 φύλλα.**

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία θέλει να γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει με e-mail ή ταχυδρομικά και με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον **τραπεζικό λογαριασμό** που έχουμε σε άλλη στήλη ή στέλνοντας **ταχυδρομική επιταγή αντικαταβολής** στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό

συνέχεια από τη σελίδα 3

λελλήνων δρόμοι, που οδηγούν στην Πλάκα, γεμίζουν κόσμο και φλεγόμενα οδοφράγματα. Στην πλατεία Μοναστηρακίου παραμένουν χιλιάδες διαδηλωτές κάθε ηλικίας.

19:30 Επαναλαμβάνονται οι συγκρούσεις των διαδηλωτών με τις δυνάμεις καταστολής σε τρία μέτωπα στην Φιλελλήνων, ενώ η αποπνικτική από τις φωτιές και τα χημικά ατμόσφαιρα δονείται από το σύνθημα «μπάτσοι-γουρούνια-δολοφόνοι». Διμοιρίες των ΜΑΤ προσπαθούν αργά να απομακρύνουν τους διαδηλωτές από την Φιλελλήνων. Οδοφράγματα και στην Πανεπιστημίου σε διάφορα σημεία, στα Προπύλαια μάχες σώμα με σώμα, επιθέσεις με μολότοφ, αλλά και συνεχής ρίψη δακρυγόνων. Στην Σταδίου ανάλογο σκηνικό, αλλά και πίσω από το υπουργείο Οικονομικών στο Σύνταγμα. Πλήθος διαδηλωτών έχουν κατακλύσει τη Μητροπόλεως, την Ερμού και το Μοναστηράκι. Στην Κοραή πυρπολούνται τα Starbucks με αποτέλεσμα η φωτιά να επεκταθεί γρήγορα στην είσοδο του Κινηματογράφου Άστυ.

19:45 Πολλά δακρυγόνα και κρότου λάμψης αναγκάζουν τους διαδηλωτές να εκκενώσουν την Φιλελλήνων και να υποχωρήσουν και πάλι στην κατάμεστη από διαδηλωτές λ. Αμαλίας. Περιορισμένες σε έκταση συγκρούσεις με μπάτσους στο ύψος της ρωσικής εκκλησίας. Ο κόσμος δεν «σπάει» και παραμένει ενάντιος στην αστυνομία. Στα Προπύλαια μαίνονται οι συγκρούσεις, με τις δυνάμεις καταστολής να πλαγιοκοπούν τους συγκεντρωμένους από Αμερικής και Σίνα. Στην πλατεία Συντάγματος, ο χώρος μπροστά στον Άγνωστο Στρατιώτη γεμίζει και πάλι από πεισμωμένο πλήθος που δεν πτοείται από την απίστευτη ρίψη χημικών και καταλαμβάνει και πάλι αυτό το χώρο. Με το ίδιο εντυπωσιακό πείσμα παραμένουν διαδηλωτές μέχρι τους Στήλους του Ολυμπίου Διός και μάλιστα με απίστευτη πυκνότητα.

20:00 Η Φιλελλήνων έχει εκκενωθεί πλήρως. Κόσμος παραμένει στις κάθετες οδούς. Τα ΜΑΤ στο τέρμα της οδού πετούν δακρυγόνα στον κόσμο στη συμβολή Φιλελλήνων και Αμαλίας. Ο κόσμος δεν υποχωρεί, ενώ ο πεδρές οδομαχίες και στην Πανεπιστημίου, όπου διμοιρία παθαίνει πανωλεθρία ύστερα από επίθεση διαδηλωτών, που τους αφαιρούν ασπίδες, ενώ πυρπολείται και το κτίριο της Eurobank στην Κοραή.

20:10 Άγριες οδομαχίες στην Σταδίου στο ύψος της Κλαυθμώνος, αλλά και έξω από την Νομική από την πλευρά της Ακαδημίας.

20:30 Η Μητροπόλεως γεμάτη από τον κόσμο που έχει στήσει στις κάθετες οδούς πρόχειρα οδοφράγματα με διάθεση για σύγκρουση. Οι δυνάμεις καταστολής επιτίθενται και απωθούν τον κόσμο στο ύψος του παλαιού υπουργείου Παιδείας. Χιλιάδες κόσμου και στην Ακαδημίας, όπου επίσης διεξάγονται οδομαχίες, ενώ στην κατειλημμένη Νομική καταφεύγουν συνεχώς τραυματίες. Στα Προπύλαια τα πάντα είναι σπασμένα, σηματοδότες, μάρμαρα της εισόδου του μετρό, ενώ οι πυκνοί καπνοί και οι φωτιές από τρέψει μαζί με τα χημικά την ατμόσφαιρα σε πραγματική κόλαση.

20:40 Σπασμένα όλα στην Όθωνος, όπου επιχειρείται να πυρποληθούν και δύο τράπεζες, εκατοντάδες επιτίθενται με σφοδρότητα στις κατασταλτικές δυνάμεις, ενώ ισχυρή ομάδα διαδηλωτών με κόκκινες σημαίες προστατεύουν την οπισθοχώρηση, όσων επιτίθενται φθάνοντας μέχρι την πλατεία Συντάγματος.

20:45 Συμμορίες της ομάδας «Δ» ανεβαίνουν ανάποδα την Μητροπόλεως και επιτίθενται στους διαδηλωτές. Ο κόσμος ανοίγει επιτρέποντάς τους τη διέλευση. Τραυματίζονται διαδηλωτές, ενώ οι Δελτάδες πεζοί χτυπούν διαδηλωτές. Οι διαδηλωτές τούς επιτίθενται με καρέκλες από παρακείμενες καφετερίες, με πέτρες και με όποιο αντικείμενο τούς είναι πρόσφορο. Κάποιοι Δελτάδες που επιχειρούν να κυνηγήσουν διαδη-

τη δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Η συνδρομή για το **εσωτερικό** είναι: **20 ευρώ για 10 φύλλα.**

Η συνδρομή για την **Ευρώπη** είναι: **30 ευρώ για 10 φύλλα.**

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία θέλει να γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει με e-mail ή ταχυδρομικά και με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον **τραπεζικό λογαριασμό** που έχουμε σε άλλη στήλη ή στέλνοντας **ταχυδρομική επιταγή αντικαταβολής** στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

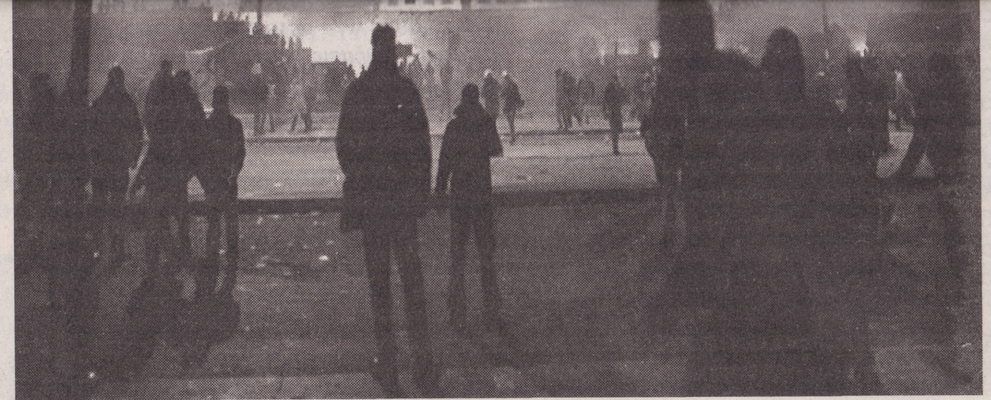
Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και τα ακριβή στοιχεία:

Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.

με σώμα, επιθέσεις με μολότοφ, αλλά και συνεχής ρίψη δακρυγόνων. Στην Σταδίου ανάλογο σκηνικό, αλλά και πίσω από το υπουργείο Οικονομικών στο Σύνταγμα. Πλήθος διαδηλωτών έχουν κατακλύσει τη Μητροπόλεως, την Ερμού και το Μοναστηράκι. Στην Κοραή πυρπολούνται τα Starbucks με αποτέλεσμα η φωτιά να επεκταθεί γρήγορα στην είσοδο του Κινηματογράφου Άστυ.

19:45 *Πολλά δακρυγόνα και κρότου λάμψης αναγκάζουν τους διαδηλωτές να εκκενώσουν την Φιλελλήνων και να υποχωρήσουν και πάλι στην κατάμεστη από διαδηλωτές λ. Αμαλίας. Περιορισμένες σε έκταση συγκρούσεις με μπάτσους στο ύψος της ρωσικής εκκλησίας. Ο κόσμος δεν «σπάει» και παραμένει ενάντιος στην αστυνομία. Στα Προπύλαια μαίνονται οι συγκρούσεις, με τις δυνάμεις καταστολής να πλαγιοκοπούν τους συγκεντρωμένους από Αμερικής και Σίνα. Στην πλατεία Συντάγματος, ο χώρος μπροστά στον Άγνωστο Στρατιώτη γεμίζει και πάλι από πεισμωμένο πλήθος που δεν πτοείται από την απίστευτη ρίψη χημικών και καταλαμβάνει και πάλι αυτό το χώρο. Με το ίδιο εντυπωσιακό πείσμα παραμένουν διαδηλωτές μέχρι τους Στήλους του Ολυμπίου Διός και μάλιστα με απίστευτη πυκνότητα.*

20:00 *Η Φιλελλήνων έχει εκκενωθεί πλήρως. Κόσμος παραμένει στις κάθετες οδούς. Τα ΜΑΤ στο τέρμα της οδού πετούν δακρυγόνα στον κόσμο στη συμβολή Φιλελλήνων και Αμαλίας. Ο κόσμος δεν υποχωρεί, ενώ ο πετροπόλεμος μαίνεται. Συνεχίζονται οι σφοδρές οδομαχίες και στην Πανεπιστημίου, όπου δημοσία παθαίνει πανωλεθρία ύστερα από επίθεση διαδηλωτών, που τους αφαιρούν ασπίδες, ενώ πυρπολείται και το κτίριο της Eurobank στην Κοραή.*

20:10 *Άγριες οδομαχίες στην Σταδίου στο ύψος της Κλαυθμώνος, αλλά και έξω από την Νομική από την πλευρά της Ακαδημίας.*

20:30 *Η Μητροπόλεως γεμάτη από τον κόσμο που έχει στήσει στις κάθετες οδούς πρόχειρα οδοφράγματα με διάθεση για σύγκρουση. Οι δυνάμεις καταστολής επιτίθενται και απωθούν τον κόσμο στο ύψος του παλαιού υπουργείου Παιδείας. Χιλιάδες κόσμου και στην Ακαδημίας, όπου επίσης διεξάγονται οδομαχίες, ενώ στην κατειλημμένη Νομική καταφεύγουν συνεχώς τραυματίες. Στα Προπύλαια τα πάντα είναι σπασμένα, σηματοδότες, μάρμαρα της εισόδου του μετρό, ενώ οι πυκνοί καπνοί και οι φωτιές από τους εμπρησμούς σε τράπεζες έχουν μετατρέψει μαζί με τα χημικά την ατμόσφαιρα σε πραγματική κόλαση.*

20:40 *Σπασμένα όλα στην Όθωνος, όπου επιχειρείται να πυρποληθούν και δύο τράπεζες, εκατοντάδες επιτίθενται με σφοδρότητα στις κατασταλτικές δυνάμεις, ενώ ισχυρή ομάδα διαδηλωτών με κόκκινες σημαίες προστατεύουν την οπισθοχώρηση, όσων επιτίθενται φθάνοντας μέχρι την πλατεία Συντάγματος.*

20:45 *Συμμορίες της ομάδας «Δ» ανεβαίνουν ανάποδα την Μητροπόλεως και επιτίθενται στους διαδηλωτές. Ο κόσμος ανοίγει επιτρέποντάς τους τη διέλευση. Τραυματίζονται διαδηλωτές, ενώ οι Δελτάδες πεζοί χτυπούν διαδηλωτές. Οι διαδηλωτές τούς επιτίθενται με καρέκλες από παρακείμενες καφετερίες, με πέτρες και με όποιο αντικείμενο τούς είναι πρόσφορο. Κάποιοι Δελτάδες που επιχειρούν να κυνηγήσουν διαδηλωτές σε κάθετο στενό, εισπράττουν αρκετές κλωτσιές και πέτρες. Πυρπολούνται κτίρια στην Σταδίου όπως το Kosta Boda, στην Πανεπιστημίου καταστρέφεται το βιβλιοπωλείο Ελευθερουδάκης, τουλάχιστον τρεις τράπεζες βρίσκονται στις φλόγες, φωτιές και καπνοί ξεπηδούν από τον πρώτο όροφο του Λογιστηρίου του Κράτους.*

21:05 - 21:15 *Εμφάνιση πιθανόν της ιδίας ομάδας «Δίας» που ήταν στην Μητροπόλεως, στην οδό Αθηνάς με κρότου-λάμψης. Οι διαδηλωτές τούς «τρέχουν» προς την Κολοκοτρώνη, με πέτρες και ότι έβρισκαν, κλείνουν με κάδους το δρόμο και βάζουν φωτιά σε αυτούς, καθώς και σε ξύλινες παλέτες στη μέση του δρόμου. Σπάζεται μηχάνημα ΑΤΜ στη γωνία, καθώς και πινακίδα τράπεζας. Διαδηλωτές συσπειρώνονται και σχηματίζουν ένα αδιαπέραστο φράγμα ανθρώπων. Στην πλατεία Μοναστηρακίου ο πολύς κόσμος υπερασπίζεται είτε το οδόφραγμα*

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη θάβεται η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και στις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Θυμίζουμε ακόμη την πάγια πρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), σύμφωνα με την οποία, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την αποκτήσουν και όσοι για διάφορους λόγους δεν μπορούν να την προμηθευτούν

ταχυδρομική επιταγή αντικαταβολής στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και τα ακριβή στοιχεία:
Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.

ΔΙΑΔΡΟΜΗ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΧΡΟΝΟΣ 11ος, Φύλλο 114
ΜΑΡΤΙΟΣ 2012

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

Σίνα. Στην πλατεία Συντάγματος, ο χώρος μπροστά στον Άγνωστο Στρατιώτη γεμίζει και πάλι από πεισμωμένο πλήθος που δεν πτοείται από την απίστευτη ρίψη χημικών και καταλαμβάνει και πάλι αυτό το χώρο. Με το ίδιο εντυπωσιακό πείσμα παραμένουν διαδηλωτές μέχρι τους Στήλους του Ολυμπίου Διός και μάλιστα με απίστευτη πυκνότητα.

20:00 *Η Φιλελλήνων έχει εκκενωθεί πλήρως. Κόσμος παραμένει στις κάθετες οδούς. Τα ΜΑΤ στο τέρμα της οδού πετούν δακρυγόνα στον κόσμο στη συμβολή Φιλελλήνων και Αμαλίας. Ο κόσμος δεν υποχωρεί, ενώ ο πετροπόλεμος μαίνεται. Συνεχίζονται οι σφο-*

Ο χώρος της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ Αθήνας
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΟΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ
***
Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Θεσσαλονίκης
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΗ
κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ 5.30 - 8 μμ
και το ΣΑΒΒΑΤΟ από 10^{30} πμ-2 μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας: 69 92 23 12 86
* * *
Ο Κύκλος Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ συναντιέται κάθε Τρίτη στις 7μμ στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας, (Σαριπόλου 8, δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)
* * *
Σας υπενθυμίζουμε πως όταν στέλνετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα, θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Λιόλιο, ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο

ύψος της Κλαυθμώνος, αλλά και έξω από την Νομική από την πλευρά της Ακαδημίας.

20:30 *Η Μητροπόλεως γεμάτη από τον κόσμο που έχει στήσει στις κάθετες οδούς πρόχειρα οδοφράγματα με διάθεση για σύγκρουση. Οι δυνάμεις καταστολής επιτίθενται και απωθούν τον κόσμο στο ύψος του παλαιού υπουργείου Παιδείας. Χιλιάδες κόσμου και στην Ακαδημίας, όπου επίσης διεξάγονται οδομαχίες, ενώ στην κατειλημμένη Νομική καταφεύγουν συνεχώς τραυματίες. Στα Προπύλαια τα πάντα είναι σπασμένα, σηματοδότες, μάρμαρα της εισόδου του μετρό, ενώ οι πυκνοί καπνοί και οι φωτιές από τους εμπρησμούς σε τράπεζες έχουν μετα-*

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη θάβεται η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και στις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Θυμίζουμε ακόμη την πάγια πρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), σύμφωνα με την οποία, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την αποκτήσουν και όσοι για διάφορους λόγους δεν μπορούν να την προμηθευτούν με αντίτιμο (που είναι μια συμβολή για την συνέχιση έκδοσης της εφημερίδας).

Επίσης, όσοι/ες έχουν κάποια σκέψη ή πρόταση που μπορεί να συμβάλλει θετικά στη μορφή και την ύλη της εφημερίδας, μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί μας, προσωπικά, τηλεφωνικά ή με email.

Προς όσους/ες επιθυμούν να ενισχύσουν οικονομικά την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ υπάρχει ο παρακάτω αριθμός λογαριασμού:

(Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA

ομάδα διαδηλωτών με κόκκινες σημαίες προστατεύουν την οπισθοχώρηση, όσων επιτίθενται φθάνοντας μέχρι την πλατεία Συντάγματος.

20:45 *Συμμορίες της ομάδας «Δ» ανεβαίνουν ανάποδα την Μητροπόλεως και επιτίθενται στους διαδηλωτές. Ο κόσμος ανοίγει επιτρέποντάς τους τη διέλευση. Τραυματίζονται διαδηλωτές, ενώ οι Δελτάδες πεζοί χτυπούν διαδηλωτές. Οι διαδηλωτές τούς επιτίθενται με καρέκλες από παρακείμενες καφετερίες, με πέτρες και με όποιο αντικείμενο τούς είναι πρόσφορο. Κάποιοι Δελτάδες που επιχειρούν να κυνηγήσουν διαδηλωτές σε κάθετο στενό, εισπράττουν αρκετές κλωτσιές και πέτρες. Πυρπολούνται κτίρια στην Σταδίου όπως το Kosta Boda, στην Πανεπιστημίου καταστρέφεται το βιβλιοπωλείο Ελευθερουδάκης, τουλάχιστον τρεις τράπεζες βρίσκονται στις φλόγες, φωτιές και καπνοί ξεπηδούν από τον πρώτο όροφο του Λογιστηρίου του Κράτους.*

21:05 - 21:15 *Εμφάνιση πιθανόν της ίδιας ομάδας «Δίας» που ήταν στη Μητροπόλεως, στην οδό Αθηνάς με κρότου-λάμψης. Οι διαδηλωτές τούς «τρέχουν» προς την Κολοκοτρώνη, με πέτρες και ότι έβρισκαν, κλείνουν με κάδους το δρόμο και βάζουν φωτιά σε αυτούς, καθώς και σε ξύλινες παλέτες στη μέση του δρόμου. Σπάζεται μηχάνημα ATM στη γωνία, καθώς και πινακίδα τράπεζας. Διαδηλωτές συσπειρώνονται και σχηματίζουν ένα αδιαπέραστο φράγμα ανθρώπων. Στην πλατεία Μοναστηρακίου ο πολύς κόσμος υπερασπίζεται είτε το οδόφραγμα στην Αθηνάς και Κολοκοτρώνη, είτε εκείνο στην Ερμού και Μιαούλη. Η διάθεση για σύγκρουση του κόσμου στη πλατεία Μοναστηρακίου είναι ιδιαίτερα έντονη. Στην Χαριλάου Τρικούπη πυρπολούνται κτίρια και καταστήματα και τα περισσότερα λεηλατούνται, όπως το κατάστημα του ΟΤΕ.*

21:20 *Στην πλατεία Ομονοίας οι κομμουνιστές του ΠΑΜΕ μαζί με το ΜΑΣ περιφρουρούν τους εαυτούς τους. Στη αρχή της Σταδίου βρίσκεται το μπλοκ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Οι μπάτσοι βρίσκονται στο ύψος της Πεσμαζόγλου και έρχονται σε διαρκή αντιπαράθεση με τους διαδηλωτές. Ελάχιστα δακρυγόνα, αλλά πολλές πέτρες από τις διμοιρίες. Νεφελώδες τοπίο από τα χημικά και τους καπνούς. Οι «πραίτορες» προσπαθούν να κερ-*

δίσουν λίγα μέτρα προς Ομόνοια χωρίς επιτυχία.

21:25 Στην Πανεπιστημίου, στο ύψος της Χαρ. Τρικούπη, μαζεμένος κόσμος απέναντι στους μπάτσους που περιφρουρούν τα πυροσβεστικά οχήματα στην προσπάθεια τους να κατασβήσουν την πυρκαγιά σε κτήριο της στοάς Πεσμαζόγλου. Διαδηλωτές έχουν σπάσει κτήριο τράπεζας στη Σανταρόζα και ψάχνουν κάτι εύφλεκτο να την «φουντώσουν». Στη Σταδίου, αστυνομικές δυνάμεις επιτίθενται στους διαδηλωτές χωρίς δακρυγόνα, αλλά και χωρίς δυνάμεις για απωθήσεις, με αποτέλεσμα να μαίνεται ο πετροπόλεμος.

21:30 Κατάστημα ρούχων πολυεθνικής φίρμας λεηλατείται στην Πανεπιστημίου.

21:45 Οι μπάτσοι άφαντοι στη οδό Αθηνάς. Το οδόφραγμα στη συμβολή με την Κολοκοτρώνη δυνατό και συνεχίζει να καίει. Ένα κατάστημα πιθανόν με εργαλεία καίγεται με αργούς ρυθμούς, ενώ οι φλόγες έχουν τυλί-

μπάνες της εκκλησίας στη πλατεία Μοναστηρακίου χτυπάνε ασταμάτητα.

21:50 Συγκρούσεις σε όλο το μήκος της διαδρομής από την πλατεία Συντάγματος μέχρι την Ομόνοια, στη Β. Αμαλίας στο ύψος της Φιλελλήνων, το ίδιο και γύρω από την Μητρόπολη. Στην Ομόνοια διαδηλωτές στήνουν καρτέρι σε ομάδα Δέλτα.

21:55 Διαδηλωτές προσπαθούν να σπάσουν τα ρολά τράπεζας πάνω στην πλατεία Μοναστηρακίου και τελικά το κατορθώνουν υπό τις έντονες επευφημίες και τα χειροκροτήματα πλήθους κόσμου. Μπαίνουν μέσα, σπάνε το κατάστημα, αλλά η έλλειψη εύφλεκτης ύλης δε τους επιτρέπει να το κάψουν.

22:08 Ισχυρές δυνάμεις της ομάδας Δέλτα συγκεντρώνονται στο τέλος της οδού Φιλελλήνων, όπου συνεχίζονται οι συμπλοκές ανάμεσα σε διαδηλωτές και αστυνομικές δυνάμεις και ακολούθως διασχίζουν κάθετα την Λεωφ. Αμαλίας επιτεθέμενες σε διαδηλωτές που βρίσκονται τόσο στο οδόστρωμα

Πανεπιστημίου, φωτιά και σε ακατοίκητο κτίριο στην συμβολή Αμερικής και Σταδίου δίπλα στα γραφείου του ΔΝΤ.

22:40 Απόπειρα κατάληψης του Δημαρχείου και επέμβαση αστυνομικών δυνάμεων για την εκκένωση του κτιρίου.

22:45 Περίπου 200 άτομα συνεχίζουν τις αψιμαχίες με τις δυνάμεις καταστολής στην περιοχή του Καλλιμάρμαρου.

22.55 Συγκρούσεις στην Ιπποκράτους και στην Ναυαρίνου, πλιάτσικο σε οπλοπωλείο στην Ομόνοια, όπου αφαιρούνται σκοπευτικά όπλα, κυνηγητικές καραμπίνες, σπαθιά. Χιλιάδες κόσμου παραμένουν στα Προπύλαια και την Ακαδημίας, πυρπολημένα κτίρια σε Μπενάκη και Θεμιστοκλέους.

23:00 Συνεχίζονται οι συγκρούσεις στην Νομική, συγκρούσεις και στην Κανάρη διαδηλωτών με αστυνομικές δυνάμεις, ενώ στην ευρύτερη περιοχή του Κολωνακίου έχουν σπαστεί αρκετά ΑΤΜ τραπεζών. Μερικές εκατοντάδες διαδηλωτές παραμένουν στο Σύνταγμα.

23:15 Συνεχίζονται οι λεηλασίες και οι καταστροφές καταστημάτων (όπως το Alex Pack) στην Αθηνάς.

23:45 Πυρπολείται τράπεζα στην Δ. Αρεοπαγίτου, στις φλόγες μια ακόμη τράπεζα η Μαρφίν στην Αθηνάς, η τράπεζα Κύπρου έχει γίνει πλέον ολοκαύτωμα στον ίδιο δρόμο, στις φλόγες βρίσκεται ακόμη το Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο στην συμβολή Ερμού και Αθηνάς, στις φλόγες και η Alpha Bank.

23:50 Επίθεση δεκάδων ατόμων με βόμβες μολότοφ στο Α.Τ. Εξαρχείων.

24:00 Αλληλέγγυοι στους συλληφθέντες αρχίζουν να συγκεντρώνονται έξω από την ΓΑΔΑ. Σταματούν οι συμπλοκές στην Νομική αλλά και στα περισσότερα σημεία του ευρύτερου κέντρου της Αθήνας. Πογκρόμ από δυνάμεις της ομάδας Δέλτα στην Δ. Αρεοπαγίτου.

Σύμφωνα με την από 13-2-2012 ανακοίνωση της ΓΑΔΑ, 68 αστυνομικοί μεταφέρθηκαν τραυματισμένοι, ενώ «κατά τη διάρκεια των αστυνομικών επιχειρήσεων συνελήφθησαν, μέχρι στιγμής, εξήντα επτά (67) άτομα για επιθέσεις σε βάρος αστυνομικών, δολιο-

κατά δήλωση των ιδιοκτητών τους, ανέρχεται σε δεκάδες εκατομμύρια ευρώ και οι ζημιές αφορούν τόσο καταστροφές κτιριακών εγκαταστάσεων και εξοπλισμού τους όσο και κλοπές εμπορευμάτων, όπως αναφέρει το ΑΠΕ/ΜΠΕ. Αναλυτικότερα, σε ό,τι αφορά στον απολογισμό της νύχτας της 12ης Φεβρουαρίου, προκλήθηκαν ζημιές σε 29 τραπεζικά καταστήματα (εμπρησμοί και φθορές σε Α.Τ.Μ, υαλοπίνακες, ρολά, μάρμαρα), 71 καταστήματα (εμπρησμοί και φθορές σε υαλοπίνακες, ρολά καθώς και στο εσωτερικό τους) και σε 30 από αυτά έγιναν λεηλασίες. Επίσης, προκλήθηκαν φθορές σε ένα κτιριακό συγκρότημα καταστημάτων-κινηματογράφου (εμπρησμός), τρία δημόσια κτίρια (φθορές στις εισόδους τους), πέντε κτίρια γραφείων (φθορές στις εισόδους τους), τρία ξενοδοχεία (φθορές στα μάρμαρα των εισόδων τους) και έναν κινηματογράφο (θραύση υαλοπινάκων). Ακόμα προκλήθηκαν υλικές ζημιές σε στάσεις λεωφορείων, σταθμούς του Μετρό, φωτεινούς σηματοδότες, κολώνες φωτισμού του δήμου, εκδοτήρια εισιτηρίων, μάρμαρα κοινόχρηστων χώρων κ.λπ.». Στην σχετική ανακοίνωση του ΕΒΕΑ σημειώνεται, επίσης, ότι «τα συνεργεία ξεκίνησαν πριν λίγη ώρα την καταγραφή και ενδεχομένως να απαιτηθεί ολόκληρη η μέρα, καθώς οι ζημιές δεν εστιάζονται μόνο στο ιστορικό εμπορικό τρίγωνο της πόλης, αλλά έχουν γίνει καταστροφές σε κτίρια και επιχειρήσεις από την οδό Συγγρού μέχρι το Παγκράτι, τα Εξάρχεια και την Πλάκα».

Τέσσερις από τους συλληφθέντες προφυλακίστηκαν διωκόμενοι με κακουργήματα, ενώ ιδιαίτερη πίεση για την προφυλάκιση τους ασκούν δημοσιεύματα που κλαψουρίζουν για τα λεγόμενα ιστορικά κτίρια που στέγαζαν τις μεγάλες τράπεζες του κέντρου της Αθήνας. Σημειωτέον, ότι για πρώτη φορά (και μάλιστα προτού παρθεί η απόφαση για προφυλάκιση τους) δημοσιεύονται από τις διωκτικές αρχές, ύστερα και από εισαγγελική παραγγελία, φωτογραφίες διαδηλωτών που κατηγορούνται ότι συμμετείχαν σε γεγονότα κοινωνικής βίας, ενώ, επίσης, δημοσιεύονται φωτογραφίες από άτομα που συμμετείχαν σε συγκρούσεις

δίσουν λίγα μέτρα προς Ομόνοια χωρίς επιτυχία.

21:25 Στην Πανεπιστημίου, στο ύψος της Χαρ. Τρικούπη, μαζεμένος κόσμος απέναντι στους μπάτσους που περιφρουρούν τα πυροσβεστικά οχήματα στην προσπάθεια τους να κατασβήσουν την πυρκαγιά σε κτήριο της στοάς Πεσμαζόγλου. Διαδηλωτές έχουν σπάσει κτήριο τράπεζας στη Σανταρόζα και ψάχνουν κάτι εύφλεκτο να την «φουντώσουν». Στη Σταδίου, αστυνομικές δυνάμεις επιτίθενται στους διαδηλωτές χωρίς δακρυγόνα, αλλά και χωρίς δυνάμεις για απωθήσεις, με αποτέλεσμα να μαίνεται ο πετροπόλεμος.

21:30 Κατάστημα ρούχων πολυεθνικής φίρμας λεηλατείται στην Πανεπιστημίου.

21:45 Οι μπάτσοι άφαντοι στη οδό Αθηνάς. Το οδόφραγμα στη συμβολή με την Κολοκοτρώνη δυνατό και συνεχίζει να καίει. Ένα κατάστημα πιθανόν με εργαλεία καίγεται με αργούς ρυθμούς, ενώ οι φλόγες έχουν τυλίξει για τα καλά τράπεζα στην Ευριπίδου, φωτιά και στα κεντρικά της Εθνικής Τράπεζας Αιόλου και Γεωργίου Σταύρου. Οι καμπάνες της εκκλησίας στη πλατεία Μοναστηρακίου χτυπάνε ασταμάτητα.

21:50 Συγκρούσεις σε όλο το μήκος της διαδρομής από την πλατεία Συντάγματος μέχρι την Ομόνοια, στη Β. Αμαλίας στο ύψος της Φιλελλήνων, το ίδιο και γύρω από την Μητρόπολη. Στην Ομόνοια διαδηλωτές στήνουν καρτέρι σε ομάδα Δέλτα.

21:55 Διαδηλωτές προσπαθούν να σπάσουν τα ρολά τράπεζας πάνω στην πλατεία Μοναστηρακίου και τελικά το κατορθώνουν υπό τις έντονες επευφημίες και τα χειροκροτήματα πλήθους κόσμου. Μπαίνουν μέσα, σπάνε το κατάστημα, αλλά η έλλειψη εύφλεκτης ύλης δε τους επιτρέπει να το κάψουν.

22:08 Ισχυρές δυνάμεις της ομάδας Δέλτα συγκεντρώνονται στο τέλος της οδού Φιλελλήνων, όπου συνεχίζονται οι συμπλοκές ανάμεσα σε διαδηλωτές και αστυνομικές δυνάμεις και ακολούθως διασχίζουν κάθετα την Λεωφ. Αμαλίας επιτεθέμενες σε διαδηλωτές που βρίσκονται τόσο στο οδόστρωμα όσο και στην είσοδο του Ζαπείου. Οι συγκεντρωμένοι στο Ζάπειο τους υποδέχονται με βροχή από καρέκλες και τραπέζια που προμηθεύονται από την παρακείμενη καφετέρια.

22:15 Κόσμος κατεβαίνει από Ερμού, Μητροπόλεως και συγκεντρώνεται στην πλατεία Μοναστηρακίου. Σφοδρή επίθεση με χημικά στην Λ. Αμαλίας, φωτιές σε Ιπποκράτους, Ακαδημίας, Σόλωνος.

22:30 Τα στενά μεταξύ πλατείας Συντάγματος και πλα-

χιλιάδες κόσμου παραμένουν στα Προπύλαια και την Ακαδημίας, πυρπολημένα κτίρια σε Μπενάκη και Θεμιστοκλέους.

23:00 Συνεχίζονται οι συγκρούσεις στην Νομική, συγκρούσεις και στην Κανάρη διαδηλωτών με αστυνομικές δυνάμεις, ενώ στην ευρύτερη περιοχή του Κολωνακίου έχουν σπαστεί αρκετά ΑΤΜ τραπεζών. Μερικές εκατοντάδες διαδηλωτές παραμένουν στο Σύνταγμα.

23:15 Συνεχίζονται οι λεηλασίες και οι καταστροφές καταστημάτων (όπως το Alex Pack) στην Αθηνάς.

23:45 Πυρπολείται τράπεζα στην Δ. Αρεοπαγίτου, στις φλόγες μια ακόμη τράπεζα η Μαρφίν στην Αθηνάς, η τράπεζα Κύπρου έχει γίνει πλέον ολοκαύτωμα στον ίδιο δρόμο, στις φλόγες βρίσκεται ακόμη το Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο στην συμβολή Ερμού και Αθηνάς, στις φλόγες και η Alpha Bank.

23:50 Επίθεση δεκάδων ατόμων με βόμβες μολότοφ στο Α.Τ. Εξαρχείων.

24:00 Αλληλέγγυοι στους συλληφθέντες αρχίζουν να συγκεντρώνονται έξω από την ΓΑΔΑ. Σταματούν οι συμπλοκές στην Νομική αλλά και στα περισσότερα σημεία του ευρύτερου κέντρου της Αθήνας. Πογκρόμ από δυνάμεις της ομάδας Δέλτα στην Δ. Αρεοπαγίτου.

Σύμφωνα με την από 13-2-2012 ανακοίνωση της ΓΑΔΑ, 68 αστυνομικοί μεταφέρθηκαν τραυματισμένοι, ενώ «κατά τη διάρκεια των αστυνομικών επιχειρήσεων συνελήφθησαν, μέχρι στιγμής, εξήντα επτά (67) άτομα για επιθέσεις σε βάρος αστυνομικών, δολιοφθορές κατά κτιρίων και καταστημάτων, καθώς και κλοπές αντικειμένων και εμπορευμάτων από καταστήματα. Παράλληλα προσήχθησαν από διάφορες περιοχές της Αθήνας και εξετάζονται άλλα εβδομήντα πέντε (75) άτομα».

Επίσης, σύμφωνα με ανακοίνωση της επόμενης ημέρας εκ μέρους του ΕΒΕΑ, τα συνεργεία του: «κατέγραψαν τις καταστροφές στους εμπορικούς δρόμους της Αθήνας και ειδικότερα στις

σε ένα κτιριακό συγκρότημα καταστημάτων-κινηματογράφου (εμπρησμός), τρία δημόσια κτίρια (φθορές στις εισόδους τους), πέντε κτίρια γραφείων (φθορές στις εισόδους τους), τρία ξενοδοχεία (φθορές στα μάρμαρα των εισόδων τους) και έναν κινηματογράφο (θραύση υαλοπινάκων). Ακόμα προκλήθηκαν υλικές ζημιές σε στάσεις λεωφορείων, σταθμούς του Μετρό, φωτεινούς σηματοδότες, κολώνες φωτισμού του δήμου, εκδοτήρια εισιτηρίων, μάρμαρα κοινόχρηστων χώρων κ.λπ.». Στην σχετική ανακοίνωση του ΕΒΕΑ σημειώνεται, επίσης, ότι «τα συνεργεία ξεκίνησαν πριν λίγη ώρα την καταγραφή και ενδεχομένως να απαιτηθεί ολόκληρη η μέρα, καθώς οι ζημιές δεν εστιάζονται μόνο στο ιστορικό εμπορικό τρίγωνο της πόλης, αλλά έχουν γίνει καταστροφές σε κτίρια και επιχειρήσεις από την οδό Συγγρού μέχρι το Παγκράτι, τα Εξάρχεια και την Πλάκα».

Τέσσερις από τους συλληφθέντες προφυλακίζονται τελικά διωκόμενοι με κακουργήματα, ενώ ιδιαίτερη πίεση για την προφυλάκιση τους ασκούν δημοσιεύματα που κλαψουρίζουν για τα λεγόμενα ιστορικά κτίρια που στέγαζαν τις μεγάλες τράπεζες του κέντρου της Αθήνας. Σημειωτέον, ότι για πρώτη φορά (και μάλιστα προτού παρθεί η απόφαση για προφυλάκιση τους) δημοσιεύονται από τις διωκτικές αρχές, ύστερα και από εισαγγελική παραγγελία, φωτογραφίες διαδηλωτών που κατηγορούνται ότι συμμετείχαν σε γεγονότα κοινωνικής βίας, ενώ, επίσης, δημοσιεύονται φωτογραφίες από άτομα που συμμετέχουν σε συγκρούσεις με τις αστυνομικές δυνάμεις, αλλά και σε λεηλασίες με την παράλληλη προτροπή συνδρομής των διωκτικών αρχών από επίδοξους ρουφιάνους.

ζα και ψάχνουν κάτι εύφλεκτο να την «φουντώσουν». Στη Σταδίου, αστυνομικές δυνάμεις επιτίθενται στους διαδηλωτές χωρίς δακρυγόνα, αλλά και χωρίς δυνάμεις για απωθήσεις, με αποτέλεσμα να μαίνεται ο πετροπόλεμος.

21:30 *Κατάστημα ρούχων πολυεθνικής φίρμας λεηλατείται στην Πανεπιστημίου.*

21:45 *Οι μπάτσοι άφαντοι στη οδό Αθηνάς. Το οδόφραγμα στη συμβολή με την Κολοκοτρώνη δυνατό και συνεχίζει να καίει. Ένα κατάστημα πιθανόν με εργαλεία καίγεται με αργούς ρυθμούς, ενώ οι φλόγες έχουν τυλίξει για τα καλά τράπεζα στην Ευρυπίδου, φωτιά και στα κεντρικά της Εθνικής Τράπεζας Αιόλου και Γεωργίου Σταύρου. Οι κατα ρολά τράπεζας πάνω στην πλατεία Μοναστηρακίου και τελικά το κατορθώνουν υπό τις έντονες επευφημίες και τα χειροκροτήματα πλήθους κόσμου. Μπαίνουν μέσα, σπάνε το κατάστημα, αλλά η έλλειψη εύφλεκτης ύλης δε τους επιτρέπει να το κάψουν.*

22:08 *Ισχυρές δυνάμεις της ομάδας Δέλτα συγκεντρώνονται στο τέλος της οδού Φιλελλήνων, όπου συνεχίζονται οι συμπλοκές ανάμεσα σε διαδηλωτές και αστυνομικές δυνάμεις και ακολούθως διασχίζουν κάθετα την Λεωφ. Αμαλίας επιτεθέμενες σε διαδηλωτές που βρίσκονται τόσο στο οδόστρωμα όσο και στην είσοδο του Ζαπείου. Οι συγκεντρωμένοι στο Ζάπειο τους υποδέχονται με βροχή από καρέκλες και τραπέζια που προμηθεύονται από την παρακείμενη καφετέρια.*

22:15 *Κόσμος κατεβαίνει από Ερμού, Μητροπόλεως και συγκεντρώνεται στην πλατεία Μοναστηρακίου. Σφοδρή επίθεση με χημικά στην Λ. Αμαλίας, φωτιές σε Ιπποκράτους, Ακαδημίας, Σόλωνος.*

22:30 *Τα στενά μεταξύ πλατείας Συντάγματος και πλατείας Μοναστηρακίου έχουν αδειάσει από κόσμο. Ακούγονται ήχοι από χειροβομβίδες κρότου λάμψης. Περικυκλωμένη η Νομική. Οι δυνάμεις καταστολής «σπρώχνουν» τους διαδηλωτές από την Αμαλίας προς τους Στήλους του Ολυμπίου Διός.*

22:30 *Στις φλόγες βρίσκεται ακόμη το κτίριο της Εμπορικής Τράπεζας στην*

24:00 *Αλληλέγγυοι στους συλληφθέντες αρχίζουν να συγκεντρώνονται έξω από την ΓΑΔΑ. Σταματούν οι συμπλοκές στην Νομική αλλά και στα περισσότερα σημεία του ευρύτερου κέντρου της Αθήνας. Πογκρόμ από δυνάμεις της ομάδας Δέλτα στην Δ. Αρεοπαγίτου.*

Σύμφωνα με την από 13-2-2012 ανακοίνωση της ΓΑΔΑ, 68 αστυνομικοί μεταφέρθηκαν τραυματισμένοι, ενώ «κατά τη διάρκεια των αστυνομικών επιχειρήσεων συνελήφθησαν, μέχρι στιγμής, εξήντα επτά (67) άτομα για επιθέσεις σε βάρος αστυνομικών, δολιοφθορές κατά κτιρίων και καταστημάτων, καθώς και κλοπές αντικειμένων και εμπορευμάτων από καταστήματα. Παράλληλα προσήχθησαν από διάφορες περιοχές της Αθήνας και εξετάζονται άλλα εβδομήντα πέντε (75) άτομα».

Επίσης, σύμφωνα με ανακοίνωση της επομένης ημέρας εκ μέρους του ΕΒΕΑ, τα συνεργεία του: «κατέγραψαν τις καταστροφές στους εμπορικούς δρόμους της Αθήνας και ειδικότερα στις οδούς Αμαλίας, Φιλελλήνων, Μητροπόλεως, Ερμού, Καρ. Σερβίας, Σταδίου, Πανεπιστημίου, Ακαδημίας, Σόλωνος, Πατησίων, στην Ομόνοια και το Μοναστηράκι. Σύμφωνα με τα μέχρι τώρα στοιχεία του ΕΒΕΑ, το εκτιμώμενο συνολικό κόστος,

λακίζονται τελικά διωκόμενοι με κακουργήματα, ενώ ιδιαίτερη πίεση για την προφυλάκιση τους ασκούν δημοσιεύματα που κλαψουρίζουν για τα λεγόμενα ιστορικά κτίρια που στέγαζαν τις μεγάλες τράπεζες του κέντρου της Αθήνας. Σημειωτέον, ότι για πρώτη φορά (και μάλιστα προτού παρθεί η απόφαση για προφυλάκιση τους) δημοσιεύονται από τις διωκτικές αρχές, ύστερα και από εισαγγελική παραγγελία, φωτογραφίες διαδηλωτών που κατηγορούνται ότι συμμετείχαν σε γεγονότα κοινωνικής βίας, ενώ, επίσης, δημοσιεύονται φωτογραφίες από άτομα που συμμετέχουν σε συγκρούσεις με τις αστυνομικές δυνάμεις, αλλά και σε λεηλασίες με την παράλληλη προτροπή συνδρομής των διωκτικών αρχών από επίδοξους ρουφιάνους.

Περιοχές Ολοκληρωμένης Τουριστικής Ανάπτυξης

Το νέο εργαλείο των εξουσιαστών για περισσότερο έλεγχο

Το νέο μοντέλο που προωθεί το κράτος στην βιομηχανία του τουρισμού στον Ελλαδικό χώρο στηρίζεται στα λεγόμενα «σύνθετα τουριστικά καταλύματα». Ο όρος αυτός δεν μένει στην πεπατημένη πρακτική των rooms to let και των μεγάλων ή μικρών ξενοδοχειακών μονάδων που έχουμε συναντήσει τα τελευταία 40 χρόνια. Τα «σύνθετα τουριστικά καταλύματα» στηρίζονται σε εκτάσεις χιλιάδων στρεμμάτων, με αριθμό κλινών και κατοικιών άνω των 2.000. Συνήθως χτίζονται πάνω σε περιοχές με ιδιαίτερη φυσική ομορφιά για την προσέλκυση τουριστών. Τα «σύνθετα» μοιάζουν με μικρές πόλεις που περιλαμβάνουν από ψιλικατζίδικα, εστιατόρια μέχρι τράπεζες και ταχυδρομεία, ενώ στις περιφέρειές τους συνήθως εκτείνονται γήπεδα γκολφ για να παίζουν οι vip φιλοξενούμενοι.

Το συγκεκριμένο μοντέλο μπορεί για τον Ελλαδικό χώρο να είναι νέο αλλά για κάποιες άλλες χώρες είναι παλιά ιστορία. Η Ισπανία, η Πορτογαλία και η Ιρλανδία έχουν δοκιμάσει από την δεκαετία του '80 την γεύση του αλλά μάλλον τα πράγματα δεν πήγαν και τόσο κατ' ευχήν! Η ανεργία ακόμα και στις περιοχές όπου κτίστηκαν τέτοια θέρετρα είναι υψηλή. Αφού καταστράφηκαν περιοχές με ιδιαίτερο φυσικό κάλος και οι λιγοστοί γκόλφερς δεν φτάνουν για να τις συντηρήσουν, αρχίζει η διαδικασία γκρεμίσματος των εγκαταστάσεων!

Το παράδειγμα της Πύλου

Στον Ελλαδικό χώρο σχεδιάζονται σύμφωνα με τις εξαγγελίες των κρατούντων δεκάδες τέτοια «σύνθετα» σε περιοχές, όπως στις Νήσους του Αλμυρού Βόλου σε μια

νω του ενός χιλιομέτρου στο Ιόνιο πέλαγος και στον κόλπο του Ναυαρίνου αντίστοιχα. Η τουριστική μονάδα περιλαμβάνει 2 γήπεδα γκολφ 18 οπών[1]. Για να καταλάβουμε το μέγεθος της συγκεκριμένης μονάδας αρκεί να αναλογιστούμε ότι μόνο ο οικοδομικός της όγκος αντιστοιχεί με εκείνον της Πύλου των 2.500 κατοίκων. Ο αριθμός των δωματίων καθώς και των βιλών της Π.Ο.Τ.Α. ανέρχεται περίπου στα 1.000 με εκατοντάδες ιδιωτικές πισίνες. Αντιλαμ-

γο ουσιαστικά κλέβει την γη σε όσους αρνιόντουσαν να του την πουλήσουν, κυρίως για οικονομικές διαφορές. Ο Κωνσταντακόπουλος εντάσσει με την βοήθεια της βουλής την Π.Ο.Τ.Α. στο Β΄ κοινοτικό πλαίσιο στήριξης, τα χρήματα του οποίου δεν φτάνουν και με νόμο που φτιάχτηκε κομμένο και ραμμένο γι' αυτόν εντάσσει το έργο και στο Γ΄ κοινοτικό πλαίσιο στήριξης (την στιγμή που ένα έργο μπορεί μόνο μια φορά να λάβει αυτό το πακέτο).

κατασκευή δύο ακόμα εξίσου μεγάλων μονάδων στο χωριό Κυνηγού, που βρίσκεται βόρεια της Γιάλοβας ως οικολογικό προορισμό(!) και στο χωριό Πεταλίδι, που βρίσκεται 20 λεπτά από την πόλη της Καλαμάτας.

Για τις ανάγκες του Costa Navarino:

α) η Μεσσηνία συνδέθηκε αεροπορικός με Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Ηράκλειο και Μόναχο με αεροπορική εταιρία που ο Κωνσταντακόπουλος είναι μέτοχος.

β) Κατασκευάστηκε νέος δρόμος μεταξύ Πύλου-Γιάλοβας –με μελέτη του εφοπλιστή και το κόστος κατασκευής καλύφθηκε από τον κρατικό προϋπολογισμό– αφού ο παλιός περνούσε μέσα από τα γκολφ.

γ) Λειτούργησε ο επί χρόνια ανενεργός βιολογικός καθαρισμός της Πύλου.

δ) Θα ανακατασκευαστεί η μαρίνα της Πύλου.

Για όλα τα παραπάνω, καθώς και για την πολυπόθητη εργασία που προσφέρεται στην Π.Ο.Τ.Α, η πλειοψηφία των κατοίκων της Μεσσηνίας πίνει νερό στο όνομά του.

Η δουλειά, όμως, που τόσο περίμεναν οι κάτοικοι, τελικά δεν ήρθε όπως την καρτερούσαν. Το 8ωρο πληρωνόταν με 30-32 ευρώ και τα 10ωρα, 12ωρα και πολλές φορές 16ωρα για ένα καλύτερο μεροκάματο ήταν εξαντλητικά, με αποτέλεσμα η πλειοψηφία των εργαζομένων να είναι μετανάστες και ανασφάλιστοι. Δεκάδες εργατικά ατυχήματα συνέβησαν την περίοδο της κατασκευής, ένας εργάτης έχασε την ζωή του από ηλεκτροπληξία και ένας ακόμα έχασε το χέρι του.

Το επιχείρημα ότι η Π.Ο.Τ.Α. θα φέρει οικονομική ανάπτυξη στην περιοχή της Πύλου χωλαίνει στο ότι οι λουξ επισκέπτες του Costa Navarino μένουν μαντρωμένοι εντός του «σύνθετου» χωρίς να έχουν την

συνάντησει τα τελευταία 40 χρόνια. Τα «σύνθετα τουριστικά καταλύματα» στηρίζονται σε εκτάσεις χιλιάδων στρεμμάτων, με αριθμό κλινών και κατοικιών άνω των 2.000. Συνήθως χτίζονται πάνω σε περιοχές με ιδιαίτερη φυσική ομορφιά για την προσέλκυση τουριστών. Τα «σύνθετα» μοιάζουν με μικρές πόλεις που περιλαμβάνουν από ψιλικατζίδικα, εστιατόρια μέχρι τράπεζες και ταχυδρομεία, ενώ στις περιφέρειές τους συνήθως εκτείνονται γήπεδα γκολφ για να παίζουν οι vip φιλοξενούμενοι.

Το συγκεκριμένο μοντέλο μπορεί για τον Ελλαδικό χώρο να είναι νέο αλλά για κάποιες άλλες χώρες είναι παλιά ιστορία. Η Ισπανία, η Πορτογαλία και η Ιρλανδία έχουν δοκιμάσει από την δεκαετία του '80 την γεύση του αλλά μάλλον τα πράγματα δεν πήγαν και τόσο κατ' ευχήν! Η ανεργία ακόμα και στις περιοχές όπου κτίστηκαν τέτοια θέρετρα είναι υψηλή. Αφού καταστράφηκαν περιοχές με ιδιαίτερο φυσικό κάλος και οι λιγοστοί γκόλφερς δεν φτάνουν για να τις συντηρήσουν, αρχίζει η διαδικασία γκρεμίσματος των εγκαταστάσεων!

Ανάπτυξης

Το παράδειγμα της Πύλου

Στον Ελλαδικό χώρο σχεδιάζονται σύμφωνα με τις εξαγγελίες των κρατούντων δεκάδες τέτοια «σύνθετα» σε περιοχές, όπως στις Νηές του Αλμυρού Βόλου σε μια περιοχή τουλάχιστον 3.000 στρεμμάτων, στην Κασσάνδρα της Χαλκιδικής (όπου μάλιστα η εταιρία που είχε αναλάβει το έργο επιχείρησε να αποξηράνει τον υγροβιότοπο για να χτίσει!) και στον Έξαρχο της Αταλάντης με 5.000 κατοικίες και τρία γήπεδα γκολφ. Το πρώτο όμως υλοποιημένο σχέδιο βρίσκεται στην Μεσσηνία και συγκεκριμένα στην περιοχή της Πύλου. Η Π.Ο.Τ.Α. (Περιοχή Ολοκληρωμένης Τουριστικής Ανάπτυξης) εκτείνεται εκατέρωθεν της λιμνοθάλασσας της Γιάλοβας σε μια έκταση 1.400 στρεμμάτων με αμμώδη παραλία άνω του ενός χιλιομέτρου στο Ιόνιο πέλαγος και στον κόλπο του Ναυαρίνου αντίστοιχα. Η τουριστική μονάδα περιλαμβάνει 2 γήπεδα γκολφ 18 οπών[1]. Για να καταλάβουμε το μέγεθος της συγκεκριμένης μονάδας αρκεί να αναλογιστούμε ότι μόνο ο οικοδομικός της όγκος αντιστοιχεί με εκείνον της Πύλου των 2.500 κατοίκων. Ο αριθμός των δωματίων καθώς και των βιλών της Π.Ο.Τ.Α. ανέρχεται περίπου στα 1.000 με εκατοντάδες ιδιωτικές πισίνες. Αντιλαμβανόμαστε ότι η συγκεκριμένη τουριστική μονάδα απευθύνεται σε άτομα με υψηλά εισοδήματα και με ιδιαίτερες καθημερινές ακριβές απαιτήσεις που μόνο στα όρια του «σύνθετου» παρέχονται[2].

Συνοπτικά αναφέρουμε ότι το συγκεκριμένο εγχείρημα το σκαρφίστηκε ο εφοπλιστής Βασίλης Κωνσταντακόπουλος[3] (η αλλιώς «καπετάνιος» λόγω των καραβιών που είχε), ο οποίος από την δεκαετία του 80' άρχισε να αγοράζει γη και από το 1997 με την διαδικασία της αναγκαστικής απαλλοτρίωσης υπέρ ιδιώτη για κοινωφελή έργο ουσιαστικά κλέβει την γη σε όσους αρνιόντουσαν να του την πουλήσουν, κυρίως για οικονομικές διαφορές. Ο Κωνσταντακόπουλος εντάσσει με την βοήθεια της βουλής την Π.Ο.Τ.Α. στο Β΄ κοινοτικό πλαίσιο στήριξης, τα χρήματα του οποίου δεν φτάνουν και με νόμο που φτιάχτηκε κομμένο και ραμμένο γι' αυτόν εντάσσει το έργο και στο Γ΄ κοινοτικό πλαίσιο στήριξης (την στιγμή που ένα έργο μπορεί μόνο μια φορά να λάβει αυτό το πακέτο).

Επίσης, το έργο απορροφάει το 40% του περιφερειακού επιχειρησιακού προγράμματος Πελοποννήσου! Συνολικά για την κατασκευή του όλου εγχειρήματος χρησιμοποιήθηκαν 25% κεφάλαια από τον Κωνσταντακόπουλο, 20% από δάνεια και 55% από επιχορηγήσεις του κράτους τα οποία ανέρχονται σε 325 εκ. ευρώ! Το καλοκαίρι του 2010 ξεκινάει η λειτουργία της ξενοδοχειακής μονάδας Costa Navarino, ενώ στα άμεσα σχέδια της οικογένειας Κωνσταντακόπουλου είναι η ολοκλήρωση της Π.Ο.Τ.Α. μέσα στα επόμενα χρόνια, με την ναχο με αεροπορική εταιρία που ο Κωνσταντακόπουλος είναι μέτοχος.

β) Κατασκευάστηκε νέος δρόμος μεταξύ Πύλου-Γιάλοβας –με μελέτη του εφοπλιστή και το κόστος κατασκευής καλύφθηκε από τον κρατικό προϋπολογισμό– αφού ο παλιός περνούσε μέσα από τα γκολφ.

γ) Λειτούργησε ο επί χρόνια ανενεργός βιολογικός καθαρισμός της Πύλου.

δ) Θα ανακατασκευαστεί η μαρίνα της Πύλου.

Για όλα τα παραπάνω, καθώς και για την πολυπόθητη εργασία που προσφέρεται στην Π.Ο.Τ.Α, η πλειοψηφία των κατοίκων της Μεσσηνίας πίνει νερό στο όνομά του.

Η δουλειά, όμως, που τόσο περίμεναν οι κάτοικοι, τελικά δεν ήρθε όπως την καρτερούσαν. Το 8ωρο πληρωνόταν με 30-32 ευρώ και τα 10ωρα, 12ωρα και πολλές φορές 16ωρα για ένα καλύτερο μεροκάματο ήταν εξαντλητικά, με αποτέλεσμα η πλειοψηφία των εργαζομένων να είναι μετανάστες και ανασφάλιστοι. Δεκάδες εργατικά ατυχήματα συνέβησαν την περίοδο της κατασκευής, ένας εργάτης έχασε την ζωή του από ηλεκτροπληξία και ένας ακόμα έχασε το χέρι του.

Το επιχείρημα ότι η Π.Ο.Τ.Α. θα φέρει οικονομική ανάπτυξη στην περιοχή της Πύλου χωλαίνει στο ότι οι λουξ επισκέπτες του Costa Navarino μένουν μαντρωμένοι εντός του «σύνθετου» χωρίς να έχουν την ανάγκη να βγουν, καθώς ο χώρος τούς προσφέρει όλες εκείνες τις ανέσεις που σίγουρα δεν θα βρουν σε κανένα χωριό της περιοχής. Υπάρχει όμως και η άποψη που θέλει την περιοχή να αναπτυχθεί μόνο και με την ύπαρξη αυτού του έργου, χωρίς ουσιαστικά το έργο να σχετίζεται άμεσα με αυτή την ανάπτυξη. Σε αυτή την περίπτωση θα πρέπει να αναλογιστούμε τί σημαίνει ανάπτυξη για τον καθένα. Για μας η ανάπτυξη δεν σχετίζεται με καμία οικονομική δοσοληψία, δεν καταστρέφει την φύση και δεν υποθάλπει την ζωή και την ελευ-

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΩΝ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΩΝ

νοδοχείο Electra Palace, Miele, Cyta, Hush Puppies, Public, Travel Plan, Tribeca, Sport 2000, Φωκάς κ.ά.

Οι επιθέσεις των μπάτσων με χημικά κατάφεραν να διαλύσουν τελικά τους διαδηλωτές, απ' τους οποίους συνελήφθησαν έξι με πλημμελήματα.

ακόμα και στις περιοχές όπου κτίστηκαν τέτοια θέρετρα είναι υψηλή. Αφού καταστράφηκαν περιοχές με ιδιαίτερο φυσικό κάλος και οι λιγοστοί γκόλφερς δεν φτάνουν για να τις συντηρήσουν, αρχίζει η διαδικασία γκρεμίσματος των εγκαταστάσεων!

Το παράδειγμα της Πύλου

Στον Ελλαδικό χώρο σχεδιάζονται σύμφωνα με τις εξαγγελίες των κρατούντων δεκάδες τέτοια «σύνθετα» σε περιοχές, όπως στις Νηές του Αλμυρού Βόλου σε μια περιοχή τουλάχιστον 3.000 στρεμμάτων, στην Κασσάνδρα της Χαλκιδικής (όπου μάλιστα η εταιρία που είχε αναλάβει το έργο επιχείρησε να αποξηράνει τον υγροβιότοπο για να χτίσει!) και στον Έξαρχο της Αταλάντης με 5.000 κατοικίες και τρία γήπεδα γκολφ. Το πρώτο όμως υλοποιημένο σχέδιο βρίσκεται στην Μεσσηνία και συγκεκριμένα στην περιοχή της Πύλου. Η Π.Ο.Τ.Α. (Περιοχή Ολοκληρωμένης Τουριστικής Ανάπτυξης) εκτείνεται εκατέρωθεν της λιμνοθάλασσας της Γιάλοβας σε μια έκταση 1.400 στρεμμάτων με αμμώδη παραλία άνω του ενός χιλιομέτρου στο Ιόνιο πέλαγος και στον κόλπο του Ναυαρίνου αντίστοιχα. Η τουριστική μονάδα περιλαμβάνει 2 γήπεδα γκολφ 18 οπών[1]. Για να καταλάβουμε το μέγεθος της συγκεκριμένης μονάδας αρκεί να αναλογιστούμε ότι μόνο ο οικοδομικός της όγκος αντιστοιχεί με εκείνον της Πύλου των 2.500 κατοίκων. Ο αριθμός των δωματίων καθώς και των βιλών της Π.Ο.Τ.Α. ανέρχεται περίπου στα 1.000 με εκατοντάδες ιδιωτικές πισίνες. Αντιλαμβανόμαστε ότι η συγκεκριμένη τουριστική μονάδα απευθύνεται σε άτομα με υψηλά εισοδήματα και με ιδιαίτερες καθημερινές ακριβές απαιτήσεις που μόνο στα όρια του «σύνθετου» παρέχονται[2].

Συνοπτικά αναφέρουμε ότι το συγκεκριμένο εγχείρημα το σκαρφίστηκε ο εφοπλιστής Βασίλης Κωνσταντακόπουλος[3] (η αλλιώς «καπετάνιος» λόγω των καραβιών που είχε), ο οποίος από την δεκαετία του 80' άρχισε να αγοράζει γη και από το 1997 με την διαδικασία της αναγκαστικής απαλλοτρίωσης υπέρ ιδιώτη για κοινωφελή έργο ουσιαστικά κλέβει την γη σε όσους αρνιόντουσαν να του την πουλήσουν, κυρίως για οικονομικές διαφορές. Ο Κωνσταντακόπουλος εντάσσει με την βοήθεια της βουλής την Π.Ο.Τ.Α. στο Β΄ κοινοτικό πλαίσιο στήριξης, τα χρήματα του οποίου δεν φτάνουν και με νόμο που φτιάχτηκε κομμένο και ραμμένο γι' αυτόν εντάσσει το έργο και στο Γ΄ κοινοτικό πλαίσιο στήριξης (την στιγμή που ένα έργο μπορεί μόνο μια φορά να λάβει αυτό το πακέτο).

Επίσης, το έργο απορροφάει το 40% του περιφερειακού επιχειρησιακού προγράμματος Πελοποννήσου! Συνολικά για την κατασκευή του όλου εγχειρήματος χρησιμοποιήθηκαν 25% κεφάλαια από τον Κωνσταντακόπουλο, 20% από δάνεια και 55% από επιχορηγήσεις του κράτους τα οποία ανέρχονται σε 325 εκ. ευρώ! Το καλοκαίρι του 2010 ξεκινάει η λειτουργία της ξενοδοχειακής μονάδας Costa Navarino, ενώ στα άμεσα σχέδια της οικογένειας Κωνσταντακόπουλου είναι η ολοκλήρωση της Π.Ο.Τ.Α. μέσα στα επόμενα χρόνια, με την ρές 16ωρα για ένα καλύτερο μεροκάματο ήταν εξαντλητικά, με αποτέλεσμα η πλειοψηφία των εργαζομένων να είναι μετανάστες και ανασφάλιστοι. Δεκάδες εργατικά ατυχήματα συνέβησαν την περίοδο της κατασκευής, ένας εργάτης έχασε την ζωή του από ηλεκτροπληξία και ένας ακόμα έχασε το χέρι του.

Το επιχείρημα ότι η Π.Ο.Τ.Α. θα φέρει οικονομική ανάπτυξη στην περιοχή της Πύλου χωλαίνει στο ότι οι λουξ επισκέπτες του Costa Navarino μένουν μαντρωμένοι εντός του «σύνθετου» χωρίς να έχουν την ανάγκη να βγουν, καθώς ο χώρος τούς προσφέρει όλες εκείνες τις ανέσεις που σίγουρα δεν θα βρουν σε κανένα χωριό της περιοχής. Υπάρχει όμως και η άποψη που θέλει την περιοχή να αναπτυχθεί μόνο και με την ύπαρξη αυτού του έργου, χωρίς ουσιαστικά το έργο να σχετίζεται άμεσα με αυτή την ανάπτυξη. Σε αυτή την περίπτωση θα πρέπει να αναλογιστούμε τί σημαίνει ανάπτυξη για τον καθένα. Για μας η ανάπτυξη δεν σχετίζεται με καμία οικονομική δοσοληψία, δεν καταστρέφει την φύση και δεν υποθάλπει την ζωή και την ελευ-

---

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΩΝ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΩΝ

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ!

Την ώρα που οι κρατικοί εκβιασμοί και σχεδιασμοί για περαιτέρω υποδούλωση της κοινωνίας από το κράτος και τη δικτατορία της «αγοράς» συζητούνταν και νομοθετούνταν στο κυνο-βούλιο, δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν στην πλατεία Αριστοτέλους στη Θεσσαλονίκη, όπως και σε δεκάδες άλλες πλατείες και δρόμους στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις.

Δεκάδες μπλοκ πορεύθηκαν αρχικά προς την παραλιακή. Η λεωφόρος Νίκης, με τις ακριβές καφετέριες-μπαράκια και τα χλιδάτα μαγαζιά ήταν λογικό να γίνει σύντομα πεδίο όπου θα εκφραζόταν η οργή κάποιων διαδηλωτών. Κι έτσι και έγινε... η οργή του κόσμου εκδηλώθηκε τόσο σε σύμβολα της κατανάλωσης στην παραλιακή, όσο και σε άλλους κρατικούς και οικονομικούς στόχους κατά τη διάρκεια της πορείας:

Ο πετροπόλεμος με τους μπάτσους γύρω από την πλατεία Αριστοτέλους, με πολλές ομάδες διαδηλωτών να συνεχίζουν να σπάνε βιτρίνες πολυτελών καταστημάτων, επιχειρήσεων και αυτοκινήτων, με δεκάδες φλεγόμενους κάδους για οδοφράγματα, και δεκάδες αντικείμενα, έπιπλα και εξοπλισμό από ξενοδοχεία και καφέ-μπαρ της περιοχής να εκτοξεύονται στα ΜΑΤ ή να μπαίνουν στο δρόμο... τα δεκάδες καταστήματα και επιχειρήσεις που έχουν γίνει στόχος επίθεσης, όπως: τράπεζες Πειραιώς, FBB, Marfin, το ξενοδοχείο Electra Palace, Miele, Cyta, Hush Puppies, Public, Travel Plan, Tribeca, Sport 2000, Φωκάς κ.ά.

Οι επιθέσεις των μπάτσων με χημικά κατάφεραν να διαλύσουν τελικά τους διαδηλωτές, απ' τους οποίους συνελήφθησαν έξι με πλημμελήματα.

Σε πολλές πόλεις έγιναν δυναμικές πορείες και επιθέσεις σε τράπεζες, γραφεία πολιτικών, κρατικά κτίρια, εφορίες κ.ά. (Κέρκυρα, Τρίκαλα, Πάτρα, Βόλος, Αγρίνιο, Ρέθυμνο, Ηράκλειο και αλλού), ενώ μέχρι αργά το βράδυ πραγματοποιούνταν πολύωρες συγκρούσεις στην Αθήνα, όπου προφυλακίστηκαν 4 άτομα για τη συμμετοχή τους στην πορεία.

Χιλιάδες διαδηλωτές δεν πορεύθηκαν με συνδικαλιστικά αιτήματα, δεν διεκδίκησαν καλύτερους μισθούς και δεν ακολούθησαν το μονοπάτι του συνδικαλισμού. Ίσως γιατί έχουν κατανοήσει ότι ελευθερία και κράτος είναι ασυμβίβαστα, ότι μόνο η κατάργηση του κράτους και κάθε μορφής εξουσίας μπορεί να δημιουργήσει μια κοινωνία ελεύθερη, χωρίς εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενους, μια κοινωνία αδελφοσύνης, αλληλεγγύης και αλληλο-σεβασμού...

Ο ΑΝΕΜΟΣ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΝΑ ΠΝΕΕΙ ΔΥΝΑΤΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΘΑ ΣΑΡΩΣΕΙ ΤΑ ΚΡΑΤΙΚΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΕΙΣ

Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ (www.dromous.wordpress.com)

Σύντροφοι για την Αναρχική Απελευθερωτική Δράση - 19 Φλεβάρη 2012

θερία κανενός πλάσματος σε αυτό τον πλανήτη. Το χτίσιμο μικρότερων ξενοδοχειακών μονάδων, rooms to let και βιλών, η τοποθέτηση όλο και περισσοτέρων Σεζλόνγκ (ξαπλώστρες) με όλο το «πακέτο διακοπών» που έχουμε ζήσει τις τελευταίες δεκαετίες έχουν αλώσει περιβάλλον και συνειδήσεις. Τα «μπάνια του λαού» σύνδεσαν την ανάπτυξη με τον βιασμό της φύσης με σκοπό το εποχιακό κέρδος.

Οι περιβαλλοντολογικές επιπτώσεις

Τα 2 γήπεδα γκολφ καθώς και οι πισίνες τροφοδοτούνται από δύο τεχνητές λιμνοδεξαμενές 450.000 και 250.000 κυβικών αντίστοιχα καθώς και από πολλές γεωτρήσεις στην γύρω περιοχή. Η εταιρία ΤΕΜΕΣ που έχει αναλάβει το έργο έχει εκτρέψει χείμαρρους και ποτάμια της περιοχής έτσι ώστε τα νερά να εκβάλουν στις δύο λιμνοδεξαμενές![4] Η συγκεκριμένη πρακτική παρεμβαίνει στον φυσικό κύκλο του νερού επηρεάζοντας οικοσυστήματα που βασίζονται σε αυτό τον κύκλο. Ένα γήπεδο γκολφ 18 οπών έχει μεγάλες απαιτήσεις άρδευσης γεγονός που συνεπάγεται μεγάλη κατανάλωση νερού. Ο μέσος όρος νερού που χρειάζεται ετησίως ένα τέτοιο γήπεδο είναι 1.000.000μ³ νερό, δηλαδή το νερό που καταναλώνει μια πόλη 11.000 κατοίκων το χρόνο. Τα στοιχεία για την κατανάλωση του νερού ποικίλουν ανάλογα με τα τοπογραφικά και κλιματολογικά χαρακτηριστικά του κάθε γηπέδου, έτσι όταν τα γήπεδα γκολφ σχεδιάζονται και εγκαθίστανται σε άνυδρες από τη φύση τους περιοχές όπως η περιοχή της Πύλου, οι πιέσεις είναι ακόμα πιο σημαντικές! Αν στα παραπάνω προσθέσουμε τις πισίνες, τα spa, καθώς και τις καθημερινές ανάγκες των λουξ επισκεπτών για νερό, τότε αντιλαμβανόμαστε ότι η πίεση της περιοχής σε σχέση με το νερό είναι ακόμα μεγαλύτερη. Αντιλαμβανόμαστε ότι το πότισμα των γηπέδων μετατρέπεται σε ανταγωνιστική δραστηριότητα, σε σχέση με άλλες ανάγκες της περιοχής για νερό.

Έκτος από το πότισμα, στα γήπεδα γκολφ χρησιμοποιούνται και μεγάλες ποτους ταξίδι από την βόρεια Ευρώπη στην Αφρική και ανάποδα σταματάνε για ανεφοδιασμό και ξεκούραση. Επίσης στην λιμνοθάλασσα καθώς και πέριξ αυτής κατοικεί και η μοναδική κοινότητα αφρικάνικου χαμαιλέοντα στην Ευρώπη που μάλιστα είναι προς εξαφάνιση. Με τα παραπάνω είναι εύκολο να αντιληφθούμε ότι η Π.Ο.Τ.Α. απειλή σοβαρά την περιβαλλοντολογική ισορροπία της περιοχής καθώς η γειτνίαση της και μόνο με τον υγροβιότοπο μπορεί να προκαλέσει όχληση και να υπάρχει απώλεια βιοποικιλότητας καθώς και διάσπαση του βιότοπου. Επίσης είναι αποδεδειγμένο ότι η κοινότητα του χαμαιλέοντα πριν την κατασκευή της μονάδας είχε αρχίσει και εξαπλωνόταν προς την περιοχή οπού τώρα βρίσκονται τα γήπεδα γκολφ.[6] Έτσι πολλοί χαμαιλέοντες χάθηκαν κάτω από τόνους χώμα. Τα γκολφ αποτελούν πλέον απαγορευτικό μέρος όχι μόνο για τους χαμαιλέοντες αλλά και για οποιοδήποτε πλάσμα, καθώς η τεράστια έκταση χλοοτάπητα λειτουργεί ως φράγμα για την πανίδα της περιοχής εμποδίζοντας την κίνηση της! Ένα τελευταίο σημείο σε σχέση με την πανίδα που πρέπει να σταθούμε είναι και αυτό της θαλάσσιας χελώνας καρέτα-καρέτα. Η παραλία μήκους ενός χιλιομέτρου που έχει «φάτσα» η Π.Ο.Τ.Α. είναι σημαντικός τόπος αναπαραγωγής της χελώνας με ότι αυτό συνεπάγεται.

Ο μηχανισμός προπαγάνδας της Π.Ο.Τ.Α.

Η οικογένεια Κωνσταντακόπουλου από την πρώτη στιγμή κατασκεύασε έναν ισχυρό μηχανισμό στήριξης για την πραγματοποίηση των σχεδίων της στην περιοχή. Ο μηχανισμός αυτός αποτελείται από σύσσωμα τα κόμματα της βουλής, τα ΜΜΕ καθώς και την οικολογική οργάνωση «Ελληνική Ορνιθολογική εταιρεία». Ιδιαίτερο ενδιαφέρον στις θέσεις κομμάτων παρουσιάζουν αυτά της Αριστεράς (αφήνοντας τα υπόλοιπα στην απ' έξω λόγω της αναμενόμενης θετικής στάσης τους απέναντι στο έργο). Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα του «φιλοπεριβαλλοντολογικού» Συνματος είναι να περάσει στην εξουσία του η διαχείριση όλων των σκουπιδιών του κράτους και του καπιταλισμού. Ουσιαστικά θέλει να γίνει «καπετάνιος» στην θέση του «καπετάνιου»! Γι' αυτό λοιπόν και η αρνητική ψήφος στην βουλή! Γιατί μ' αυτό τον τρόπο και ψήφους μαζεύεις και δείχνεις την αντίθεσή σου στην διαχείριση του «πλούτου» από τους καπιταλιστές. Το ΚΚΕ

έχει αποδείξει με κόπο ουκ ολίγες φορές ότι δεν θέλει να διαταράξει το σύστημα, με απώτερο σκοπό την διαχείριση του από τους κομματικούς μηχανισμούς του (βλέπε περιφρούρηση της βουλής στις 19-20 Οκτωβρίου).

Ένας άλλος μηχανισμός στήριξης είναι και η χειραγώγηση των ΜΜΕ. Όλα τα τηλεοπτικά και έντυπα μέσα της Μεσσηνίας «προοδευτικά» και μη στάθηκαν από την πρώτη στιγμή στο πλευρό της οικογένειας Κωνσταντακόπουλου. Οι ντόπιοι πριν την ολοκλήρωση του έργου βομβαρδίζονταν από μονόπλευρες πληροφορίες για την χρησιμότητα της Π.Ο.Τ.Α. στην περιοχή χωρίς να προβάλουν κανένα αντεπιχείρημα! Βλέπετε τα χρήματα από τις διαφημίσεις του εφοπλιστή αξίζουν ποιο πολύ από το περιβάλλον. Το αποτέλεσμα της κατάστασης ήταν, ότι όσες συλλογικότητες και

που ολόκληρες περιοχές περνάνε στα χέρια ενός εφοπλιστή και οι άνθρωποι αφού ξεπουλήσουν γη, καταλήγουν να γίνονται άμεσα εξαρτώμενοι από το έργο του εφοπλιστή και μετατρέπονται, στην καλύτερη περίπτωση, σε γκαρσόνια και security στην ξεπουλημένη τους γη. Ποιος ασχολείται με τους αφρικανικούς χαμαιλέοντες στην περιοχή που φτιάχτηκε το ξενοδοχείο, τις καρέτα-καρέτα, τη λιμνοθάλασσα της Γιάλοβας, τα πουλιά, τους υγροβιότοπους, τη λειψυδρία, όταν ο Κωνσταντακόπουλος προσφέρει δουλειά; Με τον καιρό η κυρά Γκόλφω σταμάτησε να σπέρνει για να χτίσει rooms to let, στο μέλλον πλέον θα σπέρνει τρύπες του γκολφ! Αυτό που συντελείται στην δυτική Μεσσηνία είναι εικόνα από το μέλλον για όλο τον ελλαδικό χώρο, όπου το κράτος μέσω του τουρισμού θα κλέβει όλο και περισσότερο γη με το πρόσχημα της δουλειάς αλλά με κύριο σκοπό το οικονομικό κέρδος, την εκμετάλλευση και τελικά τον πλήρη έλεγχο των υπηκόων του. Η Π.Ο.Τ.Α. της Μεσσηνίας θα αποτελέσει για τους εξουσιαστές των μπούσουλα για την κλωνοποίηση τέτοιων έργων σε όλο τον ελλαδικό χώρο. Από την Κασσάνδρα της Χαλκιδικής μέχρι την Αταλάντη και την Κρήτη, το κράτος προετοι-

Τα 2 γήπεδα γκολφ καθώς και οι πισίνες τροφοδοτούνται από δύο τεχνητές λιμνοδεξαμενές 450.000 και 250.000 κυβικών αντίστοιχα καθώς και από πολλές γεωτρήσεις στην γύρω περιοχή. Η εταιρία ΤΕΜΕΣ που έχει αναλάβει το έργο έχει εκτρέψει χείμαρρους και ποτάμια της περιοχής έτσι ώστε τα νερά να εκβάλουν στις δύο λιμνοδεξαμενές![4] Η συγκεκριμένη πρακτική παρεμβαίνει στον φυσικό κύκλο του νερού επηρεάζοντας οικοσυστήματα που βασίζονται σε αυτό τον κύκλο. Ένα γήπεδο γκολφ 18 οπών έχει μεγάλες απαιτήσεις άρδευσης γεγονός που συνεπάγεται μεγάλη κατανάλωση νερού. Ο μέσος όρος νερού που χρειάζεται ετησίως ένα τέτοιο γήπεδο είναι 1.000.000$μ^3$ νερό, δηλαδή το νερό που καταναλώνει μια πόλη 11.000 κατοίκων το χρόνο. Τα στοιχεία για την κατανάλωση του νερού ποικίλουν ανάλογα με τα τοπογραφικά και κλιματολογικά χαρακτηριστικά του κάθε γηπέδου, έτσι όταν τα γήπεδα γκολφ σχεδιάζονται και εγκαθίστανται σε άνυδρες από τη φύση τους περιοχές όπως η περιοχή της Πύλου, οι πιέσεις είναι ακόμα πιο σημαντικές! Αν στα παραπάνω προσθέσουμε τις πισίνες, τα spa, καθώς και τις καθημερινές ανάγκες των λουξ επισκεπτών για νερό, τότε αντιλαμβανόμαστε ότι η πίεση της περιοχής σε σχέση με το νερό είναι ακόμα μεγαλύτερη. Αντιλαμβανόμαστε ότι το πότισμα των γηπέδων μετατρέπεται σε ανταγωνιστική δραστηριότητα, σε σχέση με άλλες ανάγκες της περιοχής για νερό.

Έκτος από το πότισμα, στα γήπεδα γκολφ χρησιμοποιούνται και μεγάλες ποσότητες ζιζανιοκτόνων και φυτοφαρμάκων για την συντήρηση του χλοοτάπητα. Η ε-

ση του βιότοπου. Επίσης είναι αποδεδειγμένο ότι η κοινότητα του χαμαιλέοντα πριν την κατασκευή της μονάδας είχε αρχίσει και εξαπλωνόταν προς την περιοχή οπού τώρα βρίσκονται τα γήπεδα γκολφ.[6] Έτσι πολλοί χαμαιλέοντες χάθηκαν κάτω από τόνους χώμα. Τα γκολφ αποτελούν πλέον απαγορευτικό μέρος όχι μόνο για τους χαμαιλέοντες αλλά και για οποιοδήποτε πλάσμα, καθώς η τεράστια έκταση χλοοτάπητα λειτουργεί ως φράγμα για την πανίδα της περιοχής εμποδίζοντας την κίνηση της! Ένα τελευταίο σημείο σε σχέση με την πανίδα που πρέπει να σταθούμε είναι και αυτό της θαλάσσιας χελώνας καρέτα-καρέτα. Η παραλία μήκους ενός χιλιομέτρου που έχει «φάτσα» η Π.Ο.Τ.Α. είναι σημαντικός τόπος αναπαραγωγής της χελώνας με ότι αυτό συνεπάγεται.

Ο μηχανισμός προπαγάνδας της Π.Ο.Τ.Α.

Η οικογένεια Κωνσταντακόπουλου από την πρώτη στιγμή κατασκεύασε έναν ισχυρό μηχανισμό στήριξης για την πραγματοποίηση των σχεδίων της στην περιοχή. Ο μηχανισμός αυτός αποτελείται από σύσσωμα τα κόμματα της βουλής, τα ΜΜΕ καθώς και την οικολογική οργάνωση «Ελληνική Ορνιθολογική εταιρεία». Ιδιαίτερο ενδιαφέρον στις θέσεις κομμάτων παρουσιάζουν αυτά της Αριστεράς (αφήνοντας τα υπόλοιπα στην απ' έξω λόγω της αναμενόμενης θετικής στάσης τους απέναντι στο έργο). Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα του «φιλοπεριβαλλοντολογικού» ΣυνΣυρίζα, που ενώ αρχικά ο πρόεδρος Αλέξης πήγε να εναντιωθεί στο έργο, τα μάζε-

έχει αποδείξει με κόπο ουκ ολίγες φορές ότι δεν θέλει να διαταράξει το σύστημα, με απώτερο σκοπό την διαχείριση του από τους κομματικούς μηχανισμούς του (βλέπε περιφρούρηση της βουλής στις 19-20 Οκτωβρίου).

Ένας άλλος μηχανισμός στήριξης είναι και η χειραγώγηση των ΜΜΕ. Όλα τα τηλεοπτικά και έντυπα μέσα της Μεσσηνίας «προοδευτικά» και μη στάθηκαν από την πρώτη στιγμή στο πλευρό της οικογένειας Κωνσταντακόπουλου. Οι ντόπιοι πριν την ολοκλήρωση του έργου βομβαρδίζονταν από μονόπλευρες πληροφορίες για την χρησιμότητα της Π.Ο.Τ.Α. στην περιοχή χωρίς να προβάλουν κανένα αντεπιχείρημα! Βλέπετε τα χρήματα από τις διαφημίσεις του εφοπλιστή αξίζουν ποιο πολύ από το περιβάλλον. Το αποτέλεσμα της κατάστασης ήταν, ότι όσες συλλογικότητες και άτομα αντιδρούσαν στο έργο, να φαντάζουν στην τοπική κοινωνία σαν εξωγήινοι που θέλουν το κακό της Μεσσηνίας.

Τέλος, οι «ειδήμονες» περιβαλλοντολόγοι και οικολόγοι που δραστηριοποιούνται στην περιοχή, αφού νιαούρισαν επιθετικά πριν από πολλά χρόνια για το έργο και για τις επιπτώσεις του στο εύθραυστο περιβάλλον της περιοχής, άλλαξαν τροπάριο προ των πυλών! Ο λόγος για την Ελληνική Ορνιθολογική Εταιρία. Η «χαρτούρα» του Κωνσταντακόπουλου για να αλλάξει βιολί η ορνιθολογική εταιρία, ανέρχεται σε 120.000 ευρώ (τουλάχιστον αυτά γνωρίζουμε) τα τελευταία δύο χρόνια. Επίσης οι μεγαλοεργαζόμενοι της ΕΟΕ κατοικούν σε κτήριο που τους έχει δωρίσει η οικογένεια Κωνσταντακόπουλου! Έτσι οι χρηματοδοτούμενες έρευνες της εταιρίας βγάζουν

ρέτα-καρέτα, τη λιμνοθάλασσα της Γιάλοβας, τα πουλιά, τους υγροβιότοπους, τη λειψυδρία, όταν ο Κωνσταντακόπουλος προσφέρει δουλειά; Με τον καιρό η κυρά Γκόλφω σταμάτησε να σπέρνει για να χτίσει rooms to let, στο μέλλον πλέον θα σπέρνει τρύπες του γκολφ! Αυτό που συντελείται στην δυτική Μεσσηνία είναι εικόνα από το μέλλον για όλο τον ελλαδικό χώρο, όπου το κράτος μέσω του τουρισμού θα κλέβει όλο και περισσότερο γη με το πρόσχημα της δουλειάς αλλά με κύριο σκοπό το οικονομικό κέρδος, την εκμετάλλευση και τελικά τον πλήρη έλεγχο των υπηκόων του. Η Π.Ο.Τ.Α. της Μεσσηνίας θα αποτελέσει για τους εξουσιαστές των μπούσουλα για την κλωνοποίηση τέτοιων έργων σε όλο τον ελλαδικό χώρο. Από την Κασσάνδρα της Χαλκιδικής μέχρι την Αταλάντη και την Κρήτη, το κράτος προετοιμάζει τις κινήσεις του για τον πλήρη έλεγχο και εξάρτηση των κατοίκων αυτών των περιοχών. Τα κελεύσματα της ανάπτυξης και δουλειάς στις περιοχές όπου σχεδιάζονται τέτοιου είδους επιχειρήσεις πρέπει αυτή την φορά να μην βρουν ανταπόκριση.

Β.

---

1. Ένα γήπεδο γκολφ 18οπών καλύπτει χώρο από 5.000 - 6.700 τετραγωνικά μέτρα.
2. Ενδεικτικά οι κατώτατες τιμές στις δύο μονάδες που λειτουργούν είναι: τον Απρίλη στα 210 και 290 ευρώ αντίστοιχα, ενώ το ίδιο τον Αύγουστο στα 310 και 390 αντίστοιχα (οι τιμές είναι σε προσφορά!)
3. Ο Βασίλης Κωνσταντακόπουλος πέθανε τον Ιανουάριο του 2011 και το όλο εγχείρημα το διαχειρίζεται, πλέον, ο γιος του Αχιλλέας.
4. Τμήμα του ποταμού Σέλα έχει παραχωρηθεί

άνυδρες από τη φύση τους περιοχές όπως η περιοχή της Πύλου, οι πιέσεις είναι ακόμα πιο σημαντικές! Αν στα παραπάνω προσθέσουμε τις πισίνες, τα spa, καθώς και τις καθημερινές ανάγκες των λουξ επισκεπτών για νερό, τότε αντιλαμβανόμαστε ότι η πίεση της περιοχής σε σχέση με το νερό είναι ακόμα μεγαλύτερη. Αντιλαμβανόμαστε ότι το πότισμα των γηπέδων μετατρέπεται σε ανταγωνιστική δραστηριότητα, σε σχέση με άλλες ανάγκες της περιοχής για νερό.

Έκτος από το πότισμα, στα γήπεδα γκολφ χρησιμοποιούνται και μεγάλες ποσότητες ζιζανιοκτόνων και φυτοφαρμάκων για την συντήρηση του χλοοτάπητα. Η εντατική χρήση φυτοφαρμάκων στην τεράστια έκταση των δύο γηπέδων γκολφ προκαλεί ρύπανση του εδάφους, μόλυνση των υπογείων και επιφανειακών υδάτινων πόρων και καταστροφή της δομής του εδάφους και των μικροοργανισμών που το διατηρούν και το αναζωογονούν. Για τον λόγο αυτό η αποκατάσταση ενός γηπέδου γκολφ θεωρείται εξαιρετικά δύσκολη διαδικασία.

Η Π.Ο.Τ.Α. έχει κατασκευαστεί παρακείμενα ενός σημαντικού υγροβιότοπου, της λιμνοθάλασσας της Γιάλοβας, μάλιστα ένα σημείο της έχει παραχωρηθεί.[5] Η Γιάλοβα είναι ένα σταυροδρόμι χιλιάδων πτηνών που κάθε φθινόπωρο και άνοιξη στο μακρύ

Η οικογένεια Κωνσταντακόπουλου από την πρώτη στιγμή κατασκεύασε έναν ισχυρό μηχανισμό στήριξης για την πραγματοποίηση των σχεδίων της στην περιοχή. Ο μηχανισμός αυτός αποτελείται από σύσσωμα τα κόμματα της βουλής, τα ΜΜΕ καθώς και την οικολογική οργάνωση «Ελληνική Ορνιθολογική εταιρεία». Ιδιαίτερο ενδιαφέρον στις θέσεις κομμάτων παρουσιάζουν αυτά της Αριστεράς (αφήνοντας τα υπόλοιπα στην απ' έξω λόγω της αναμενόμενης θετικής στάσης τους απέναντι στο έργο). Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα του «φιλοπεριβαλλοντολογικού» Συν-Σύριζα, που ενώ αρχικά ο πρόεδρος Αλέξης πήγε να εναντιωθεί στο έργο, τα μάζεψε λίγο αργότερα αφού οι Μεσσήνιοι Συριζαίοι του σφύριξαν ότι η υπόθεση έχει ψωμί. Στη συνέχεια, βέβαια, αντέδρασαν κάποια μέλη του (για τα μάτια του κόσμου) για την θετική στάση του κόμματος απέναντι στο έργο απειλώντας με αποχώρηση!

Η γενική γραμματέας του ΚΚΕ, στην επίσκεψη της στην Π.Ο.Τ.Α., αφού υπενθύμισε ότι δεν ψήφισε το σχέδιο στην βουλή τόνισε ότι αυτό το έργο δεν θα φέρει ανάπτυξη στην περιοχή και ότι θα προτιμούσε όλες αυτές οι ανέσεις που προσφέρει η ξενοδοχειακή μονάδα να ήταν στα χέρια της εργατικής τάξης που δουλεύει για να το κατασκευάσει! Η συγκεκριμένη στάση του ΚΚΕ μάς υπενθυμίζει ότι σκοπός του κόμ-

Ένας άλλος μηχανισμός στήριξης είναι και η χειραγώγηση των ΜΜΕ. Όλα τα τηλεοπτικά και έντυπα μέσα της Μεσσηνίας «προοδευτικά» και μη στάθηκαν από την πρώτη στιγμή στο πλευρό της οικογένειας Κωνσταντακόπουλου. Οι ντόπιοι πριν την ολοκλήρωση του έργου βομβαρδίζονταν από μονόπλευρες πληροφορίες για την χρησιμότητα της Π.Ο.Τ.Α. στην περιοχή χωρίς να προβάλουν κανένα αντεπιχείρημα! Βλέπετε τα χρήματα από τις διαφημίσεις του εφοπλιστή αξίζουν ποιο πολύ από το περιβάλλον. Το αποτέλεσμα της κατάστασης ήταν, ότι όσες συλλογικότητες και άτομα αντιδρούσαν στο έργο, να φαντάζουν στην τοπική κοινωνία σαν εξωγήινοι που θέλουν το κακό της Μεσσηνίας.

Τέλος, οι «ειδήμονες» περιβαλλοντολόγοι και οικολόγοι που δραστηριοποιούνται στην περιοχή, αφού νιαούρισαν επιθετικά πριν από πολλά χρόνια για το έργο και για τις επιπτώσεις του στο εύθραυστο περιβάλλον της περιοχής, άλλαξαν τροπάριο προ των πυλών! Ο λόγος για την Ελληνική Ορνιθολογική Εταιρία. Η «χαρτούρα» του Κωνσταντακόπουλου για να αλλάξει βιολί η ορνιθολογική εταιρία, ανέρχεται σε 120.000 ευρώ (τουλάχιστον αυτά γνωρίζουμε) τα τελευταία δύο χρόνια. Επίσης οι μεγαλοεργαζόμενοι της ΕΟΕ κατοικούν σε κτήριο που τους έχει δωρίσει η οικογένεια Κωνσταντακόπουλου! Έτσι οι χρηματοδοτούμενες έρευνες της εταιρίας βγάζουν λάδι την Π.Ο.Τ.Α. Η Ορνιθολογική Εταιρία ζητάει μέσα από την ιστοσελίδα της εθελοντές για να την στηρίξουν στο έργο της καθώς και οικονομική ενίσχυση. Φαίνεται ότι τα λεφτά που παίρνουν σαν περιβαλλοντολογικά φερέφωνα της Costa Navarino και από το κράτος μέσα από τις διαβόητες επιχορηγήσεις σε ΜΚΟ (150.000 από εκεί) δεν φτάνουν!

Το μέλλον;

Ο τουρισμός είναι ένα εργαλείο των εξουσιαστών για περισσότερο έλεγχο. Ο μηχανισμός αυτός μπορεί να επέμβει στην συνείδηση των ανθρώπων και να την πολτοποιήσει, να την υπερδέψει και στο τέλος ο άνθρωπος να καταλήξει να είναι υποχείριο. Πόσο μάλιστα όταν μιλάμε για φαραωνικά έργα τουρισμού όπως η Π.Ο.Τ.Α. ό-

... του γκολφ. Αυτό που συντελείται στην δυτική Μεσσηνία είναι εικόνα από το μέλλον για όλο τον ελλαδικό χώρο, όπου το κράτος μέσω του τουρισμού θα κλέβει όλο και περισσότερο γη με το πρόσχημα της δουλειάς αλλά με κύριο σκοπό το οικονομικό κέρδος, την εκμετάλλευση και τελικά τον πλήρη έλεγχο των υπηκόων του. Η Π.Ο.Τ.Α. της Μεσσηνίας θα αποτελέσει για τους εξουσιαστές των μπούσουλα για την κλωνοποίηση τέτοιων έργων σε όλο τον ελλαδικό χώρο. Από την Κασσάνδρα της Χαλκιδικής μέχρι την Αταλάντη και την Κρήτη, το κράτος προετοιμάζει τις κινήσεις του για τον πλήρη έλεγχο και εξάρτηση των κατοίκων αυτών των περιοχών. Τα κελεύσματα της ανάπτυξης και δουλειάς στις περιοχές όπου σχεδιάζονται τέτοιου είδους επιχειρήσεις πρέπει αυτή την φορά να μην βρουν ανταπόκριση.

Β.

---

1. Ένα γήπεδο γκολφ 18οπών καλύπτει χώρο από 5.000 - 6.700 τετραγωνικά μέτρα.
2. Ενδεικτικά οι κατώτατες τιμές στις δύο μονάδες που λειτουργούν είναι: τον Απρίλη στα 210 και 290 ευρώ αντίστοιχα, ενώ το ίδιο τον Αύγουστο στα 310 και 390 αντίστοιχα (οι τιμές είναι σε προσφορά!)
3. Ο Βασίλης Κωνσταντακόπουλος πέθανε τον Ιανουάριο του 2011 και το όλο εγχείρημα το διαχειρίζεται, πλέον, ο γιος του Αχιλλέας.
4. Τμήμα του ποταμού Σέλα έχει παραχωρηθεί στην οικογένεια του εφοπλιστή και περνάει μέσα από την περιοχή του ξενοδοχείου και των γκολφ!
5. Σύμφωνα με την Εφορεία αρχαιοτήτων αρχαίας Ολυμπίας, στον χώρο όπου χτίστηκε η Π.Ο.Τ.Α υπήρχε το αρχαίο λιμάνι του Νέστωρα. Μάλιστα η συγκεκριμένη υπηρεσία, πριν αρχίσουν οι διαδικασίες χτισίματος, προέβηκε σε λεονταρισμούς λέγοντας ότι μόνο πάνω από το πτώμα τους θα περάσουν για να γίνει εκεί η επένδυση. Βέβαια όταν ξεκίνησαν οι διαδικασίες ανέγερσης παρίστανε τον ψόφιο κοριό! Κατά τις εργασίες βρέθηκαν πολλά ευρήματα που θα μεταφερθούν σε μουσείο της Π.Ο.Τ.Α. Εννοείται ότι ποτέ δεν θα μάθουμε στην πραγματικότητα πόσα και τι βρήκαν!
6. Σχετικά με τον χαμαιλέοντα της Γιάλοβας βλ. το ντοκιμαντέρ του Adam Schmedes "Chameleon Beach" στο: http://video.google.com/videoplay?docid=6679985178682065574#

ΒΑΡΚΙΖΑ
Από τη μεθοδευμένη σφαγή στη Συμφωνία

ΜΕΡΟΣ Β΄

Προς την ήττα και την συντριβή με κάθε τρόπο

Πριν προχωρήσουμε χρειάζεται, επίσης, να αναφερθούμε στο γεγονός της αποτροπής εκ μέρους του ΕΑΜ και του ΚΚΕ κάθε προσπάθειας και δυνατότητας για μια στρατιωτική νίκη απέναντι στην αγγλοελληνικά στρατεύματα.

Τα όσα αναφέρονται από ορισμένους πρωταγωνιστές των γεγονότων, που επέζησαν και κατέγραψαν την δική τους «αλήθεια», είναι βέβαιο πως δεν μπορούν να εξακριβωθούν παρά μόνο μέσα από μια διαρκή και επίμονη **σύγκριση και αντιπαραβολή γεγονότων και ντοκουμέντων** από τη στιγμή που οι σημαντικότεροι απ' αυτούς πέθαναν κάτω από περίεργες συνθήκες ή δολοφονήθηκαν (Σιάντος, Ζέβγος). Μπορούν, όμως, να γίνουν αντιληπτά τα όσα ουσιαστικά συγκαλύπτονται, αλλά και εκείνα που αποκαλύπτονται από τις κατατεθειμένες επίσημες, αλλά και προσωπικές καταγραφές.

Για ολόκληρες δεκαετίες οι χρησιμοποιημένες κατά κόρον διάφορες περιγραφές, «εξηγήσεις» και ερμηνείες δεν έχουν κατορθώσει να δώσουν τη δυνατότητα στο μεγάλο αριθμητικά κομμάτι του πληθυσμού –που βρέθηκε με άμεσο, είτε έμμεσο, τρόπο συνδεμένο με γεγονότα αλλά και πρόσωπα της περιόδου με την οποία ασχολούμαστε– ώστε να καταλάβει τί πραγματικά είχε συμβεί. Ακόμα και μέχρι τις μέρες μας οι ανάγκες για πολιτική και ιδεολογική εκμετάλλευση συνεχίζουν να απλώνουν ένα πέπλο θολούρας και παραπλάνησης. Οι στερεότυποι αφορισμοί και οι κομμουνιστικές πολιτικές ορολογίες αντί να βοηθήσουν στην κατανόηση των γεγονότων, αντίθετα τα μπερδεύουν ακόμα περισσότερο. Η ουσία σκεπάζεται διαρκώς από **επιστρώσεις αντιπαραθέσεων προσωπικού χαρακτήρα και υποκειμενικών ερμηνειών**, όπου οι αντιφάσεις «δίνουν και παίρνουν», συσκοτίζοντας ακόμα πιο πολύ τα μυαλά των

Εγγλέζικο τάνκ χτυπάει στην οδό Πετιμεζά

τανόηση, ούτε η αστυνομική αντίληψη περί χαφιέδων (όχι πως δεν υπήρξαν άτομα που υπηρετούσαν διάφορα συμφέροντα και πολιτικές σκοπιμότητες και τα οποία επηρέασαν την πορεία των γεγονότων σε σημαντικό βαθμό) δίνει επαρκείς απαντήσεις, επειδή η παρουσία και δράση τους δεν είναι ανεξάρτητη από διάφορους σχεδιασμούς και συμφέροντα που διαπλέκονταν.

Ούτε, βέβαια, οι εκ των υστέρων παιανισμοί για δήθεν νικηφόρα επανάσταση που «χάθηκε» (Θ. Χατζής) είχαν την αντοχή να σηκώσουν το βάρος της αλήθειας που, καθώς αποκαλύπτεται, σαρώνει όλο το υπόβαθρο της αριστερής και κομουνιστικής ιδεολογίας, αλλά και την υποκρισία που υπάρχει στον εσώτερο πυρήνα αυτών των θεωριών. Επειδή στις περιπτώσεις που εκδηλώνεται μια επανάσταση, η ήττα της μπορεί να προέλθει από ένα ή για να είμαστε επιεικείς από δύο –το πολύ– λάθη. Όταν χρειά-

έκβαση των γεγονότων. Πρόκειται για τον β΄ γραμματέα της ΚΕ του ΚΚΕ Γ. Ιωαννίδη του οποίου οι εκ των υστέρων λεονταρισμοί μπορεί, πλέον, να έχουν σχετική σημασία, όμως κάποια από τα λεγόμενά του[1], καθώς συνδυάζονται και αντιπαραβάλλονται με τα γεγονότα, τις παρεμβάσεις του, αλλά και τη δράση των υπολοίπων, δίνουν μια ικανοποιητική εικόνα των κατευθύνσεων που δίνονταν στις «κρίσιμες» καταστάσεις και ξεδιαλύνουν ασάφειες που υπήρχαν σε σχέση με τα αποτελέσματα που επήλθαν.

Δεν πρέπει να μας διαφεύγει μια «λεπτομέρεια»: Η θέση του β΄ γραμματέα είναι αυτή που παίζει συνήθως τον καθοριστικό ρόλο και ήταν γνωστό και δεδομένο πως λόγω της απουσίας του Ζαχαριάδη, ο Ιωαννίδης ήταν ένας από τους κατ' εξοχήν κομιστές και εκφραστές των θέσεων της ΕΣΣΔ και πιο συγκεκριμένα του Στάλιν.

«Λίγο πριν συναντήσει τον Σβώλο είχε και αυτός (ο Ζέβγος), όπως και άλλα μέλη του ΠΓ που βρίσκονταν στην Αθήνα, πολύωρη συνεργασία με τον Ιωαννίδη, που χωρίς να έχει αποθεραπευτεί βγήκε από το Νοσοκομείο για να ξαναφέρει το Κόμμα και το κίνημα στο «σωστό δρόμο». Είχε δεχτεί μια τρομερή κριτική, ότι αφέθηκε να παρασυρθεί από τους «τυχοδιωκτισμούς» του Σιάντου. Ο Ζέβγος δεν πείστηκε, αλλά μπήκε σε βαθιά συλλογή.

*Όλη τη νύχτα στις 6 προς 7 του Δεκέμβρη ο Ιωαννίδης **δεχόταν ξεχωριστά** τα μέλη του ΠΓ, που βρίσκονταν στην Αθήνα και τις πρωινές ώρες έφυγε, με ένα ένοπλο τμήμα για τη Χασιά, μαζί με τον Ζέβγο. Από κει έστειλε την Χρύσα Χατζηβασιλείου στην έδρα της ΚΕ του ΕΛΑΣ να ειδοποιήσει τον Σιάντο.*

Από τη μεθοδευμένη σφαγή στη Συμφωνία

ΜΕΡΟΣ Β΄

Προς την ήττα και την συντριβή με κάθε τρόπο

Πριν προχωρήσουμε χρειάζεται, επίσης, να αναφερθούμε στο γεγονός της αποτροπής εκ μέρους του ΕΑΜ και του ΚΚΕ κάθε προσπάθειας και δυνατότητας για μια στρατιωτική νίκη απέναντι στην αγγλοελληνικά στρατεύματα.

Τα όσα αναφέρονται από ορισμένους πρωταγωνιστές των γεγονότων, που επέζησαν και κατέγραψαν την δική τους «αλήθεια», είναι βέβαιο πως δεν μπορούν να εξακριβωθούν παρά μόνο μέσα από μια διαρκή και επίμονη **σύγκριση και αντιπαραβολή γεγονότων και ντοκουμέντων** από τη στιγμή που οι σημαντικότεροι απ' αυτούς πέθαναν κάτω από περίεργες συνθήκες ή δολοφονήθηκαν (Σιάντος, Ζέβγος). Μπορούν, όμως, να γίνουν αντιληπτά τα όσα ουσιαστικά συγκαλύπτονται, αλλά και εκείνα που αποκαλύπτονται από τις κατατεθειμένες επίσημες, αλλά και προσωπικές καταγραφές.

Για ολόκληρες δεκαετίες οι χρησιμοποιημένες κατά κόρον διάφορες περιγραφές, «εξηγήσεις» και ερμηνείες δεν έχουν κατορθώσει να δώσουν τη δυνατότητα στο μεγάλο αριθμητικά κομμάτι του πληθυσμού –που βρέθηκε με άμεσο, είτε έμμεσο, τρόπο συνδεμένο με γεγονότα αλλά και πρόσωπα της περιόδου με την οποία ασχολούμαστε– ώστε να καταλάβει τί πραγματικά είχε συμβεί. Ακόμα και μέχρι τις μέρες μας οι ανάγκες για πολιτική και ιδεολογική εκμετάλλευση συνεχίζουν να απλώνουν ένα πέπλο θολούρας και παραπλάνησης. Οι στερεότυποι αφορισμοί και οι κομμουνιστικές πολιτικές ορολογίες αντί να βοηθήσουν στην κατανόηση των γεγονότων, αντίθετα τα μπερδεύουν ακόμα περισσότερο. Η ουσία σκεπάζεται διαρκώς από **επιστρώσεις αντιπαραθέσεων προσωπικού χαρακτήρα και υποκειμενικών ερμηνειών**, όπου οι αντιφάσεις «δίνουν και παίρνουν», συσκοτίζοντας ακόμα πιο πολύ τα μυαλά των ανθρώπων και φανατίζοντας τους μικρόνοες. Ο λόγος που γίνεται αυτό είναι απλός. Ακόμα και σήμερα τα ψήγματα αλήθειας, στο βαθμό που θα αρχίζουν να γίνονται κατανοητά από τον πολύ κόσμο, θα προκαλέσουν σοβαρά προβλήματα στην (παρά το ότι είναι παγιωμένη) εξουσιαστική πραγματικότητα.

Οπότε, ούτε τα «ανεξήγητα» λάθη διευκολύνουν την κατανόηση, ούτε η αστυνομική αντίληψη περί χαφιέδων (όχι πως δεν υπήρξαν άτομα που υπηρετούσαν διάφορα συμφέροντα και πολιτικές σκοπιμότητες και τα οποία επηρέασαν την πορεία των γεγονότων σε σημαντικό βαθμό) δίνει επαρκείς απαντήσεις, επειδή η παρουσία και δράση τους δεν είναι ανεξάρτητη από διάφορους σχεδιασμούς και συμφέροντα που διαπλέκονταν.

Εγγλέζικο τάνκ χτυπάει στην οδό Πετμεζά

Ούτε, βέβαια, οι εκ των υστέρων παιανισμοί για δήθεν νικηφόρα επανάσταση που «χάθηκε» (Θ. Χατζής) είχαν την αντοχή να σηκώσουν το βάρος της αλήθειας που, καθώς αποκαλύπτεται, σαρώνει όλο το υπόβαθρο της αριστερής και κομουνιστικής ιδεολογίας, αλλά και την υποκρισία που υπάρχει στον εσώτερο πυρήνα αυτών των θεωριών. Επειδή στις περιπτώσεις που εκδηλώνεται μια επανάσταση, η ήττα της μπορεί να προέλθει από ένα ή για να είμαστε επιεικείς από δύο –το πολύ– λάθη. Όταν χρειάζονται πάρα πολλά «λάθη», απανωτά και πάντα σε κρίσιμες περιστάσεις τότε, (όπως στην προκειμένη περίπτωση των ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΩΝ και μετέπειτα) έχουμε μια διαρκή και συντονισμένη προσπάθεια για να συντριβούν οι χιλιάδες ανθρώπων που πίστεψαν σε ένα καλύτερο αύριο.

Οι λόγοι που συνέβησαν όλα αυτά δεν είναι τόσο αφανείς, παρ' όλες τις προσπάθειες που αποσκοπούν να εμφανιστούν ως τέτοιοι. Θα προσπαθήσουμε να τους κάνουμε να γίνουν κατανοητοί εκθέτοντας κάποια χαρακτηριστικά γεγονότα και καταστάσεις, από την πληθώρα αυτών που εί-

έκβαση των γεγονότων. Πρόκειται για τον β΄ γραμματέα της ΚΕ του ΚΚΕ Γ. Ιωαννίδη του οποίου οι εκ των υστέρων λεονταρισμοί μπορεί, πλέον, να έχουν σχετική σημασία, όμως κάποια από τα λεγόμενά του[1], καθώς συνδυάζονται και αντιπαραβάλλονται με τα γεγονότα, τις παρεμβάσεις του, αλλά και τη δράση των υπολοίπων, δίνουν μια ικανοποιητική εικόνα των κατευθύνσεων που δίνονταν στις «κρίσιμες» καταστάσεις και ξεδιαλύνουν ασάφειες που υπήρχαν σε σχέση με τα αποτελέσματα που επήλθαν.

Δεν πρέπει να μας διαφεύγει μια «λεπτομέρεια»: Η θέση του β΄ γραμματέα είναι αυτή που παίζει συνήθως τον καθοριστικό ρόλο και ήταν γνωστό και δεδομένο πως λόγω της απουσίας του Ζαχαριάδη, ο Ιωαννίδης ήταν ένας από τους κατ' εξοχήν κομιστές και εκφραστές των θέσεων της ΕΣΣΔ και πιο συγκεκριμένα του Στάλιν.

«Λίγο πριν συναντήσει τον Σβώλο είχε και αυτός (ο Ζέβγος), όπως και άλλα μέλη του ΠΓ που βρίσκονταν στην Αθήνα, πολύωρη συνεργασία με τον Ιωαννίδη, που χωρίς να έχει αποθεραπευτεί βγήκε από το Νοσοκομείο για να ξαναφέρει το Κόμμα και το κίνημα στο «σωστό δρόμο». Είχε δεχτεί μια τρομερή κριτική, ότι αφέθηκε να παρασυρθεί από τους «τυχοδιωκτισμούς» του Σιάντου. Ο Ζέβγος δεν πείστηκε, αλλά μπήκε σε βαθιά συλλογή.

Όλη τη νύχτα στις 6 προς 7 του Δεκέμβρη ο Ιωαννίδης ***δεχόταν ξεχωριστά*** *τα μέλη του ΠΓ, που βρίσκονταν στην Αθήνα και τις πρωινές ώρες έφυγε, με ένα ένοπλο τμήμα για τη Χασιά, μαζί με τον Ζέβγο. Από κει έστειλε την Χρύσα Χατζηβασιλείου στην έδρα της ΚΕ του ΕΛΑΣ να ειδοποιήσει τον Σιάντο.*

...Πραγματικά η συνεδρίαση του ΠΓ της ΚΕ του ΚΚΕ ήταν σκληρή και απογοητευτική για τον Σιάντο. Ο Ιωαννίδης τον κατηγόρησε ότι αφέθηκε να παρασυρθεί από το εξαγριωμένο πλήθος και μόνος του πήρε την απόφαση να συγκρουστούμε με την αντίδραση ένοπλα, παρ' όλο που ήταν βέβαιο πως θα βρισκόμαστε αντιμέτωποι και με τα αγγλικά τμήματα. Ότι με τις πρωτοβουλίες του έφερε το ΠΓ του ΚΚΕ μπροστά σε αδιέξοδο και την ΚΕ του ΕΑΜ σε αναταραχή, με κίνδυνο να βρεθεί το ΚΚΕ απομονωμένο την πιο αποφασιστική στιγμή. Έπλεξε εγκώμιο στον Σβώλο, τον Τσιριμώκο και τους άλλους υπουργούς του κινήματος, που ενώ τους φέραμε μπροστά σε μια τόσο ανεπιθύμητη και δύσκολη κατάσταση, δεν διαχώριζαν τις ευθύνες τους από

έχουν κατορθώσει να δώσουν τη δυνατότητα στο μεγάλο αριθμητικά κομμάτι του πληθυσμού –που βρέθηκε με άμεσο, είτε έμμεσο, τρόπο συνδεμένο με γεγονότα αλλά και πρόσωπα της περιόδου με την οποία ασχολούμαστε– ώστε να καταλάβει τί πραγματικά είχε συμβεί. Ακόμα και μέχρι τις μέρες μας οι ανάγκες για πολιτική και ιδεολογική εκμετάλλευση συνεχίζουν να απλώνουν ένα πέπλο θολούρας και παραπλάνησης. Οι στερεότυποι αφορισμοί και οι κομμουνιστικές πολιτικές ορολογίες αντί να βοηθήσουν στην κατανόηση των γεγονότων, αντίθετα τα μπερδεύουν ακόμα περισσότερο. Η ουσία σκεπάζεται διαρκώς από **επιστρώσεις αντιπαραθέσεων προσωπικού χαρακτήρα και υποκειμενικών ερμηνειών**, όπου οι αντιφάσεις «δίνουν και παίρνουν», συσκοτίζοντας ακόμα πιο πολύ τα μυαλά των ανθρώπων και φανατίζοντας τους μικρόνοες. Ο λόγος που γίνεται αυτό είναι απλός. Ακόμα και σήμερα τα ψήγματα αλήθειας, στο βαθμό που θα αρχίζουν να γίνονται κατανοητά από τον πολύ κόσμο, θα προκαλέσουν σοβαρά προβλήματα στην (παρά το ότι είναι παγιωμένη) εξουσιαστική πραγματικότητα.

Οπότε, ούτε τα «ανεξήγητα» λάθη διευκολύνουν την καφέροντα και πολιτικές σκοπιμότητες και τα οποία επηρέασαν την πορεία των γεγονότων σε σημαντικό βαθμό) δίνει επαρκείς απαντήσεις, επειδή η παρουσία και δράση τους δεν είναι ανεξάρτητη από διάφορους σχεδιασμούς και συμφέροντα που διαπλέκονταν.

Ούτε, βέβαια, οι εκ των υστέρων παιανισμοί για δήθεν νικηφόρα επανάσταση που «χάθηκε» (Θ. Χατζής) είχαν την αντοχή να σηκώσουν το βάρος της αλήθειας που, καθώς αποκαλύπτεται, σαρώνει όλο το υπόβαθρο της αριστερής και κομουνιστικής ιδεολογίας, αλλά και την υποκρισία που υπάρχει στον εσώτερο πυρήνα αυτών των θεωριών. Επειδή στις περιπτώσεις που εκδηλώνεται μια επανάσταση, η ήττα της μπορεί να προέλθει από ένα ή για να είμαστε επιεικείς από δύο –το πολύ– λάθη. Όταν χρειάζονται πάρα πολλά «λάθη», απαντώ και πάντα σε κρίσιμες περιστάσεις τότε, (όπως στην προκειμένη περίπτωση των ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΩΝ και μετέπειτα) έχουμε μια διαρκή και συντονισμένη προσπάθεια για να συντριβούν οι χιλιάδες ανθρώπων που πίστεψαν σε ένα καλύτερο αύριο.

Οι λόγοι που συνέβησαν όλα αυτά δεν είναι τόσο αφανείς, παρ' όλες τις προσπάθειες που αποσκοπούν να εμφανιστούν ως τέτοιοι. Θα προσπαθήσουμε να τους κάνουμε να γίνουν κατανοητοί εκθέτοντας κάποια χαρακτηριστικά γεγονότα και καταστάσεις, από την πληθώρα αυτών που είναι διαθέσιμα και στα οποία μπορούν να ανατρέξουν όσοι επιθυμούν να εμβαθύνουν στην πραγματική διάσταση των συμβάντων. Εκεί, γίνεται αντιληπτή και περισσότερο κατανοητή η καταστροφικότητα της εξουσίας, ιδιαίτερα αυτής που προέρχεται από μια υποτιθέμενη απελευθερωτική θεωρία, όπως η κομμουνιστική.

Μια και είπαμε για τους πρωταγωνιστές, ας μην ξεχνάμε έναν από τους πλέον αδίστακτους της κομμουνιστικής κλίκας, που έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην καταστροφική

«Λίγο πριν συναντήσει τον Σβώλο είχε και αυτός (ο Ζέβγος), όπως και άλλα μέλη του ΠΓ που βρίσκονταν στην Αθήνα, πολύωρη συνεργασία με τον Ιωαννίδη, που χωρίς να έχει αποθεραπευτεί βγήκε από το Νοσοκομείο για να ξαναφέρει το Κόμμα και το κίνημα στο «σωστό δρόμο». Είχε δεχτεί μια τρομερή κριτική, ότι αφέθηκε να παρασυρθεί από τους «τυχοδιωκτισμούς» του Σιάντου. Ο Ζέβγος δεν πείστηκε, αλλά μπήκε σε βαθιά συλλογή.

*Όλη τη νύχτα στις 6 προς 7 του Δεκέμβρη ο Ιωαννίδης **δεχόταν ξεχωριστά** τα μέλη του ΠΓ, που βρίσκονταν στην Αθήνα και τις πρωινές ώρες έφυγε, με ένα ένοπλο τμήμα για τη Χασιά, μαζί με τον Ζέβγο. Από κει έστειλε την Χρύσα Χατζηβασιλείου στην έδρα της ΚΕ του ΕΛΑΣ να ειδοποιήσει τον Σιάντο.*

*...Πραγματικά η συνεδρίαση του ΠΓ της ΚΕ του ΚΚΕ ήταν σκληρή και απογοητευτική για τον Σιάντο. Ο Ιωαννίδης τον κατηγόρησε ότι αφέθηκε να παρασυρθεί από το εξαγριωμένο πλήθος και μόνος του πήρε την απόφαση να συγκρουστούμε με την αντίδραση ένοπλα, παρ' όλο που ήταν βέβαιο πως θα βρισκόμαστε αντιμέτωποι και με τα αγγλικά τμήματα. Ότι με τις πρωτοβουλίες του έφερε το ΠΓ του ΚΚΕ μπροστά σε αδιέξοδο και την ΚΕ του ΕΑΜ σε αναταραχή, με κίνδυνο να βρεθεί το ΚΚΕ απομονωμένο την πιο αποφασιστική στιγμή. Έπλεξε εγκώμιο στον Σβώλο, τον Τσιριμώκο και τους άλλους υπουργούς του κινήματος, που ενώ τους φέραμε μπροστά σε μια τόσο ανεπιθύμητη και δύσκολη κατάσταση, δεν διαχώριζαν τις ευθύνες τους από το Κόμμα μας και παραμένουν στο λαοκρατικό στρατόπεδο. Ότι ο αγώνας που άρχισε και συνεχίζεται στην Αθήνα, **και αν ακόμα τελειώσει με νίκη** του κινήματος **είναι επιζήμιος για τον γενικό πόλεμο που κάνουν οι σύμμαχοι**. Για τον λόγο αυτό και μόνο –τόνισε ο Ιωαννίδης– θα πρέπει να προσανατολιστεί η ηγεσία προς μια πολιτική λύση, με οποιαδήποτε θυσία, **για να μην απομονωθεί το ΚΚΕ διεθνώς** και εσωτερικά να μην διασπαστεί το ΕΑΜ. Απέρριψε κατηγορηματικά κάθε σκέψη για γενική εξόρμηση στο κέντρο της πόλης, που είχε προετοιμαστεί από την ΚΕ του ΕΛΑΣ....*

...Όταν κατάλαβε (ο Σιάντος) πως δεν μπορούσε να πείσει το ΠΓ, ζήτησε να αντικατασταθεί από Γραμματέας της ΚΕ του ΚΚΕ και της ΚΕ του ΕΛΑΣ. Ο Ιωαννίδης όμως θεώρησε πως μια αντικατάσταση του Γραμματέα του Κόμματος τις κρίσιμες κείνες στιγμές θα έφερνε αναστάτωση και θα ζημίωνε το κίνημα.

...Το ΠΓ αποφάσισε να εισηγηθεί ο Σιάντος στην ΚΕ του

ΕΛΑΣ να δώσει διαταγή που να αναστείλει τη γενική επίθεση στο Κέντρο, όπου βρισκόταν ο Σκόμπυ και το επιτελείο του, για να διευκολυνθεί μια προσπάθεια για πολιτική λύση της κρίσης»[2]. **Την ίδια μέρα, όμως, (7.12.1944) η ΚΕ του ΕΛΑΣ με διακήρυξή της προς τον λαό της Αθήνας, του Πειραιά και των περιχώρων καλούσε σε «γενική μάχη για την λευτεριά και την ολοκληρωτική ανεξαρτησία της Ελλάδας»!!!.**

Κι αυτά είναι ένα μικρό μέρος από πολλά ακόμη γεγονότα που αποδεικνύουν την ύπαρξη σχεδίου χρησιμοποίησης αλλά και εξόντωσης του πλέον δυναμικού τμήματος του ελλαδικού κοινωνικού χώρου. Πολλά είναι ακόμα τα γεγονότα που ενισχύουν αυτή την άποψη αν ανατρέξει κάποιος στις πηγές που αναφέρονται στο χρονικό διάστημα που εξετάζουμε. Δεν είναι κάτι δύσκολο και μπορεί όποιος το επιθυμεί να εμπλουτίσει τη γνώση και τις εμπειρίες του σχετικά με την εξουσιαστική κτηνωδία.

Χρειάζεται, όμως, να σταθούμε και σε ένα ακόμα «κρίσιμο» περιστατικό το οποίο δεν θα πρέπει να περάσει απαρατήρητο, αφού συνδέεται με ένα, επίσης, κρίσιμο σημείο της «μάχης της Αθήνας».

«Την 17ην ώραν της 11ης Δεκεβρίου, ο Νεοζηλανδός αντισυνταγματάρχης ΕΫΚΕΤ, Σύνδεσμος παρά τη Ταξιαρχία, προσεκόμισεν, εν αντιγράφω, εκτίμησιν της καταστάσεως, συντεταγμένη υπό ανωτέρου αξιωματικού του ΕΛΑΣ με ημερομηνίαν 11 Δεκεμβρίου, ώρα 11, ο οποίος εφαίνετο ότι κατείχε πλήρως την στρατιωτική τέχνην. *Απεδίδετο εις ένα εκ των τεσσάρων αξιωματικών του ΕΛΑΣ Μάντακαν, Σαράφην, Πυριόχον, Λαγκουράνην. Εις το έγγραφον τούτο εξετίθετο με πάσαν ειλικρίνειαν και αντικειμενικότητα η κατάστασις του στρατού του ΕΛΑΣ εν Αθήναις και αι μέγισται δυσκολίαι αι οποίαι παρουσιάζοντο λόγω της ηρωικής αντιστάσεως της III ταξιαρχίας και της συνεχούς ενισχύσεως των Βρετανικών στρατευμάτων. Και κατέληγεν με την πρότασιν, ότι είχε ανάγκη να ζητηθή ειρηνική διευθέτησις διότι δεν υπήρχε δυνατότης ενόπλου επικρατήσεως»*[3].

Χρειάζεται να ληφθεί, σοβαρά υπ' όψιν αυτή η αναφορά του Τσακαλώτου στη διαρροή ενός σημαντικού εγγράφου στα χέρια των άγγλων σε μια στιγμή που αυτοί βρίσκονταν σε απελπιστική κατάσταση και σκέφτονταν να υποχωρήσουν από την λεγόμενη **ελευθέρα ζώνη**. Η γνώση του περιεχομένου αυτού του εγγράφου (έξι(!!!) μόλις ώρες από την κοινοποίησή του) αναπτέρωσε το ηθικό των επιτελών των καθεστωτικών δυνάμεων, οι οποίες και εξαπέλυσαν αντεπίθεση. Έτσι, την ίδια μέρα η Ορεινή Ταξιαρχία από το Γουδί συνεπικουρούμενη από την μαζική επέμβαση της Αγγλικής αεροπορίας, κατόρθωσε να επιτύχει την κατάληψη του Σανατόριου «Σωτηρία» και την πλήρη εκμηδένιση ενός ολόκληρου τάγματος της II Μεραρχίας

Η ανταπάντηση του ΕΛΑΣ υπήρξε κατ' άλλον τρόπον σπαρτιατική την ίδια ημέρα, λίγες ώρες αργότερα, μια θυελλώδης επίθεση των τμημάτων του τού επέτρεψε να καταλάβει διάφορα άλλα κτίρια. Η βρετανοελληνική «ελευθέρα ζώνη» περιοριζόταν αισθητά. Κατέβαινε περίπου στα τρία τετραγωνικά χιλιόμετρα ή ίσως και κάτω από αυτά.

. Την επομένη, η επίθεση υπήρξε ευρύτερη και σκληρότερη. Μεγάλος αριθμός ολμοβόλων και πενήντα περίπου πυροβόλα, όπως και διάφορα μέσα δολιοφθοράς ετέθησαν σε ενέργεια.

Όλες οι μονάδες του ΕΛΑΣ, χωρίς να περιμένουν ενισχύσεις που κατέφθαναν, ανέλαβαν σφοδρές επιθέσεις...

... Έπειτα, αιφνιδίως, για λίγες μέρες επεκράτησε σχετική ησυχία. Αντηλλάσσοντο πυροβολισμοί. Γίνονταν μικρές αψιμαχίες, ερρίπτοντο μερικοί όλμοι, αλλά δεν σημειώνονταν αξιόλογες συγκρούσεις. Ηρεμία ανεξήγητη. ***Αν η επίθεση είχε συνεχισθεί με την ίδια ορμή και άνευ διακοπής, είναι άγνωστο αν η «ελευθέρα ζώνη», τόσο αδύνατη τότε, θα είχε κατορθώσει να αντισταθεί.*** *Η ερμηνεία ήταν ακόμη περισσότερο ανεξήγητη, καθόσον από της πλευράς του ΕΛΑΣ «τη μάχη των Αθηνών» την διηύθυνε ο Στρατηγός Μάντακας, που ήταν άλλοτε μόνιμος αξιωματικός και ο οποίος ήταν γνωστός ως άξιος και μαχητικός στρατιώτης. Επρόκειτο λοιπόν πιθανότατα για αναστολή των μεγάλης κλίμακος επιχειρήσεων, την οποίαν επέβαλε ο πολιτικός παράγων· αναστολή που υπήρξε σωτηρία για τους κυβερνητικούς, δυσμενής, αν όχι ολεθρία, για τους επαναστάτες»*[5]. Και δεν είναι, εννοείται, αυτή η μοναδική περίπτωση τέτοιου είδους, κατά την διάρκεια των ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΩΝ.

Η βασική διαπίστωση που μπορεί να κάνει όποιος ασχοληθεί με τα γεγονότα της περιόδου 1944-1949 είναι πως η συμφωνία της Βάρκιζας αποτελεί τον ενδιάμεσο σταθμό μιας προδιαγεγραμμένης πορείας με καθορισμένο, μάλιστα, τέλος.

Μέσω αυτής επικυρώνονται όλες οι συμφωνίες που έγιναν στο προσκήνιο (Λίβανος, Καζέρτα) και στο παρασκήνιο, του κεντρικού θεάτρου που λέγεται κυριαρχία, και αποκαλύπτονται, μέσα από την διερεύνηση των γεγονότων, οι συναλλαγές ανάμεσα στις εξουσίες «Ανατολής» και «Δύσης», ανάμεσα στο ΚΚΕ και τους κρατιστές του ελλαδικού χώρου. Γίνονται φανεροί οι λόγοι της «εκτροπής» που οδήγησαν στα αποτρόπαια εγκλήματα που πραγματοποιήθηκαν τόσο στον τομέα των στρατιωτικών επιχειρήσεων όσο και σε εκείνον των εκκαθαρίσεων.

Άλλωστε, η Συμφωνία αυτή εκτός από τον επικυρωτικό της χαρακτήρα προετοίμασε και τα βήματα που ακολούθησαν, με κύριο στόχο την διάλυση και καθυπόταξη ενός ρωμαλέου και ανυπόταχτου τμήματος του κοινωνικού χώρου που είχε αναδειχτεί στη διάρκεια των τριών δεκαετιών

λά γράμματα». Φαίνεται πως δεν γίνεται κανενός είδους προσπάθεια να κατανοηθεί πως η συγκρότηση των κινημάτων, είτε ντύνονται τον μανδύα του αναρχισμού, είτε αυτόν του κομμουνισμού στην πραγματικότητα αποτελούν μια τεράστια παγίδα για τους εξουσιαζόμενους.

Ανάμεσα στους πολλούς τρόπους που διαθέτουν οι εξουσιαστές και μέσα από τους οποίους προσπαθούν να παραπλανήσουν τους ανθρώπους και να τους εντάξουν σε πολιτικούς σχηματισμούς και μηχανισμούς, προκειμένου να επιτύχουν τα σχέδια τους, είναι και οι συγκροτήσεις διαφόρων κινημάτων που συνιστούν ένα πολύ χρήσιμο τρόπο για να εξυπηρετούν τους σκοπούς τους, αφού με αυτά μπορούν να κινητοποιούν τεράστιες αριθμητικά δυνάμεις μέσα από πολιτικά προτάγματα, αλλά χωρίς να δίνεται η δυνατότητα σ' αυτούς που κινητοποιούνται να κατανοήσουν το τί ακριβώς επιδιώκεται. Χρησιμοποιούνται σαν μια μάζα που δουλεύεται από μια κάστα ειδικών και εμπειρογνωμώνων.

Τα διάφορα κινήματα αποτελούν την άλλη εκδοχή ενός κόμματος ή κομματικών παρατάξεων και οδηγούν στη συντριβή ανθρώπων, στο γκρέμισμα των ονείρων τους και την θριαμβευτική πορεία των εξουσιαστών.

Οι αναρχικοί έχουν πικρή εμπειρία των καταστροφικών συνεπειών που επιφέρουν τα κινήματα και οι κινηματικές διαδικασίες. Την προηγούμενη δεκαετία από αυτήν στην οποία αναφερόμαστε -και μόλις έξι χρόνια πριν- έλαβε χώρα η συντριβή των αναρχικών στην Ισπανία που ενταγμένοι στο **αντιφασιστικό δημοκρατικό κίνημα** οδηγήθηκαν σαν πρόβατα στη σφαγή. Το ίδιο συνέβη και με το **εθνικοαπελευθερωτικό κομμουνιστικό κίνημα** του ελλαδικού χώρου. Αυτές είναι εμπειρίες και διδάγματα που δεν θα πρέπει να παραβλέπουμε ή να ξεχνάμε. Πρόκειται για εικόνες από το παρελθόν που πλασάρονται –με κάθε ευκαιρία– και ετοιμάζεται να προβληθούν και να πάρουν υλικές διαστάσεις, που μπορούν να έχουν την μορφή της τραγωδίας ή της ιλαροτραγωδίας

Συσπείρωση αναρχικών

(Το Γ΄ Μέρος θα δημοσιευτεί στο επόμενο φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ)

Παραπομπές:

1. Βλ. Γιάννη Ιωαννίδη, Αναμνήσεις, εκδ. Θεμέλιο, Αθήνα 1979.

2. Θανάση Χατζή, Η νικηφόρα Επανάσταση που χάθηκε, εκδ. ΔΩΡΙΚΟΣ, Αθήνα 1983, σελ. 245 επ..

3. Θ. Τσακαλώτος, 40 χρόνια στρατιώτης της Ελλάδος, Αθήναι 1960.

κάποιος στις πηγές που αναφέρονται στο χρονικό διάστημα που εξετάζουμε. Δεν είναι κάτι δύσκολο και μπορεί όποιος το επιθυμεί να εμπλουτίσει τη γνώση και τις εμπειρίες του σχετικά με την εξουσιαστική κτηνωδία.

Χρειάζεται, όμως, να σταθούμε και σε ένα ακόμα «κρίσιμο» περιστατικό το οποίο δεν θα πρέπει να περάσει απαρατήρητο, αφού συνδέεται με ένα, επίσης, κρίσιμο σημείο της «μάχης της Αθήνας».

*«**Την 17ην ώραν της 11ης Δεκεβρίου, ο Νεοζηλανδός αντισυνταγματάρχης ΕΫΚΕΤ, Σύνδεσμος παρά τη Ταξιαρχία, προσεκόμισεν, εν αντιγράφω, εκτίμησιν της καταστάσεως, συντεταγμένη υπό ανωτέρου αξιωματικού του ΕΛΑΣ με ημερομηνίαν 11 Δεκεμβρίου, ώρα 11, ο οποίος εφαίνετο ότι κατείχε πλήρως την στρατιωτική τέχνην.** Απεδίδετο εις ένα εκ των τεσσάρων αξιωματικών του ΕΛΑΣ Μάντακαν, Σαράφην, Πυριόχον, Λαγκουράνην. Εις το έγγραφον τούτο εξετίθετο με πάσαν ειλικρίνειαν και αντικειμενικότητα η κατάστασις του στρατού του ΕΛΑΣ εν Αθήναις και αι μέγισται δυσκολίαι αι οποίαι παρουσιάζοντο λόγω της ηρωϊκής αντιστάσεως της ΙΙΙ ταξιαρχίας και της συνεχούς ενισχύσεως των Βρετανικών στρατευμάτων. Και κατέληγεν με την πρότασιν, ότι είχε ανάγκη να ζητηθή ειρηνική διευθέτησις διότι δεν υπήρχε δυνατότης ενόπλου επικρατήσεως»*[3].

Χρειάζεται να ληφθεί, σοβαρά υπ' όψιν αυτή η αναφορά του Τσακαλώτου στη διαρροή ενός σημαντικού εγγράφου στα χέρια των άγγλων σε μια στιγμή που αυτοί βρίσκονταν σε απελπιστική κατάσταση και σκέφτονταν να υποχωρήσουν από την λεγόμενη **ελευθέρα ζώνη.** Η γνώση του περιεχομένου αυτού του εγγράφου (έξι(!!!) μόλις ώρες από την κοινοποίησή του) αναπτέρωσε το ηθικό των επιτελών των καθεστωτικών δυνάμεων, οι οποίες και εξαπέλυσαν αντεπίθεση. Έτσι, την ίδια μέρα η Ορεινή Ταξιαρχία από το Γουδί συνεπικουρούμενη από την μαζική επέμβαση της Αγγλικής αεροπορίας, κατόρθωσε να επιτύχει την κατάληψη του Σανατόριου «Σωτηρία» και την πλήρη εκμηδένιση ενός ολόκληρου τάγματος της ΙΙ Μεραρχίας του ΕΛΑΣ[4].

Το γεγονός αυτό σημαίνει ότι όχι μόνο από τις πρώτες μέρες των ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΩΝ ήταν προκαθορισμένο και αναμενόμενο το αποτέλεσμα αλλά και υπήρχε **ισχυρή καθοδήγηση** προκειμένου να υλοποιηθεί. Όταν, δηλαδή, μετά από μία εβδομάδα μαχών οι αγγλοελληνικές δυνάμεις βρέθηκαν στα πρόθυρα της ήττας, εμφανίστηκε ο «από μηχανής θεός» [το εν λόγω κείμενο, στην προκειμένη περίπτωση, αλλά και το γεγονός που περιγράφεται στη συνέχεια]. Παρ' όλα αυτά η ανθρωποθυσία στο βωμό των εξουσιαστικών σκοπιμοτήτων συνεχίστηκε για άλλες 25 μέρες και παρά το γεγονός πως υπήρξε σε τρεις διαδοχικές περιπτώσεις (στις 18, 25 και 31 Δεκεμβρίου) η δυνατότητα να σταματήσει το μακελειό. Είναι δεδομένο και αδιαμφισβήτητο πως **στην πράξη μπλοκαριζόταν κάθε δυνατότητα, που προέκυπτε, για στρατιωτική νίκη.**

Ακόμα και σε εκείνες τις περιπτώσεις, δηλαδή, όπου ο έλεγχος των μαχών ξέφευγε από τον καθορισμένο σχεδιασμό και δινόταν η δυνατότητα υπερφαλαγγισμού των αγγλοελληνικών στρατιωτικών δυνάμεων, που βρίσκονταν

*κη ησυχία. Αντηλλάσσοντο πυροβολισμοί. Γίνονταν μικρές αψιμαχίες, ερρίπτοντο μερικοί όλμοι, αλλά δεν σημειώνονταν αξιόλογες συγκρούσεις. Ηρεμία ανεξήγητη. **Αν η επίθεση είχε συνεχισθεί με την ίδια ορμή και άνευ διακοπής, είναι άγνωστο αν η «ελευθέρα ζώνη», τόσο αδύνατη τότε, θα είχε κατορθώσει να αντισταθεί.** Η ερμηνεία ήταν ακόμη περισσότερο ανεξήγητη, καθόσον από της πλευράς του ΕΛΑΣ «τη μάχη των Αθηνών» την διηύθυνε ο Στρατηγός Μάντακας, που ήταν άλλοτε μόνιμος αξιωματικός και ο οποίος ήταν γνωστός ως άξιος και μαχητικός στρατιώτης. Επρόκειτο λοιπόν πιθανότατα για αναστολή των μεγάλης κλίμακος επιχειρήσεων, την οποίαν επέβαλε ο πολιτικός παράγων· αναστολή που υπήρξε σωτηρία για τους κυβερνητικούς, δυσμενής, αν όχι ολεθρία, για τους επαναστάτες»*[5]. Και δεν είναι, εννοείται, αυτή η μοναδική περίπτωση τέτοιου είδους, κατά την διάρκεια των ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΩΝ.

Η βασική διαπίστωση που μπορεί να κάνει όποιος ασχοληθεί με τα γεγονότα της περιόδου 1944-1949 είναι πως η συμφωνία της Βάρκιζας αποτελεί τον ενδιάμεσο σταθμό μιας προδιαγεγραμμένης πορείας με καθορισμένο, μάλιστα, τέλος.

Μέσω αυτής επικυρώνονται όλες οι συμφωνίες που έγιναν στο προσκήνιο (Λίβανος, Καζέρτα) και στο παρασκήνιο, του κεντρικού θεάτρου που λέγεται κυριαρχία, και αποκαλύπτονται, μέσα από την διερεύνηση των γεγονότων, οι συναλλαγές ανάμεσα στις εξουσίες «Ανατολής» και «Δύσης», ανάμεσα στο ΚΚΕ και τους κρατιστές του ελλαδικού χώρου. Γίνονται φανεροί οι λόγοι της «εκτροπής» που οδήγησαν στα αποτρόπαια εγκλήματα που πραγματοποιήθηκαν τόσο στον τομέα των στρατιωτικών επιχειρήσεων όσο και σε εκείνον των εκκαθαρίσεων.

Άλλωστε, η Συμφωνία αυτή εκτός από τον επικυρωτικό της χαρακτήρα προετοίμασε και τα βήματα που ακολούθησαν, με κύριο στόχο την διάλυση και καθυπόταξη ενός ρωμαλέου και ανυπόταχτου τμήματος του κοινωνικού χώρου που είχε αναδειχτεί στη διάρκεια των τριών δεκαετιών που προηγήθηκαν. Μια ανάδειξη που προήλθε μέσα από πολύμορφες διεργασίες σαν απόρροια πολιτικών, οικονομικών και γεωγραφικών αναδομήσεων και διαδικασιών τις οποίες επέβαλαν οι εξουσιαστές της περιοχής αλλά και η κυριαρχία της εποχής εκείνης.

Με ωμότητα και χωρίς τον παραμικρό ενδοιασμό οι ιθύνοντες του ΚΚΕ και της Αριστεράς (Τσιριμώκος και λοιποί) παρέδωσαν τους ανθρώπους που εξουσίαζαν (και όχι μόνο αυτούς) στα χέρια της αντίπαλης κλίκας. Αυτή είναι η πραγματική αλήθεια, όσο πικρή κι αν είναι η γεύση της για όσους εξακολουθούν, ακόμη, να ζουν μέσα στις επαναστατικές κομμουνιστικές φαντασιώσεις.

Αυτές οι φαντασιώσεις

δυνάμεις μέσα από πολιτικά προτάγματα, αλλά χωρίς να δίνεται η δυνατότητα σ' αυτούς που κινητοποιούνται να κατανοήσουν το τί ακριβώς επιδιώκεται. Χρησιμοποιούνται σαν μια μάζα που δουλεύεται από μια κάστα ειδικών και εμπειρογνωμώνων.

Τα διάφορα κινήματα αποτελούν την άλλη εκδοχή ενός κόμματος ή κομματικών παρατάξεων και οδηγούν στη συντριβή ανθρώπων, στο γκρέμισμα των ονείρων τους και την θριαμβευτική πορεία των εξουσιαστών.

Οι αναρχικοί έχουν πικρή εμπειρία των καταστροφικών συνεπειών που επιφέρουν τα κινήματα και οι κινηματικές διαδικασίες. Την προηγούμενη δεκαετία από αυτήν στην οποία αναφερόμαστε -και μόλις έξι χρόνια πριν- έλαβε χώρα η συντριβή των αναρχικών στην Ισπανία που ενταγμένοι στο **αντιφασιστικό δημοκρατικό κίνημα** οδηγήθηκαν σαν πρόβατα στη σφαγή. Το ίδιο συνέβη και με το **εθνικοαπελευθερωτικό κομμουνιστικό κίνημα** του ελλαδικού χώρου. Αυτές είναι εμπειρίες και διδάγματα που δεν θα πρέπει να παραβλέπουμε ή να ξεχνάμε. Πρόκειται για εικόνες από το παρελθόν που πλασάρονται –με κάθε ευκαιρία– και ετοιμάζεται να προβληθούν και να πάρουν υλικές διαστάσεις, που μπορούν να έχουν την μορφή της τραγωδίας ή της ιλαροτραγωδίας

Συσπείρωση αναρχικών

(Το Γ΄ Μέρος θα δημοσιευτεί στο επόμενο φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ)

Παραπομπές:

1. Βλ. Γιάννη Ιωαννίδη, Αναμνήσεις, εκδ. Θεμέλιο, Αθήνα 1979.

2. Θανάση Χατζή, Η νικηφόρα Επανάσταση που χάθηκε, εκδ. ΔΩΡΙΚΟΣ, Αθήνα 1983, σελ. 245 επ..

3. Θ. Τσακαλώτος, 40 χρόνια στρατιώτης της Ελλάδος, Αθήναι 1960.

4. Σολ. Γρηγοριάδη, Ιστορία της Συγχρόνου Ελλάδος 1941-1967, εκδ. Κ. Καπόπουλος, τόμος 3, σελ. 393 επ..

5. Ευάγγελος Αβέρωφ-Τοσίτσας, «Φωτιά και Τσεκούρι!», έκδ. Βιβλιοπωλείον της ΕΣΤΙΑΣ, Αθήνα 2010, σε. 133 επ..

κρατήσεως»[3].

Χρειάζεται να ληφθεί, σοβαρά υπ' όψιν αυτή η αναφορά του Τσακαλώτου στη διαρροή ενός σημαντικού εγγράφου στα χέρια των άγγλων σε μια στιγμή που αυτοί βρίσκονταν σε απελπιστική κατάσταση και σκέφτονταν να υποχωρήσουν από την λεγόμενη **ελευθέρα ζώνη**. Η γνώση του περιεχομένου αυτού του εγγράφου (έξι(!!!) μόλις ώρες από την κοινοποίησή του) αναπτέρωσε το ηθικό των επιτελών των καθεστωτικών δυνάμεων, οι οποίες και εξαπέλυσαν αντεπίθεση. Έτσι, την ίδια μέρα η Ορεινή Ταξιαρχία από το Γουδί συνεπικουρούμενη από την μαζική επέμβαση της Αγγλικής αεροπορίας, κατόρθωσε να επιτύχει την κατάληψη του Σανατόριου «Σωτηρία» και την πλήρη εκμηδένιση ενός ολόκληρου τάγματος της ΙΙ Μεραρχίας του ΕΛΑΣ[4].

Το γεγονός αυτό σημαίνει ότι όχι μόνο από τις πρώτες μέρες των ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΩΝ ήταν προκαθορισμένο και αναμενόμενο το αποτέλεσμα αλλά και υπήρχε **ισχυρή καθοδήγηση** προκειμένου να υλοποιηθεί. Όταν, δηλαδή, μετά από μία εβδομάδα μαχών οι αγγλοελληνικές δυνάμεις βρέθηκαν στα πρόθυρα της ήττας, εμφανίστηκε ο «από μηχανής θεός» [το εν λόγω κείμενο, στην προκειμένη περίπτωση, αλλά και το γεγονός που περιγράφεται στη συνέχεια]. Παρ' όλα αυτά η ανθρωποθυσία στο βωμό των εξουσιαστικών σκοπιμοτήτων συνεχίστηκε για άλλες 25 μέρες και παρά το γεγονός πως υπήρξε σε τρεις διαδοχικές περιπτώσεις (στις 18, 25 και 31 Δεκεμβρίου) η δυνατότητα να σταματήσει το μακελειό. Είναι δεδομένο και αδιαμφισβήτητο πως **στην πράξη μπλοκαριζόταν κάθε δυνατότητα, που προέκυπτε, για στρατιωτική νίκη.**

Ακόμα και σε εκείνες τις περιπτώσεις, δηλαδή, όπου ο έλεγχος των μαχών ξέφευγε από τον καθορισμένο σχεδιασμό και δινόταν η δυνατότητα υπερφαλαγγισμού των αγγλοελληνικών στρατιωτικών δυνάμεων, που βρίσκονταν στο κέντρο της Αθήνα, ακολουθούσε μια αναστολή των επιθέσεων, δίνοντας τον απαραίτητο χρόνο ανασυγκρότησης και ενδυνάμωσης των αντιπάλων του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Ας δούμε τί γράφει, εν προκειμένω, ένας ακόμα από το αντίπαλο στρατόπεδο: «...*Την 12η Δεκεμβρίου απεσταλμένος του ΕΛΑΣ ρώτησε τον Σκόμπυ υπό ποίους όρους θα δεχόταν να υπογράψει συμφωνία αναστολής των εχθροπραξιών. Η απάντηση του Βρετανού στρατηγού υπήρξε λακωνική: Να εκκενωθεί η Αττική!*

ναν στο προσκήνιο (Λίβανος, Καζέρτα) και στο παρασκήνιο, του κεντρικού θεάτρου που λέγεται κυριαρχία, και αποκαλύπτονται, μέσα από την διερεύνηση των γεγονότων, οι συναλλαγές ανάμεσα στις εξουσίες «Ανατολής» και «Δύσης», ανάμεσα στο ΚΚΕ και τους κρατιστές του ελλαδικού χώρου. Γίνονται φανεροί οι λόγοι της «εκτροπής» που οδήγησαν στα αποτρόπαια εγκλήματα που πραγματοποιήθηκαν τόσο στον τομέα των στρατιωτικών επιχειρήσεων όσο και σε εκείνον των εκκαθαρίσεων.

Άλλωστε, η Συμφωνία αυτή εκτός από τον επικυρωτικό της χαρακτήρα προετοίμασε και τα βήματα που ακολούθησαν, με κύριο στόχο την διάλυση και καθυπόταξη ενός ρωμαλέου και ανυπόταχτου τμήματος του κοινωνικού χώρου που είχε αναδειχτεί στη διάρκεια των τριών δεκαετιών που προηγήθηκαν. Μια ανάδειξη που προήλθε μέσα από πολύμορφες διεργασίες σαν απόρροια πολιτικών, οικονομικών και γεωγραφικών αναδομήσεων και διαδικασιών τις οποίες επέβαλαν οι εξουσιαστές της περιοχής αλλά και η κυριαρχία της εποχής εκείνης.

Με ωμότητα και χωρίς τον παραμικρό ενδοιασμό οι ιθύνοντες του ΚΚΕ και της Αριστεράς (Τσιριμώκος και λοιποί) παρέδωσαν τους ανθρώπους που εξουσίαζαν (και όχι μόνο αυτούς) στα χέρια της αντίπαλης κλίκας. Αυτή είναι η πραγματική αλήθεια, όσο πικρή κι αν είναι η γεύση της για όσους εξακολουθούν, ακόμη, να ζουν μέσα στις επαναστατικές κομμουνιστικές φαντασιώσεις.

Αυτές οι φαντασιώσεις που κατατρύχουν όσους διακατέχονται από τη ασθένεια που λέγεται εξουσιαστική μανία (που την καλύπτουν πίσω από διάφορες μάσκες ελευθεριακού χαρακτήρα) τους κάνουν να ξεπερνούν την αλήθεια κατηγοριοποιώντας της σαν «ψι-

Συσπείρωση αναρχικών

(Το Γ΄ Μέρος θα δημοσιευτεί στο επόμενο φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ)

Παραπομπές:

1. Βλ. Γιάννη Ιωαννίδη, Αναμνήσεις, εκδ. Θεμέλιο, Αθήνα 1979.

2. Θανάση Χατζή, Η νικηφόρα Επανάσταση που χάθηκε, εκδ. ΔΩΡΙΚΟΣ, Αθήνα 1983, σελ. 245 επ..

3. Θ. Τσακαλώτος, 40 χρόνια στρατιώτης της Ελλάδος, Αθήναι 1960.

4. Σολ. Γρηγοριάδη, Ιστορία της Συγχρόνου Ελλάδος 1941-1967, εκδ. Κ. Καπόπουλος, τόμος 3, σελ. 393 επ..

5. Ευάγγελος Αβέρωφ-Τοσίτσας, «Φωτιά και Τσεκούρι!», έκδ. Βιβλιοπωλείον της ΕΣΤΙΑΣ, Αθήνα 2010, σε. 133 επ..

Βιομηχανικός κομμουνισμός ή αναρχία;

Έχουν περάσει περίπου δύο αιώνες μετά την βιομηχανική επανάσταση. Ένα γεγονός το οποίο ήταν η αιτία για να αλλάξει συνολικά η εικόνα του πλανήτη μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα. Η ζωή των ανθρώπων εκμηχανίστηκε και άλλαξε ριζικά, ενώ τα οικοσυστήματα και πολλά άλλα είδη ζωής καταστρέφονται.

Η βιομηχανική επανάσταση ήταν το αποτέλεσμα μιας μεθοδευμένης επιστημονικής και τεχνικής σύζευξης, που έχει τις ρίζες της σε κάποια ιστορικά γεγονότα και επιλογές της κυριαρχίας (φεουδαρχία και καινοτομίες στη γεωργία στα τέλη του μεσαίωνα, ιδιοκτησία και περιφράξεις, ναυτική τεχνολογία και αποικιοκρατία, έντονη αστικοποίηση).

Η εκβιομηχάνιση της ζωής δεν ήταν ένα φυσικό γεγονός, αλλά μια επιβαλλόμενη διαδικασία από την κυριαρχία. Αυτό αποδεικνύεται από την σθεναρή αντίσταση των εξουσιαζόμενων στις αρχές του 18ου αιώνα απέναντι στις μηχανές και τον βιομηχανικό τρόπο ζωής. Οι άνθρωποι δεν οδηγήθηκαν στην βιομηχανική επανάσταση μέσα από ελεύθερες διαδικασίες, αλλά μέσα από συνθήκες εξουσιαστικές. Όπως και σήμερα η βιοτεχνολογία εφαρμόζεται στην γεωργική παράγωγη χωρίς την συναίνεση έστω της πλειοψηφίας των ανθρώπων.

Η βιομηχανική παραγωγή για να λειτουργήσει απαιτεί εκ των πραγμάτων εξουσιαστικές σχέσεις. Αρχικά, επειδή οι άνθρωποι θα πρέπει να προσαρμοστούν σε ένα αποκλειστικά τεχνητό περιβάλλον που οι κινήσεις τους θα καθορίζονται από τον ρυθμό των μηχανών. Η βιομηχανική παραγωγή απαιτεί έντονο καταμερισμό εργασίας και εξειδίκευση. Με τη σειρά της η εξειδικευμένη εργασία προϋποθέτει ότι θα πρέπει να υπάρχει ένα ολόκληρο εκπαιδευτικό σύστημα και μια μαζική κοινωνία με πολύπλοκες σχέσεις και ρόλους. Βεβαίως ο έντονος καταμερισμός εργασίας και η εξειδίκευση είναι κάθετα αντίθετοι προς την ελευθερία των κινήσεων και την σκέψη των ανθρώπων. Αφού η μονοσήμαντη ενασχόληση αλλοτριώνει τους ανθρώπους από την πραγματικότητα της φυσικής ολότητας. Αυτό όμως που ταυτίζει πλήρως την βιομηχανική παραγωγή με την κυριαρχία είναι το ότι για να λειτουργήσει στρέφεται ενάντια στον φυσικό κόσμο καταστρέφοντας τον. Η ύπαρξη της βιομηχανικής παραγωγής προϋποθέτει ασφαλώς την κατασκευή της άγνοιας και την αλλοτρίωση του κοινωνικού χώρου από την φύση. Για να λειτουργεί η βιομηχανική παραγωγή πρέπει να κατασπαράζεται η γη και να τρυπιέται για να υπάρχουν καύσιμες ύλες. Να μολύνονται τα νερά, να διαλύονται οι βιότοποι και να εξολοθρεύονται μαζικά φυτικοί και ζωικοί οργανισμοί.

Η εκβιομηχάνιση της παραγωγής και η πιο σύγχρονη εφαρμογή της υψηλής τεχνολογίας είχε ως αποτέλεσμα να αλλάξει και να αλλοιώσει καταλυτικά τον τρόπο ζωής των ανθρώπων. Οι σύγχρονες πόλεις και ο τυποποιημένος και πλήρως ελεγχόμενος τρόπος ζωής σε αυτές είναι συνέπεια της τεχνολογικής ανάπτυξης. Η αστικοποίηση, η γιγάντωση των πόλεων, τα πλήθη των πεινασμένων, η κατασκευή παραγκουπόλεων και πολλά άλλα κοινω-

ραίτητοι μηχανισμοί για την ύπαρξη της βιομηχανίας. Το οικονομικό σύστημα είτε ονομάζεται καπιταλισμός, είτε κομμουνισμός είτε οτιδήποτε άλλο δεν έχει διαφορά από τη στιγμή που διαχειρίζεται και εξασφαλίζει την τάξη για την ομαλή λειτουργία της βιομηχανικής παραγωγής και των πόλεων.

Πολλά κομμουνιστικά καθεστώτα τον περασμένο αιώνα, αλλά και σήμερα πήραν την εξουσία σε διάφορες χώρες του κόσμου, με την ΕΣΣΔ να αποτελεί το πιο τρανό παράδειγμα υπαρκτού σοσιαλισμού. Αυτοί οι κομμουνιστές βάλθηκαν να χρησιμοποιήσουν τη βιομηχανική παραγωγή θεωρώντας ότι το πρόβλημα έγκειται στο ποιος κατέχει τα μέσα παραγωγής. Το αποτέλεσμα ήταν να γίνουν ένα και το αυτό με το παγκοσμιοποιημένο σύστημα κυριαρχίας.

Ο αντιεξουσιαστικός ή ελευθεριακός κομμουνισμός διαχωρίζει τη θέση του από τον υπαρκτό σοσιαλισμό στο σημείο που απορρίπτεται ο κρατικός μηχανισμός. Όμως ποια η διαφορά αν την εξουσία την κατέχει κάποιο κομμουνιστικό κόμμα από το να την κατέχει «η εθνική συνομοσπονδία εργατών»; Ποια η διαφορά από το να έχουμε για χρήμα ευρώ, δραχμή ή δολάριο από το να έχουμε κουπόνια; Από τη στιγμή που υπάρχει πρόθεση να αντικατασταθούν οι κρατικές δομές από κάποιες άλλες δομές παρόμοιου τύπου είναι αυτονόητο ότι η πρόθεση αυτή επικεντρώνεται στη μεταρρύθμιση των υπαρχουσών δομών κι όχι στην καταστροφή τους με προοπτική την ολική απελευθέρωση.

Κάθε προσπάθεια που επικεντρώνεται στην αυτοδιαχείριση του βιο -μηχανικό -τεχνολογικού συστήματος κυριαρχίας είναι καταδικασμένη να αναπαράγει τις εξουσιαστικές σχέσεις, τους ρόλους, την αλλοτρίωση, τη συνέχιση της λεηλασίας του φυσικού κόσμου και εν τέλει την αναδόμηση του κρατικού μηχανισμού με άλλο προσωπείο. Ένα κοινωνικό -οικονομικό -πολιτικό σύστημα, είτε το ονομάζουμε εξουσιαστικό, είτε κομμουνιστικό, είτε ελευθεριακό από τη στιγμή που θα επιχειρήσει να διαχειριστεί τη βιομηχανική παραγωγή και την υψηλή τεχνολογία, θα είναι εξ ορισμού ένα σύστημα κυριαρχίας.

Θεωρούμε ότι το ζήτημα της ολικής απελευθέρωσης και της αναρχίας δεν απευθύνεται μόνο στο ανθρώπινο είδος, αλλά αφορά ολόκληρη τη βιόσφαιρα. Επειδή η απελευθέρωση και η αναρχία θα υπάρξουν μόνο όταν καταστραφεί η αλλοτρίωση των ανθρώπων από τη φύση και όταν επιτευχθεί η αρμονική συνύπαρξή τους. Αν επιχειρήσουμε να προσαρμόσουμε ιδεολογικά την αναρχία με βάση τις υπάρχουσες δομές της βιομηχανίας, της υψηλής τεχνολογίας, των καταναλωτικών και διατροφικών προτύπων, στην πόλη και τον πολιτισμό στο σύνολό του, τότε θα έχουμε κατασκευάσει άλλο ένα τεχνητό έκτρωμα στο όνομα της ελευθερίας.

Η αναρχική θεώρηση δεν είναι ένα πολιτικό εργαλείο για να κάνουμε αντιπολίτευση στο καθεστώς, αλλά ούτε και ένα εναλλακτικό μοντέλο για τη διαχείριση της βιομηχανικής αθλιότητας. Είναι η θεώρηση για τη συνολική καταστροφή των δομών της κυριαρχίας, μια θεώρηση για την αρμονία με τον φυσικό κόσμο και την ολική απελευθέρωση.

Ο σύγχρονος βιομηχανικός τρόπος ζωής, κατά το δυτικό μοντέλο, βασίζεται στον αγώνα για την κάλυψη ενός συνόλου από πλαστές υλικές ανάγκες και υπηρεσίες. Για την κάλυψη αυτών των αναγκών, ενός μέρους της ανθρωπότητας, θυσιάζεται ο φυσικός κόσμος, συντηρείται η ανισότητα, η εξαθλίωση όπως και η πείνα στον τρίτο κόσμο. Και όμως, οι άνθρωποι μπορούν να ζήσουν χωρίς τη βιομηχανία, όπως μπορούν και να ζήσουν χωρίς κράτος όπως έκαναν για δεκάδες χιλιάδες χρόνια.

Προς την κατεύθυνση της συνολικής απελευθέρωσης θα πρέπει να επαναπροσδιορίσουμε ως άνθρωποι τι ακριβώς είμαστε πάνω σε αυτόν τον πλανήτη. Είμαστε ένα είδος κυριαρχικό που θέλει να καταστρέφει τον υπόλοιπο κόσμο, απειλώντας τον συνολικά με εξαφάνιση ή ένα είδος που θέλει να απολαύσει τη ζωή αφήνοντας όλους τους ανθρώπους και τα υπόλοιπα είδη ζωής να ζήσουν;

Ο ανθρωποκεντρισμός ήταν πάντα ο βασικός τρόπος σκέψης που καλλιεργούσε η κυριαρχία για να διαιωνίζεται και να αναπτύσσεται ο πολιτισμός. Για να ζήσουμε χωρίς τα

πων εκμηχανίστηκε και άλλαξε ριζικά, ενώ τα οικοσυστήματα και πολλά άλλα είδη ζωής καταστρέφονται.
Η βιομηχανική επανάσταση ήταν το αποτέλεσμα μιας μεθοδευμένης επιστημονικής και τεχνικής σύζευξης, που έχει τις ρίζες της σε κάποια ιστορικά γεγονότα και επιλογές της κυριαρχίας (φεουδαρχία και καινοτομίες στη γεωργία στα τέλη του μεσαίωνα, ιδιοκτησία και περιφράξεις, ναυτική τεχνολογία και αποικιοκρατία, έντονη αστικοποίηση).
Η εκβιομηχάνιση της ζωής δεν ήταν ένα φυσικό γεγονός, αλλά μια επιβαλλόμενη διαδικασία από την κυριαρχία. Αυτό αποδεικνύεται από την σθεναρή αντίσταση των εξουσιαζόμενων στις αρχές του 18ου αιώνα απέναντι στις μηχανές και τον βιομηχανικό τρόπο ζωής. Οι άνθρωποι δεν οδηγήθηκαν στην βιομηχανική επανάσταση μέσα από ελεύθερες διαδικασίες, αλλά μέσα από συνθήκες εξουσιαστικές. Όπως και σήμερα η βιοτεχνολογία εφαρμόζεται στην γεωργική παράγωγη χωρίς την συναίνεση έστω της πλειοψηφίας των ανθρώπων.
Η βιομηχανική παραγωγή για να λειτουργήσει απαιτεί εκ των πραγμάτων εξουσιαστικές σχέσεις. Αρχικά, επειδή οι άνθρωπου θα πρέπει να προσαρμοστούν σε ένα αποκλειστικά τεχνητό περιβάλλον που οι κινήσεις τους θα καθορίζονται από τον ρυθμό των μηχανών. Η βιομηχανική παραγωγή απαιτεί έντονο καταμερισμό εργασίας και εξειδίκευση. Με τη σειρά της η εξειδικευμένη εργασία προϋποθέτει ότι θα πρέπει να υπάρχει ένα ολόκληρο εκπαιδευτικό σύστημα και μια μαζική κοινωνία με πολύπλοκες σχέσεις και ρόλους. Βεβαίως ο έντονος καταμερισμός εργασίας και η εξειδίκευση είναι κάθετα αντίθετοι προς την ελευθερία των κινήσεων και την σκέψη των ανθρώπων. Αφού η μονοσήμαντη ενασχόληση αλλοτριώνει τους ανθρώπους από την πραγματικότητα της φυσικής ολότητας. Αυτό όμως που ταυτίζει πλήρως την βιομηχανική παραγωγή με την κυριαρχία είναι το ότι για να λειτουργήσει στρέφεται ενάντια στον φυσικό κόσμο καταστρέφοντας τον. Η ύπαρξη της βιομηχανικής παραγωγής προϋποθέτει ασφαλώς την κατασκευή της άγνοιας και την αλλοτρίωση του κοινωνικού χώρου από την φύση. Για να λειτουργεί η βιομηχανική παραγωγή πρέπει να κατασπαράζεται η γη και να τρυπιέται για να υπάρχουν καύσιμες ύλες. Να μολύνονται τα νερά, να διαλύονται οι βιότοποι και να εξολοθρεύονται μαζικά φυτικοί και ζωικοί οργανισμοί.
Η εκβιομηχάνιση της παραγωγής και η πιο σύγχρονη εφαρμογή της υψηλής τεχνολογίας είχε ως αποτέλεσμα να αλλάξει και να αλλοιώσει καταλυτικά τον τρόπο ζωής των ανθρώπων. Οι σύγχρονες πόλεις και ο τυποποιημένος και πλήρως ελεγχόμενος τρόπος ζωής σε αυτές είναι συνέπεια της τεχνολογικής ανάπτυξης. Η αστικοποίηση, η γιγάντωση των πόλεων, τα πλήθη των πεινασμένων, η κατασκευή παραγκουπόλεων και πολλά άλλα κοινωνικά προβλήματα του σύγχρονου τρόπου ζωής (ναρκωτικές ουσίες, αποξένωση, αυτοκτονίες, διάφορες αρρώστιες) είναι μεγάλα προβλήματα που πηγάζουν από την εξάρτηση των ανθρώπων από το βιο -μηχανικό -τεχνολογικό σύστημα, το κράτος και τις εξουσιαστικές σχέσεις.
Η βιομηχανική παραγωγή δεν είναι μια ουδέτερη διαδικασία, αλλά εφευρέθηκε, εξελίχθηκε και λειτουργεί μέσα από εξαναγκαστικές διαδικασίες και εξουσιαστικές κοινωνικές σχέσεις. Η ύπαρξη του κρατικού, όπως και κάποιου οικονομικού συστήματος είναι απαραγωγής. Το αποτέλεσμα ήταν να γίνουν ένα και το αυτό με το παγκοσμιοποιημένο σύστημα κυριαρχίας.
Ο αντιεξουσιαστικός ή ελευθεριακός κομμουνισμός διαχωρίζει τη θέση του από τον υπαρκτό σοσιαλισμό στο σημείο που απορρίπτεται ο κρατικός μηχανισμός. Όμως ποια η διαφορά αν την εξουσία την κατέχει κάποιο κομμουνιστικό κόμμα από το να την κατέχει «η εθνική συνομοσπονδία εργατών»; Ποια η διαφορά από το να έχουμε για χρήμα ευρώ, δραχμή ή δολάριο από το να έχουμε κουπόνια; Από τη στιγμή που υπάρχει πρόθεση να αντικατασταθούν οι κρατικές δομές από κάποιες άλλες δομές παρόμοιου τύπου είναι αυτονόητο ότι η πρόθεση αυτή επικεντρώνεται στη μεταρρύθμιση των υπαρχουσών δομών κι όχι στην καταστροφή τους με προοπτική την ολική απελευθέρωση.
Κάθε προσπάθεια που επικεντρώνεται στην αυτοδιαχείριση του βιο -μηχανικό -τεχνολογικού συστήματος κυριαρχίας είναι καταδικασμένη να αναπαράγει τις εξουσιαστικές σχέσεις, τους ρόλους, την αλλοτρίωση, τη συνέχιση της λεηλασίας του φυσικού κόσμου και εν τέλει την αναδόμηση του κρατικού μηχανισμού με άλλο προσωπείο. Ένα κοινωνικό -οικονομικό -πολιτικό σύστημα, είτε το ονομάζουμε εξουσιαστικό, είτε κομμουνιστικό, είτε ελευθεριακό από τη στιγμή που θα επιχειρήσει να διαχειριστεί τη βιομηχανική παραγωγή και την υψηλή τεχνολογία, θα είναι εξ ορισμού ένα σύστημα κυριαρχίας.
Θεωρούμε ότι το ζήτημα της ολικής απελευθέρωσης και της αναρχίας δεν απευθύνεται μόνο στο ανθρώπινο είδος, αλλά αφορά ολόκληρη τη βιόσφαιρα. Επειδή η απελευθέρωση και η αναρχία θα υπάρξουν μόνο όταν καταστραφεί η αλλοτρίωση των ανθρώπων από τη φύση και όταν επιτευχθεί η αρμονική συνύπαρξη τους. Αν επιχειρήσουμε να προσαρμόσουμε ιδεολογικά την αναρχία με βάση τις υπάρχουσες δομές της βιομηχανίας, της υψηλής τεχνολογίας, των καταναλωτικών και διατροφικών προτύπων, στην πόλη και τον πολιτισμό στο σύνολό του, τότε θα έχουμε κατασκευάσει άλλο ένα τεχνητό έκτρωμα στο όνομα της ελευθερίας.
Η αναρχική θεώρηση δεν είναι ένα πολιτικό εργαλείο για να κάνουμε αντιπολίτευση στο καθεστώς, αλλά ούτε και ένα εναλλακτικό μοντέλο για τη διαχείριση της βιομηχανικής αθλιότητας. Είναι η θεώρηση για τη συνολική καταστροφή των δομών της κυριαρχίας, μια θεώρηση για την αρμονία με τον φυσικό κόσμο και την ολική απελευθέρωση.
Ο σύγχρονος βιομηχανικός τρόπος ζωής, κατά το δυτικό μοντέλο, βασίζεται στον αγώνα για την κάλυψη ενός συνόλου από πλαστές υλικές ανάγκες και υπηρεσίες. Για την κάλυψη αυτών των αναγκών, ενός μέρους της ανθρωπότητας, θυσιάζεται ο φυσικός κόσμος, συντηρείται η ανισότητα, η εξαθλίωση όπως και η πείνα στον τρίτο κόσμο. Και όμως, οι άνθρωποι μπορούν να ζήσουν χωρίς τη βιομηχανία, όπως μπορούν και να ζήσουν χωρίς κράτος όπως έκαναν για δεκάδες χιλιάδες χρόνια.
Προς την κατεύθυνση της συνολικής απελευθέρωσης θα πρέπει να επαναπροσδιορίσουμε ως άνθρωποι τι ακριβώς είμαστε πάνω σε αυτόν τον πλανήτη. Είμαστε ένα είδος κυριαρχικό που θέλει να καταστρέφει τον υπόλοιπο κόσμο, απειλώντας τον συνολικά με εξαφάνιση ή ένα είδος που θέλει να απολαύσει τη ζωή αφήνοντας όλους τους ανθρώπους και τα υπόλοιπα είδη ζωής να ζήσουν;
Ο ανθρωποκεντρισμός ήταν πάντα ο βασικός τρόπος σκέψης που καλλιεργούσε η κυριαρχία για να διαιωνίζεται και να αναπτύσσεται ο πολιτισμός. Για να ζήσουμε χωρίς τα δεινά της κυριαρχίας και του πολιτισμού οφείλουμε να αρνηθούμε τη μυωπική οπτική του ανθρωποκεντρισμού και να αποκτήσουμε μια συνολική οικοκεντρική αντίληψη για το πού βρισκόμαστε.
Για να γευτούμε ως άνθρωποι τους καρπούς της αναρχίας είναι προϋπόθεση να καταστρέψουμε το κράτος, όλες τις εξουσιαστικές σχέσεις, αλλά και τις δομές που αναπαράγουν την κυριαρχία, όπως είναι η βιομηχανική παραγωγή και οι πόλεις.

Σύμπραξη για την αναρχία

ΦΥΣΙΚΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΡΙΣΗ!

Για ποια κρίση μας μιλάνε;

Οι δείκτες της οικονομίας τους, οι λογιστικές απάτες, οι μίζες, τα συμφέροντα, το ξεζούμισμα του κοινωνικού πλούτου σε κάθε τομέα, ο νεοπλουτισμός των λαμόγιων απο-

ΝΑ ΕΡΘΕΙ Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΓΙ' ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΦΤΙΑΧΝΟΥΝ «ΚΡΙΣΕΙΣ»

Η κρίση που επινόησαν οι εξουσιαστές είναι το πρόσχημα για μεγαλύτερη και άμεση αφαίμαξη των καταπιεσμένων ανθρώπων, για την ικανοποίηση των ορέξεων των μεγά-

ελευθερία των κινήσεων και την σκέψη των ανθρώπων. Αφού η μονοσήμαντη ενασχόληση αλλοτριώνει τους ανθρώπους από την πραγματικότητα της φυσικής ολότητας. Αυτό όμως που ταυτίζει πλήρως την βιομηχανική παραγωγή με την κυριαρχία είναι το ότι για να λειτουργήσει στρέφεται ενάντια στον φυσικό κόσμο καταστρέφοντας τον. Η ύπαρξη της βιομηχανικής παραγωγής προϋποθέτει ασφαλώς την κατασκευή της άγνοιας και την αλλοτρίωση του κοινωνικού χώρου από την φύση. Για να λειτουργεί η βιομηχανική παραγωγή πρέπει να κατασπαράζεται η γη και να τρυπιέται για να υπάρχουν καύσιμες ύλες. Να μολύνονται τα νερά, να διαλύονται οι βιότοποι και να εξολοθρεύονται μαζικά φυτικοί και ζωικοί οργανισμοί.

Η εκβιομηχάνιση της παραγωγής και η πιο σύγχρονη εφαρμογή της υψηλής τεχνολογίας είχε ως αποτέλεσμα να αλλάξει και να αλλοιώσει καταλυτικά τον τρόπο ζωής των ανθρώπων. Οι σύγχρονες πόλεις και ο τυποποιημένος και πλήρως ελεγχόμενος τρόπος ζωής σε αυτές είναι συνέπεια της τεχνολογικής ανάπτυξης. Η αστικοποίηση, η γιγάντωση των πόλεων, τα πλήθη των πεινασμένων, η κατασκευή παραγκουπόλεων και πολλά άλλα κοινωνικά προβλήματα του σύγχρονου τρόπου ζωής (ναρκωτικές ουσίες, αποξένωση, αυτοκτονίες, διάφορες αρρώστιες) είναι μεγάλα προβλήματα που πηγάζουν από την εξάρτηση των ανθρώπων από το βιο -μηχανικό -τεχνολογικό σύστημα, το κράτος και τις εξουσιαστικές σχέσεις.

Η βιομηχανική παραγωγή δεν είναι μια ουδέτερη διαδικασία, αλλά εφευρέθηκε, εξελίχθηκε και λειτουργεί μέσα από εξαναγκαστικές διαδικασίες και εξουσιαστικές κοινωνικές σχέσεις. Η ύπαρξη του κρατικού, όπως και κάποιου οικονομικού συστήματος είναι απαθεώρηση για την αρμονία με τον φυσικό κόσμο και την ολική απελευθέρωση.

Ο σύγχρονος βιομηχανικός τρόπος ζωής, κατά το δυτικό μοντέλο, βασίζεται στον αγώνα για την κάλυψη ενός συνόλου από πλαστές υλικές ανάγκες και υπηρεσίες. Για την κάλυψη αυτών των αναγκών, ενός μέρους της ανθρωπότητας, θυσιάζεται ο φυσικός κόσμος, συντηρείται η ανισότητα, η εξαθλίωση όπως και η πείνα στον τρίτο κόσμο. Και όμως, οι άνθρωποι μπορούν να ζήσουν χωρίς τη βιομηχανία, όπως μπορούν και να ζήσουν χωρίς κράτος όπως έκαναν για δεκάδες χιλιάδες χρόνια.

Προς την κατεύθυνση της συνολικής απελευθέρωσης θα πρέπει να επαναπροσδιορίσουμε ως άνθρωποι τι ακριβώς είμαστε πάνω σε αυτόν τον πλανήτη. Είμαστε ένα είδος κυριαρχικό που θέλει να καταστρέφει τον υπόλοιπο κόσμο, απειλώντας τον συνολικά με εξαφάνιση ή ένα είδος που θέλει να απολαύσει τη ζωή αφήνοντας όλους τους ανθρώπους και τα υπόλοιπα είδη ζωής να ζήσουν;

Ο ανθρωποκεντρισμός ήταν πάντα ο βασικός τρόπος σκέψης που καλλιεργούσε η κυριαρχία για να διαιωνίζεται και να αναπτύσσεται ο πολιτισμός. Για να ζήσουμε χωρίς τα δεινά της κυριαρχίας και του πολιτισμού οφείλουμε να αρνηθούμε τη μυωπική οπτική του ανθρωποκεντρισμού και να αποκτήσουμε μια συνολική οικοκεντρική αντίληψη για το πού βρισκόμαστε.

Για να γευτούμε ως άνθρωποι τους καρπούς της αναρχίας είναι προϋπόθεση να καταστρέψουμε το κράτος, όλες τις εξουσιαστικές σχέσεις, αλλά και τις δομές που αναπαράγουν την κυριαρχία, όπως είναι η βιομηχανική παραγωγή και οι πόλεις.

Σύμπραξη για την αναρχία

ΦΥΣΙΚΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΡΙΣΗ!

Για ποια κρίση μας μιλάνε;

Οι δείκτες της οικονομίας τους, οι λογιστικές απάτες, οι μίζες, τα συμφέροντα, το ξεζούμισμα του κοινωνικού πλούτου σε κάθε τομέα, ο νεοπλουτισμός των λαμόγιων αποδεικνύουν περίτρανα ότι καμία κρίση δεν υφίσταται. Τα κέρδη των μεγαλύτερων επιχειρήσεων αυξάνονται, τουρισμός, ναυτιλία, μεταποίηση κ.ά. συνεχίζουν κανονικά.

Για ποια κρίση μας μιλάνε;

Αφού δεν υπάρχει κάποιος λιμός, έλλειψη τροφίμων, ενέργειας κτλ. Μέσω της φτώχειας, της εξαθλίωσης, αλλά και της καταστροφής του φυσικού περιβάλλοντος επιχειρούν να πετύχουν τον απόλυτο έλεγχο στη ζωή μας: αποχαύνωση, καταστολή, τεχνολογική δικτατορία, απομόνωση των ανθρώπων. Η λεγόμενη «κρίση» είναι ένας ωμός εκβιασμός από τους εξουσιαστές, που θέλουν να κατασκευάσουν υπηκόους, εκφυλίζοντας τους κοινωνικούς αγώνες.

Για ποια κρίση μας μιλάνε;

Με τις μειώσεις των μισθών των εργαζομένων περιμένουν οι καπιταλιστές πώς και πώς για ν' αυξήσουν σημαντικά τα κέρδη τους. Προχωρούν με «άνεση» στο λεγόμενο ξεπούλημα. Τα τόσα δις που έχουν εισπράξει από φόρους, πωλήσεις «φιλέτων» κτλ. πάνε σε λίγες Φαμίλιες και στις τράπεζες. Όταν ήταν να τα πουλήσουν όμως, λέγανε ότι θα ελαφρυνθεί ο «ελληνικός λαός».

Για ποια κρίση μας μιλάνε;

Σε πολλούς τομείς ο ελληνικός καπιταλισμός προχωρά ακάθεκτος, παρά τις λαϊκίστικες ρήσεις «εμείς οι έλληνες δεν παράγουμε τίποτα κτλ.», που καταρρίπτονται αυτόματα αν δει κανείς τις μεγαλύτερες επιχειρήσεις σε εξαγωγές.

ΑΛΛΑ ΑΣ ΜΗ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ με όρους οικονομικούς, ας μην αναπαράγουμε τη γλώσσα της κυριαρχίας, ας αντλήσουμε τις λέξεις απ' την αληθινή ζωή, απ' τα ανθρώπινα συναισθήματα, από τη φαντασία μας, πριν γίνει έρημος η καθημερινότητά μας.

ΝΑ ΕΡΘΕΙ Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΓΙ' ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΦΤΙΑΧΝΟΥΝ «ΚΡΙΣΕΙΣ»

Η κρίση που επινόησαν οι εξουσιαστές είναι το πρόσχημα για μεγαλύτερη και άμεση αφαίμαξη των καταπιεσμένων ανθρώπων, για την ικανοποίηση των ορέξεων των μεγάλων καπιταλιστών. Παράλληλα η «πολιτική κρίση» αντιμετωπίζεται από το κράτος με εναλλαγή ρόλων, αναδιάταξη των κομμάτων, τοποθέτηση μαριονετών-παραγόντων διαφόρων τομέων (τραπεζικοί, ακαδημαϊκοί, καλλιτέχνες). Όλα αυτά στα πλαίσια της ευρύτερης αναδιάταξης συμφερόντων στη λεκάνη της Μεσογείου που λαμβάνει χώρα τους τελευταίους μήνες, αλλά και συνολικότερα μετά το 1989 και τη λεγόμενη «κατάρρευση» του ανατολικού μπλοκ, στην κατεύθυνση ενοποίησης της κυριαρχίας.

Το μονοπάτι του συνδικαλισμού επιχειρεί να εμπλέξει ακόμα περισσότερο τους ανθρώπους σε ανούσιες διαμαρτυρίες, αιτήσεις για ψίχουλα και διατήρηση της μισθωτής σκλαβιάς - απλά με λίγο καλύτερους όρους.

Ένα σημαντικό κομμάτι όμως της κοινωνίας δεν πορεύεται έτσι. Γνωρίζει ότι –ακόμα και να «τηρείται η εργατική νομοθεσία»– τα κρατικά εγκλήματα θα μένουν αναπάντητα, όσο τα μεγάλα κοινωνικά κομμάτια αποχαυνώνονται καθημερινά στην κατανάλωση, την ψευτο-διασκέδαση και κάθε είδους ναρκωτικά και αναβολικά. Δεν επιθυμεί να χρυσώσει τις αλυσίδες του και μαζί με τους καταπιεσμένους όλου του κόσμου ξεσπά ενάντια στην κρατική βία, απαιτώντας τα πάντα, απαιτώντας την καθολική απελευθέρωση από τα δεσμά του κράτους και της εξουσίας και την οικοδόμηση μιας κοινωνίας ελευθερίας, χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο· μια κοινωνία αλληλο-βοήθειας και αλληλοσεβασμού...

Ο ΑΝΕΜΟΣ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΑΣ ΓΙΝΕΙ ΤΟ ΑΝΑΧΩΜΑ ΣΤΗΝ ΑΛΑΖΟΝΕΙΑ ΤΩΝ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ

Σύντροφοι για την Αναρχική Απελευθερωτική Δράση & σύντροφοι/ισσες
Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Πειράματα Παβλώφ και κοινωνικός έλεγχος

Σε πολλές περιπτώσεις και στιγμές της καθημερινότητάς μας, διαπιστώνουμε ότι οι αντιδράσεις των ανθρώπων ποικίλλουν και πολλές φορές διαφοροποιούνται σημαντικά. Είναι δεδομένο, ότι η κάθε εξουσία επιδιώκει την ομοιογένεια και ομοιομορφία της ανθρώπινης συμπεριφοράς με βάση τα δικά της «πιστεύω» και ιδανικά. Οι τρόποι επίτευξης αυτών των στόχων ποικίλλουν και είναι βέβαιο ότι στην σύγχρονη εποχή έχουν πολλαπλασιαστεί οι μέθοδοι χειραγώγησης και μάθησης. Έτσι στους κλασσικούς θεσμούς της εκπαίδευσης, της οικογένειας, του στρατού, της θρησκείας κ.ά. προστέθηκαν ή ενισχύθηκαν άλλες συνήθειες που «θεσμίζουν» συμπεριφορές, όπως το internet με τις overdose πληροφορίες/ειδήσεις, το facebook με την νέα διάσταση στην έννοια και αντίληψη της *φιλίας* και φυσικά της τηλεόρασης. Για να πραγματοποιηθεί, όμως, η χειραγώγηση απαραίτητη είναι η διαδικασία της μάθησης. Και η οποία έχει ταυτιστεί μαζί με την έννοια της *μόρφωσης* ως θετικό παράγωγο της ανθρώπινης εξέλιξης, κάτι που όμως δεν βλέπουμε να συμβαίνει καθολικά και την οποία διαχωρίζουμε από την έννοια της *καλλιέργειας*. Για κάποιους η μάθηση είναι ένα άθροισμα γνώσεων, οι οποίες είναι αποτέλεσμα της αλληλεπίδρασης ερεθίσματος - αντίδρασης, ενώ για κάποιους άλλους η μάθηση είναι μια διαδικασία ανάπτυξης νέων διαισθήσεων και ικανοτήτων, οι οποίες επέρχονται από την αναδιαμόρφωση μιας προηγούμενης κατάστασης.

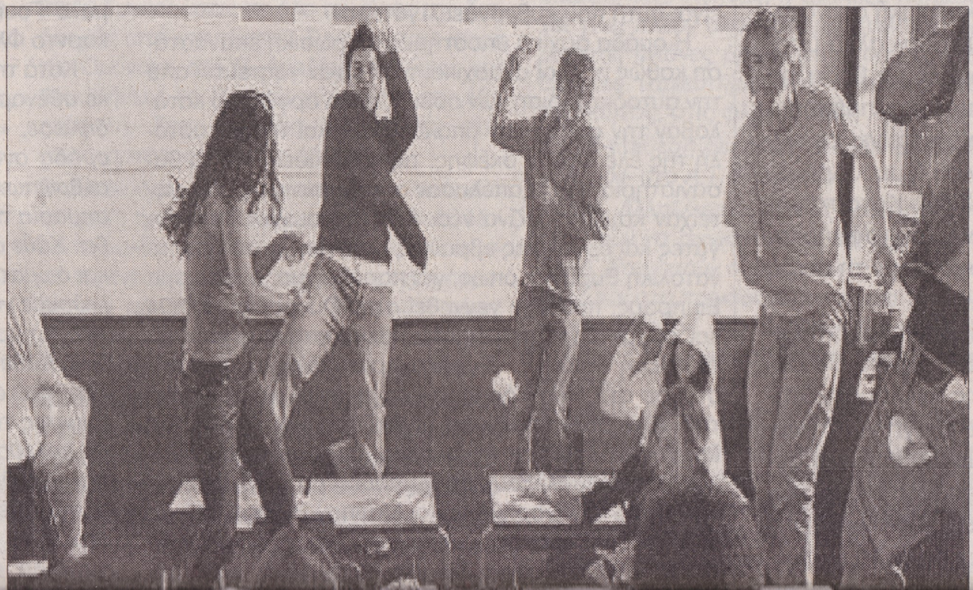
Σίγουρα ο άνθρωπος μέσω της εμπειρίας και της πράξης απέκτησε με επίκτητο τρόπο την γνώση εκείνη που είναι κάθε φορά απαραίτητη για την βέλτιστη και ασφαλή εξέλιξη του. Η συγκεκριμένη διαδικασία μάθησης δεν φιλτράρεται

ter/ph.d/post doc., να μην αποτελούν απλώς τους εν δυνάμει τεχνοκράτες του συστήματος αλλά τους απενεργοποιημένους και ουσιαστικά απασφαλισμένους διατηρητές του; Οι οποίοι μπορεί, στη πλειοψηφία τους, να εναντιώνονται, να διαδηλώνουν, να παροτρύνουν και εν τέλει να χειροκροτούν το σπάσιμο των τραπεζών, για παράδειγμα, αλλά να μην διαθέτουν τον «αυθορμητισμό» της ενεργητικής δράσης;

τοιμασθεί για τη λήψη της τροφής. Αρχίζει, λοιπόν, να έχει έκκριση σάλιου χωρίς όμως αυτή τη φορά να υπάρχει τροφή. Το συγκεκριμένο πείραμα ο Pavlov το εφάρμοσε σε διάφορα είδη σκύλων καθώς και σε άλλα ζώα όπως γάτες, ποντίκια, χιμπαντζήδες κ.ά. θεμελιώνοντας τη θεωρία του για τα εξαρτημένα αντανακλαστικά. Αλλά αυτά τα δεδομένα δεν ορίζονται μόνο σε μη ανθρώπινα όντα, αφού ο John Watson εφάρμοσε τη θεω-

τους μπιχεβιοριστές «ένας ζωντανός οργανισμός, αλληλεπιδρά με το περιβάλλον του μέσω των λεγόμενων αντανακλαστικών. Τα ανακλαστικά είναι ένα φαινόμενο του νευρικού συστήματος. Ένα ανακλαστικό βασικά συνδέει ένα ερέθισμα που προέρχεται από το περιβάλλον με την αντίδραση του οργανισμού».

Ο Παβλόφ χώρισε τα ανακλαστικά σε δυο μεγάλες κατηγορίες: «τα σταθερά - ανεξάρτητα, απόλυτα ή κληρονομικάπου υπάρχουν εκ γενετής και είναι έμφυτα στους διαφόρους οργανισμούς και τα εξαρτημένα ανακλαστικά που είναι επίκτητα». Για παράδειγμα, σταθερό ανακλαστικό είναι η αναπνοή ως μια μόνιμη και αυτόματη αντίδραση του οργανισμού στο περιβάλλον, το οποίο δεν μεταβάλλεται.

Αντίθετα, τα εξαρτημένα ανακλαστικά εξαρτώνται από εξωτερικές μεταβλητές του περιβάλλοντος και συνεπώς μεταβάλλονται. Έτσι, στις διαφημίσεις πολλές φορές εμφανίζονται αυτά τα σχήματα όπως για παράδειγμα όταν ένα προϊόν (π.χ. μπύρα) συσχετίζεται με ένα άλλο θελκτικό αντικείμενο. Δημιουργείται τότε το εξαρτημένο ανακλαστικό ότι για να αποκτήσω/απολαύσω το χ αντι-

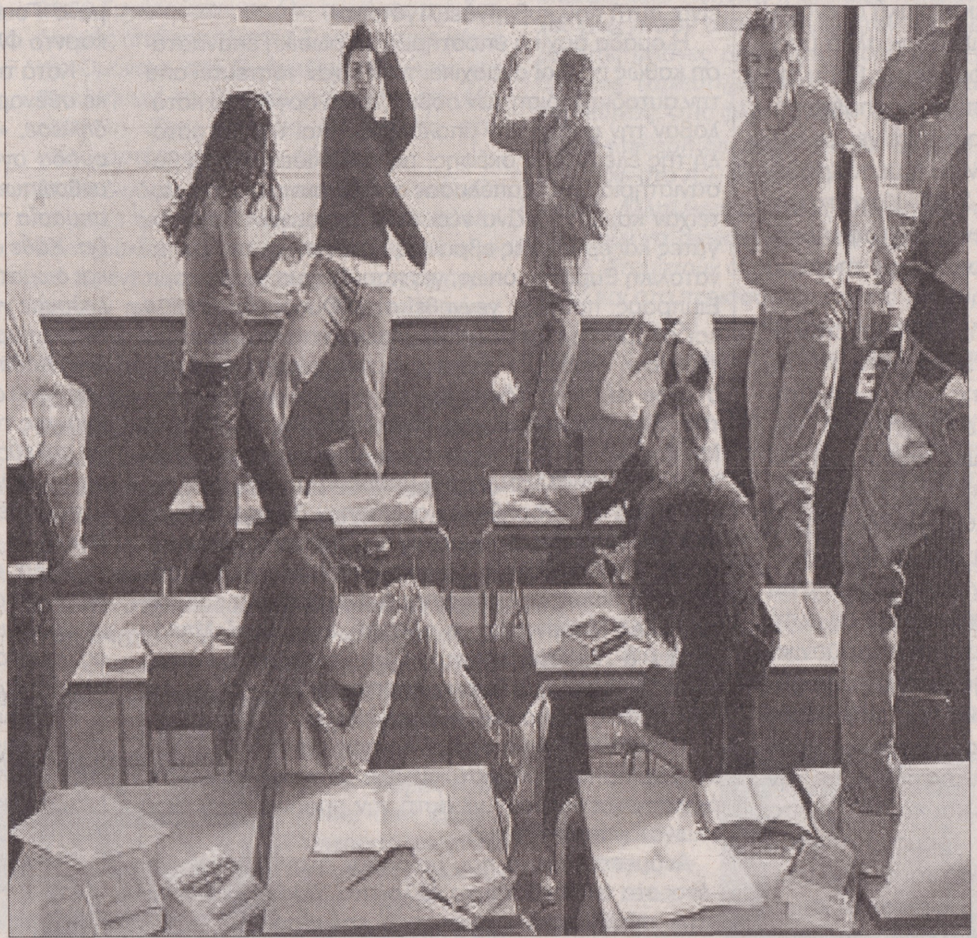
φορές με βάση τα δικά της «πιστεύω» και ιδανικά. Οι τρόποι επίτευξης αυτών των στόχων ποικίλλουν και είναι βέβαιο ότι στην σύγχρονη εποχή έχουν πολλαπλασιαστεί οι μέθοδοι χειραγώγησης και μάθησης. Έτσι στους κλασσικούς θεσμούς της εκπαίδευσης, της οικογένειας, του στρατού, της θρησκείας κ.ά. προστέθηκαν ή ενισχύθηκαν άλλες συνήθειες που «θεσμίζουν» συμπεριφορές, όπως το internet με τις overdose πληροφορίες/ειδήσεις, το facebook με την νέα διάσταση στην έννοια και αντίληψη της *φιλίας* και φυσικά της τηλεόρασης. Για να πραγματοποιηθεί, όμως, η χειραγώγηση απαραίτητη είναι η διαδικασία της μάθησης. Και η οποία έχει ταυτιστεί μαζί με την έννοια της *μόρφωσης* ως θετικό παράγωγο της ανθρώπινης εξέλιξης, κάτι που όμως δεν βλέπουμε να συμβαίνει καθολικά και την οποία διαχωρίζουμε από την έννοια της *καλλιέργειας*. Για κάποιους η μάθηση είναι ένα άθροισμα γνώσεων, οι οποίες είναι αποτέλεσμα της αλληλεπίδρασης ερεθίσματος - αντίδρασης, ενώ για κάποιους άλλους η μάθηση είναι μια διαδικασία ανάπτυξης νέων διαισθήσεων και ικανοτήτων, οι οποίες επέρχονται από την αναδιαμόρφωση μιας προηγούμενης κατάστασης.

Σίγουρα ο άνθρωπος μέσω της εμπειρίας και της πράξης απέκτησε με επίκτητο τρόπο την γνώση εκείνη που είναι κάθε φορά απαραίτητη για την βέλτιστη και ασφαλή εξέλιξη του. Η συγκεκριμένη διαδικασία μάθησης δεν φιλτράρεται μέσα από μηχανισμούς και ιεραρχικές δομές και γι' αυτό και αποτελεί ουσιαστική και εποικοδομητική καλλιέργεια της σκέψης. Εάν ίσχυε ότι «ένας μορφωμένος λαός εύκολα οδηγείται, αλλά δύσκολα παρασύρεται, εύκολα κυβερνάται, αλλά δύσκολα σκλαβώνεται», τότε ο ελλαδικός χώρος που παρουσιάζει υψηλό ποσοστό μορφωτικού επιπέδου τριτοβάθμιας εκπαίδευσης δεν θα καταδυναστεύονταν από ντόπιους και μη εξουσιαστές. Ενώ και οι φυλακές θα ήταν άδειες εάν πιστέψουμε τη ρήση του Κοσμά του Αιτωλού («όπου ανοίγει ένα σχολείο, κλείνει μια φυλακή»...).

τραπεζών, για παράδειγμα, αλλά να μην διαθέτουν τον «αυθορμητισμό» της ενεργητικής δράσης;

κλαστικά. Αλλά αυτά τα δεδομένα δεν ορίζονται μόνο σε μη ανθρώπινα όντα, αφού ο John Watson εφάρμοσε τη θεω-

Πειράματα Παβλώφ και κοινωνικός έλεγχος

Έχουν περάσει παραπάνω από εκατό χρόνια από τότε που ο φυσιολόγος Ιβάν Παβλόφ εφάρμοσε ένα πείραμα με σκύλους για να παρατηρήσει τη διαδικασία

ρία του Pavlov σε ένα νήπιο, τον μικρό Albert, προκαλώντας του εξαρτημένες αντιδράσεις σε πολλά αντικείμενα. Με τον ίδιο τρόπο, λοιπόν θα αντιδρούσε

όρος;

Ο Παβλόφ χώρισε τα ανακλαστικά σε δυο μεγάλες κατηγορίες: «τα σταθερά - ανεξάρτητα, απόλυτα ή κληρονομικά που υπάρχουν εκ γενετής και είναι έμφυτα στους διαφόρους οργανισμούς και τα εξαρτημένα ανακλαστικά που είναι επίκτητα». Για παράδειγμα, σταθερό ανακλαστικό είναι η αναπνοή ως μια μόνιμη και αυτόματη αντίδραση του οργανισμού στο περιβάλλον, το οποίο δεν μεταβάλλεται.

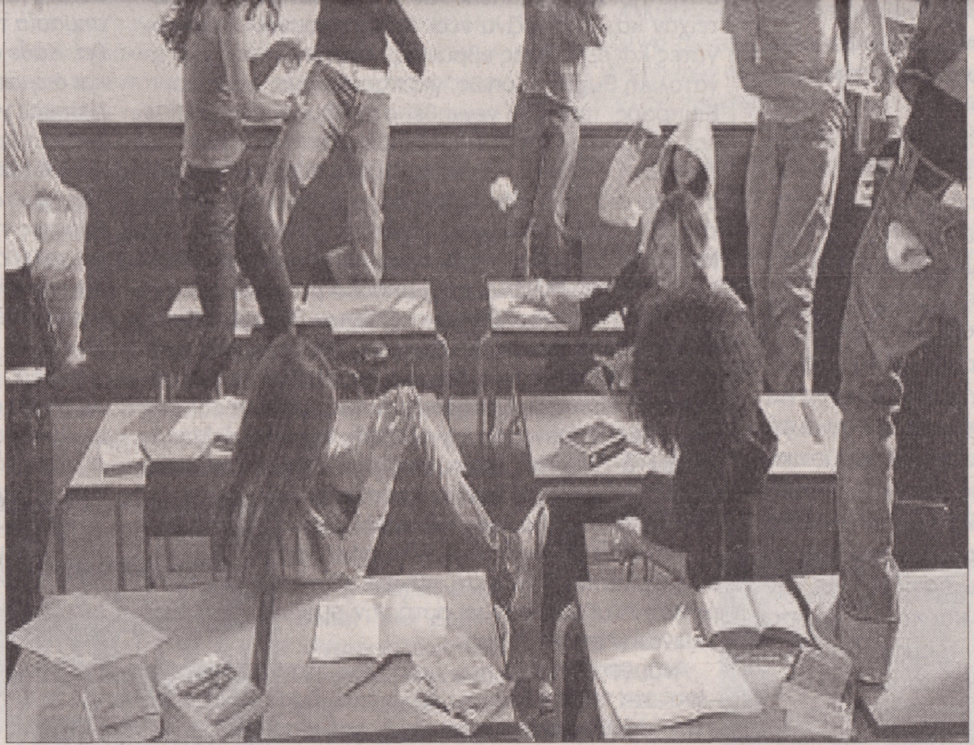
Αντίθετα, τα εξαρτημένα ανακλαστικά εξαρτώνται από εξωτερικές μεταβλητές του περιβάλλοντος και συνεπώς μεταβάλλονται. Έτσι, στις διαφημίσεις πολλές φορές εμφανίζονται αυτά τα σχήματα όπως για παράδειγμα όταν ένα προϊόν (π.χ. μπύρα) συσχετίζεται με ένα άλλο θελκτικό αντικείμενο. Δημιουργείται τότε το εξαρτημένο ανακλαστικό ότι για να αποκτήσω/απολαύσω το **χ** αντικείμενο πρέπει να αγοράσω τη μπύρα. Ο συνειρμός που επιτυγχάνεται είναι υποσυνείδητος και συνεπώς πολύ ισχυρός.

Από την άλλη ο Skinner, αν και είναι από τους αντιπροσωπευτικότερους εκπροσώπους του συμπεριφορισμού, υποστηρίζει σε αντίθεση με τον Pavlov, ότι η συμπεριφορά δεν πρέπει να αποδίδεται σε κάποιο ανεξάρτητο ερέθισμα, αλλά να θεωρείται ως αποτέλεσμα εσωτερικών επενεργειών του οργανισμού. Βασικός άξονας των απόψεων του Skinner είναι η θέση ότι αν ορισμένη αντίδραση ακολουθείται από κάποιο σχετικό ερέθισμα, η πιθανότητα να επαναλη-

οποίες είναι αποτέλεσμα της αλληλεπίδρασης ερεθίσματος - αντίδρασης, ενώ για κάποιους άλλους η μάθηση είναι μια διαδικασία ανάπτυξης νέων διαισθήσεων και ικανοτήτων, οι οποίες επέρχονται από την αναδιαμόρφωση μιας προηγούμενης κατάστασης.

Σίγουρα ο άνθρωπος μέσω της εμπειρίας και της πράξης απέκτησε με επίκτητο τρόπο την γνώση εκείνη που είναι κάθε φορά απαραίτητη για την βέλτιστη και ασφαλή εξέλιξη του. Η συγκεκριμένη διαδικασία μάθησης δεν φιλτράρεται μέσα από μηχανισμούς και ιεραρχικές δομές και γι' αυτό και αποτελεί ουσιαστική και εποικοδομητική καλλιέργεια της σκέψης. Εάν ίσχυε ότι «ένας μορφωμένος λαός εύκολα οδηγείται, αλλά δύσκολα παρασύρεται, εύκολα κυβερνάται, αλλά δύσκολα σκλαβώνεται», τότε ο ελλαδικός χώρος που παρουσιάζει υψηλό ποσοστό μορφωτικού επιπέδου τριτοβάθμιας εκπαίδευσης δεν θα καταδυναστεύονταν από ντόπιους και μη εξουσιαστές. Ενώ και οι φυλακές θα ήταν άδειες εάν πιστέψουμε τη ρήση του Κοσμά του Αιτωλού («όπου ανοίγει ένα σχολείο, κλείνει μια φυλακή»...).

Εάν προσέξουμε, επίσης, τις κοινωνικές επαναστάσεις που έγιναν μετά το 19ο αι. στην Ευρώπη, θα διαπιστώσουμε ότι στο σύνολο τους έλαβαν χώρο σε περιοχές με μέτρια ή χαμηλά ποσοστά εκπαίδευσης (π.χ. αγροτικές ή ημιαγροτικές περιοχές), με εξαίρεση την εξέγερση του Μάη του '68, ο οποίος όμως και αυτός ένα μήνα μετά την εξέγερση...ψήφισε Ντε Γκολ για την αποκατάσταση της δημοκρατίας. Μήπως, λοιπόν, ο «δια βίου» εκπαιδευμένος/καταρτισμένος άνθρωπος, μέσα από την πολυετή κρατική εκπαιδευτική διαδικασία, απελαύνει σταδιακά αφανώς και αθόρυβα εκείνα τα εγγενή χαρακτηριστικά που θα του επιτρέψουν να απελευθερωθεί; Μήπως επιδιώκεται, ώστε οι μαθητές που ολο-ημερεύουν στα σχολεία ή οι φοιτητές μακράς διάρκειας με mas-

Έχουν περάσει παραπάνω από εκατό χρόνια από τότε που ο φυσιολόγος Ιβάν Παβλόφ εφάρμοσε ένα πείραμα με σκύλους για να παρατηρήσει τη διαδικασία της μάθησης μέσω των εξαρτημένων ανακλαστικών. Το πείραμα είχε σχεδιαστεί ως εξής: Τόσο κατά την εμφάνιση όσο και κατά τη λήψη του φαγητού από τον σκύλο ακουγόταν ο κτύπος από ένα καμπανάκι. Αυτό επαναλήφθηκε για αρκετές ημέρες.Ύστερα ακούστηκε το καμπανάκι, αλλά χωρίς να παρουσιαστεί η τροφή. Τότε παρατηρήθηκε η έκκριση σάλιου από το σκύλο παρ' όλο που δεν βλέπει και δε γεύεται καμιά τροφή. Όλες τις προηγούμενες ημέρες ο σκύλος είχε συνδυάσει τον ήχο της καμπάνας με την εμφάνιση και τη λήψη της τροφής. Το ίδιο, λοιπόν, περιμένει και τώρα. Ο οργανισμός του λοιπόν προετοιμάζεται κατάλληλα. **Ο εγκέφαλος του, θεωρώντας ότι το γενικό πλαίσιο αναφοράς είναι και αυτή τη φορά το ίδιο, στέλνει μήνυμα στο σώμα του να προε**ρία του Pavlov σε ένα νήπιο, τον μικρό Albert, προκαλώντας του εξαρτημένες αντιδράσεις σε πολλά αντικείμενα. Με τον ίδιο τρόπο, λοιπόν θα αντιδρούσε και ένα παιδί, όταν μαζί με το κουδούνισμα δεν εμφανιζόταν το κουτάλι με το φαγητό.

Σύμφωνα με τον μπιχεβιορισμό (συμπεριφορισμό), εκφραστές του οποίου είναι οι Pavlov, Watson κ.ά. δεν έχουν σημασία οι εσωτερικές διεργασίες που λαμβάνουν χώρα κατά τη διάρκεια της μάθησης, αλλά οι αλλαγές που συμβαίνουν στην εμφανή συμπεριφορά του υποκειμένου, στο τί, δηλαδή, μπορεί να κάνει ο μαθητευόμενος ως αποτέλεσμα της κατάλληλης οργάνωσης του περιβάλλοντος της μάθησης. Και το περιβάλλον της μάθησης την σημερινή εποχή είναι πολυδιάστατο και πολυμορφικό με τις νέες τεχνολογίες και την τηλεόραση να ορίζουν και να ελέγχουν την κατάσταση, χειραγωγώντας και κατασκευάζοντας συνειδήσεις. Σύμφωνα με

νιμη και αυτόματη αντίδραση του οργανισμού στο περιβάλλον, το οποίο δεν μεταβάλλεται.

Αντίθετα, τα εξαρτημένα ανακλαστικά εξαρτώνται από εξωτερικές μεταβλητές του περιβάλλοντος και συνεπώς μεταβάλλονται. Έτσι, στις διαφημίσεις πολλές φορές εμφανίζονται αυτά τα σχήματα όπως για παράδειγμα όταν ένα προϊόν (π.χ. μπύρα) συσχετίζεται με ένα άλλο θελκτικό αντικείμενο. Δημιουργείται τότε το εξαρτημένο ανακλαστικό ότι για να αποκτήσω/απολαύσω το **χ** αντικείμενο πρέπει να αγοράσω τη μπύρα. Ο συνειρμός που επιτυγχάνεται είναι υποσυνείδητος και συνεπώς πολύ ισχυρός.

Από την άλλη ο Skinner, αν και είναι από τους αντιπροσωπευτικότερους εκπροσώπους του συμπεριφορισμού, υποστηρίζει σε αντίθεση με τον Pavlov, ότι η συμπεριφορά δεν πρέπει να αποδίδεται σε κάποιο ανεξάρτητο ερέθισμα, αλλά να θεωρείται ως αποτέλεσμα εσωτερικών επενεργειών του οργανισμού. Βασικός άξονας των απόψεων του Skinner είναι η θέση ότι αν ορισμένη αντίδραση ακολουθείται από κάποιο σχετικό ερέθισμα, η πιθανότητα να επαναληφθεί σε ανάλογες περιπτώσεις η ίδια συμπεριφορά αυξάνεται. Αν, αντίθετα, μια ορισμένη συμπεριφορά δεν συνοδεύεται από κάποια ενίσχυση, παύει σιγά-σιγά να εκδηλώνεται, γίνεται, δηλαδή, «απόσβεση» της.

Ας δούμε, όμως, και μερικές ακόμη παραμέτρους του πειράματος του Pavlov: Αν συνεχίσουμε να προκαλούμε εξαρτημένα ανακλαστικά για μεγάλο διάστημα χωρίς, όμως, να εμφανίζουμε το κρέας τότε ο σκύλος παύει να αντιδρά στο άκουσμα του κουδουνιού (καμία κίνηση, ούτε έκκριση σάλιου). Αν, όμως, επιδιώκεται ο συνειρμός, τότε πρέπει ανά τακτά χρονικά διαστήματα να εμφανίζεται και το κρέας. Σε αντίθετη περίπτωση ο σκύλος εισέρχεται σε μια «υπνωτική κατάσταση» και δεν αντιδρά ακόμη και όταν υπάρξει καμπανάκι και

κρέας. Αδιαφορεί πλήρως γιατί έχει εξαντληθεί να περιμένει τόσο καιρό. Βρίσκεται σε μια κατάσταση πλήρους απάθειας και αποχαύνωσης.

Συνοψίζουμε, λοιπόν: «υπνωτική κατάσταση», απάθεια, αποχαύνωση. Καταστάσεις που συνυπάρχουν γύρω μας με την υπάρχουσα «κρίση», τα χαράτσια και την αφαίμαξη μεγάλων κομματιών του πληθυσμού στον ελλαδικό χώρο. Και για να είμαστε ακριβείς και συγκεκριμένοι: και πολυπληθείς συγκεντρώσεις και πορείες έχουν γίνει και θα γίνουν, και ευρύτερες συγκρούσεις πραγματοποιούνται, και απαξίωση κομμάτων και διαχειριστικών θεσμών καταγράφεται και πολλά άλλα που δεν συνάδουν με απάθεια ή αποχαύνωση. Όμως, λαμβάνοντας υπόψη τα ποσοτικά μεγέθη, παρότι όλος ο κόσμος όλη τη μέρα μιλάει για τη «κρίση» και σιχτιρίζει κόμματα και εξουσία, στο δρόμο αποτυπώνεται ένα μέρος αυτής της ζώσας κατάστασης. Όχι ότι ο κόσμος είναι λίγος, το αντίθετο, η 12η Φεβρουαρίου περιείχε και κόσμο και διάθεση με επιμονή και στόχευση, όμως για πόσο καιρό αναλώθηκε σημαντικό κομμάτι καταπιεσμένων με τους «αγανακτισμένους» και τη μη βία και την ειρηνικότητα; Παρασυρόμενο από τη ρητορική της μη βίαιης στάσης σε μια χρονική περίοδο ιστορικά πολυσήμαντη για την εξουσία, ώσπου να αντιληφθεί και το ίδιο τη βία της αστυνομίας άμεσα και σε πολλές περιπτώσεις «κατακέφαλα». Αυτή ουσιαστικά η «χειραγώγηση» πρόσφερε στους κρατικούς διαχειριστές χρόνο και στον κόσμο εξάντληση από την προσμονή(όπως ο σκύλος στο πείραμα) και τελικά για ένα μέρος του κόσμου απογοήτευση και παραίτηση. Εάν παλαιότερα η απάθεια και η αποχαύνωση μετατρέπονταν σε κατανάλωση, σήμερα η οικονομική στενότητα και ανασφάλεια δεν επιτρέπει αυτή τη «διέξοδο» αλλά μπορεί να κατευθύνει αντιδράσεις και συμπεριφορές με βάση τις κυρίαρχες επιταγές. Έτσι ερχόμαστε συχνά-πυκνά αντιμέτωποι με μια νέα φοβία την «δραχμοφοβία», η οποία εντείνει τα συμπτώματα της, πριν από κάθε ψήφιση μνημονίου ή μεσοπρόθεσμου, με αρχιτρομοκράτες το MEGA και το ΣΚΑΪ. Κατασκευάζοντας μια «πραγματικότητα» εφιαλτικού σεναρίου, σφυροκοπούν τον τηλεθεατή/ακροατή/αναγνώστη, ο οποίος με τη σειρά του αισθάνεται αρκετά ανασφαλής.

Η ανασφάλεια ως συναίσθημα ή κατάσταση δημιουργείται από το κράτος (επιβολή φόρων, χαράτσια κλπ) όχι μόνο σε επίπεδο οικονομικό αλλά και κοινωνικό μέσω της εγκληματικότητας και παραβατικότητας. Είναι μια θεσμική επιλογή γιατί γνωρίζει ότι ο φόβος ως συνέχεια της ανασφάλειας καθηλώνει συμπεριφορές. Να τονίσουμε εδώ ότι ο άνθρωπος ως ένα κοινωνικό ον επιζητά και επιδιώκει να δημιουργεί ασφαλείς συνθήκες διαβίωσης. Είτε ζει στο δάσος και απειλείται από άλλα ζώα εί-

«Το όνομα της Μόλλυ Στάιμερ ελπίζουμε ότι θα το θυμούνται, έστω και αχνά, κάποιοι απ' τους εργάτες, στα χέρια των οποίων μπορεί να πέσει αυτό το άρθρο»

Τα πρώτα χρόνια

Η Μόλλυ Στάιμερ γεννήθηκε στις 21 Νοεμβρίου 1897 στο χωριό Ντούναεβτσι της νοτιοδυτικής Ρωσίας. Στην ηλικία των 15 έφτασε στις ΗΠΑ, μαζί με τον πατέρα της, τη μητέρα της Φράνυ, και τους πέντε αδερφούς και αδερφές της. Άρχισε να δουλεύει σε ένα εργοστάσιο ενδυμάτων για να βοηθήσει την οικογένειά της. Τότε άρχισε να συνειδητοποιεί την κρατική εκμετάλλευση. Διάβαζε Μπακούνιν, Κροπότκιν[1] και Γκόλντμαν και έγινε αναρχική (1917). Συμμετείχε σε ένα παράνομο περιοδικό στη γλώσσα Yiddish, το Der Shturm (Η Καταιγίδα). Μετά από ατελείωτες εσωτερικές διαφωνίες, η ομάδα μετεξελίχθηκε στην αναρχική ομάδα Frayhayt (Ελευθερία) που έκανε τις συναντήσεις της στο πυκνοκατοικημένο ανατολικό Χάρλεμ (στην 104th street[2]), όπου ο μισός πληθυσμός ήταν μετανάστες, και εξέδιδε την καινούρια ομώνυμη εφημερίδα. Βγήκαν 5 τεύχη από τον Ιανουάριο έως το Μάιο του 1918. Ως «σλόγκαν» της εφημερίδας είχαν το «Η καλύτερη κυβέρνηση είναι αυτή που δεν κυβερνάει καθόλου» του Henry David Thoreau (στα Yiddish: Yene regirung iz dibeste, velkhe regirt in gantsn nit), παράφραση της διατύπωσης του Jefferson: «Η καλύτερη κυβέρνηση είναι αυτή που κυβερνάει λιγότερο».

Η ομάδα αρχικά υποστήριξε τη ρωσική επανάσταση καθώς πολλοί αναρχικοί τότε είχαν γοητευτεί από την αυτοδιαχείριση των σοβιέτ, αλλά αργότερα κατάλαβαν την απάτη των μπολσεβίκων και την καταστολή της ελεύθερης σκέψης, τις φυλακίσεις και τα βασανιστήρια που εξαπέλυσαν οι κομμουνιστές. Συμμετείχαν καμιά ντουζίνα νέοι άνδρες και γυναίκες, εργάτες και εργάτριες εβραϊκής καταγωγής από την ανατολική Ευρώπη, όπως, για παράδειγμα, ο Τζέικομπ Έιμπραμς, που είχε γεννηθεί στην Ουκρανία το 1894 και συμμετείχε στην αποτυχημένη επανάσταση του 1905 στη Ρωσία.[3] Έγινε αναρχικός αφού μετανάστευσε στη Νέα Υόρκη και εργαζόταν ως βιβλιοδέτης. Είχε υποστηρίξει τη μη-έκδοση του Αλεξάντερ Μπέρκμαν στο Σαν Φρανσίσκο, όπου οι αρχές ήθελαν να τον εμπλέξουν στην υπόθεση της βόμβας για την οποία κατηγορήθηκαν οι Mooney-Billings.[4] Η γυναίκα του, Μαίρη, συμμετείχε επίσης στην ομάδα. Επίσης, συμμετείχαν ο Χάιμαν Λατσόφσκι, τυπογρά-

στηκε με τις αρχές. Έτσι συνελήφθησαν και ξυλοκοπήθηκαν πολλά μέλη της ομάδας και 6 κατηγορήθηκαν βάσει του Νόμου περί Κατασκοπείας: οι Μόλλυ Στάιμερ, Τζέικομπ Έιμπραμς, Χάιμαν Λατσόβσκι, Σάμουελ Λίπμαν, Τζέικομπ Σβαρτς και ένας φίλος τους, ο Γκάμπριελ Πρόμπερ.[8]

Η καταστολή από το αμερικανικό κράτος

Η δίκη έγινε γνωστή σαν «υπόθεση Έιμπραμς» και αποτέλεσε νομικό προηγούμενο στην ιστορία των ΗΠΑ, αφού συνδέθηκε με το Νόμο περί Ανυπακοής (Sedition Act), τροποποίηση του Νόμου περί Κατασκοπείας (Espionage Act).

Το πνεύμα της Μόλλυ ήταν τόσο εξεγερτικό,[9] που όταν άρχισε η δίκη (10/10/1918) στο Ομοσπονδιακό Δικαστήριο στη Νέα Υόρκη, αυτή αρνήθηκε να σηκωθεί. Ο Σβαρτς δεν παρουσιάστηκε ποτέ στο δικαστήριο. Είχε ξυλοκοπηθεί τόσο βάναυσα που πέθανε στο νοσοκομείο στις 14/10, ενώ η δίκη ήταν σε εξέλιξη. Σύμφωνα, πάντως, με συντρόφους του, δολοφονήθηκε. Η κηδεία του εξελίχθηκε σε διαδήλωση. Και στις 25/10 έγινε μνημόσυνη συνάντηση, με 1200 παρευρισκόμενους, όπου μίλησαν ο Τζον Ριντ, που είχε συλληφθεί λόγω της εναντίωσής του στην αμερικανική επέμβαση στη Ρωσία, και ο Χένρυ Γουάινμπεργκερ, δικηγόρος στην υπόθεση Έιμπραμς, που είχε προηγουμένως υπερασπιστεί τον Α. Μπέργκμαν και την Έμμα Γκόλντμαν στη δίκη τους το 1917, για την αντίθεσή τους στη στρατιωτική στρατολόγηση. Σύντομα ο Γουάινμπεργκερ θα υπερασπιζόταν και το Ρικάρντο Φλόρες Μαγκόν ώστε να αποφυλακιστεί.

Κατά τη διάρκεια της δίκης η Μόλλυ υπερασπίστηκε σθεναρά τις αναρχικές ιδέες. *«Με τον αναρχισμό»* δήλωσε, *«εννοώ μια νέα κοινωνική τάξη, όπου καμία ομάδα ανθρώπων δε θα διοικείται από άλλη ομάδα ανθρώπων. Η ατομική ελευθερία θα ισχύει με όλη τη σημασία της λέξης. Η ιδιωτική ιδιοκτησία θα καταργηθεί. Κάθε άτομο θα έχει ίσες ευκαιρίες να αναπτυχθεί, και σωματικά και πνευματικά. Δε θα χρειάζεται να παλεύουμε για την καθημερινή μας επιβίωση όπως το ξέρουμε τώρα. Κανείς δε θα ζει από τα προϊόντα των άλλων. Κάθε άτομο θα παράγει όσο μπορεί, και θα απολαμβάνει όσο χρειάζεται –θα λαμβάνει ανάλογα με τις ανάγκες του. Αντί να πολεμάμε να μαζέψουμε λεφτά, θα παλεύουμε για τη μόρφωση, για τη γνώση. Ενώ τώρα οι άνθρωποι στον πλανήτη χωρίζονται σε διάφορες ομάδες, που ονομάζονται έθνη, ενώ ένα έθνος πολεμάει το άλλο –στις πιο πολλές περιπτώσεις θεωρεί τα άλλα ανταγωνιστικά– εμείς, οι εργάτες του κό-*

…κατάσταση. Ό-χι ότι ο κόσμος είναι λίγος, το αντίθετο, η 12η Φεβρουαρίου περιείχε και κόσμο και διάθεση με επιμονή και στόχευση, όμως για πόσο καιρό αναλώθηκε σημαντικό κομμάτι καταπιεσμένων με τους «αγανακτισμένους» και τη μη βία και την ειρηνικότητα; Παρασυρόμενο από τη ρητορική της μη βίαιης στάσης σε μια χρονική περίοδο ιστορικά πολυσήμαντη για την εξουσία, ώσπου να αντιληφθεί και το ίδιο τη βία της αστυνομίας άμεσα και σε πολλές περιπτώσεις «κατακέφαλα». Αυτή ουσιαστικά η «χειραγώγηση» πρόσφερε στους κρατικούς διαχειριστές χρόνο και στον κόσμο εξάντληση από την προσμονή(όπως ο σκύλος στο πείραμα) και τελικά για ένα μέρος του κόσμου απογοήτευση και παραίτηση. Εάν παλαιότερα η απάθεια και η αποχαύνωση μετατρέπονταν σε κατανάλωση, σήμερα η οικονομική στενότητα και ανασφάλεια δεν επιτρέπει αυτή τη «διέξοδο» αλλά μπορεί να κατευθύνει αντιδράσεις και συμπεριφορές με βάση τις κυρίαρχες επιταγές.΄Ετσι ερχόμαστε συχνά-πυκνά αντιμέτωποι με μια νέα φοβία την «δραχμοφοβία», η οποία εντείνει τα συμπτώματα της, πριν από κάθε ψήφιση μνημονίου ή μεσοπρόθεσμου, με αρχιτρομοκράτες το MEGA και το ΣΚΑΙ. Κατασκευάζοντας μια «πραγματικότητα» εφιαλτικού σεναρίου, σφυροκοπούν τον τηλεθεατή/ακροατή/αναγνώστη, ο οποίος με τη σειρά του αισθάνεται αρκετά ανασφαλής.

Η ανασφάλεια ως συναίσθημα ή κατάσταση δημιουργείται από το κράτος (επιβολή φόρων, χαράτσια κλπ) όχι μόνο σε επίπεδο οικονομικό αλλά και κοινωνικό μέσω της εγκληματικότητας και παραβατικότητας. Είναι μια θεσμική επιλογή γιατί γνωρίζει ότι ο φόβος ως συνέχεια της ανασφάλειας καθηλώνει συμπεριφορές. Να τονίσουμε εδώ ότι ο άνθρωπος ως ένα κοινωνικό ον επιζητά και επιδιώκει να δημιουργεί ασφαλείς συνθήκες διαβίωσης. Είτε ζει στο δάσος και απειλείται από άλλα ζώα είτε ζει στις πόλεις. Η συσπείρωση ανθρώπων και η δημιουργία κοινοτήτων εξυπηρέτησε εκτός των άλλων σκοπών και σε αυτή τη λειτουργική ανάγκη. Η ασφάλεια συνίσταται στην αρμονική συνύπαρξη και στη διατήρηση της κοινωνικής συνοχής. Ασφαλώς, σε μια εξουσιαζόμενη κοινωνία, η έννοια της ασφάλειας παίρνει κυρίως τη μορφή της διαφύλαξης της δημόσιας τάξης. Σε αυτή την περίπτωση, όπου η ασφάλεια συσχετίζεται με την τάξη, η εξουσία υιοθετεί κατασταλτικά μέτρα και πάντα –άμεσα ή έμμεσα– κατασκευάζει σενάρια απειλής, τρομοκρατώντας τους πολίτες γεννώντας αισθήματα καχυποψίας και φόβου τουλάχιστον.΄Ετσι, ακόμη και σε περιοχές που δεν υφίσταται καμία αντικειμενική συνθήκη γενικευμένης ανασφάλειας, απέναντι στην εγκληματικότητα για παράδειγμα, ο πολίτης-θεατής προσομοιώνεται με τον κάτοικο του κέντρου της Αθήνας που βιώνει μια διαφορετική από αυτόν κατάσταση μέσω της τηλεόρασης και πολλών sites/blogs. Δημιουργείται στο κοινό η πεποίθηση, ότι ο «εχθρός» είναι πανταχού παρών και για το λόγο αυτό ο καθένας αποτελεί πηγή διακινδύνευσης και χαρακτηρίζεται ως εν δυνάμει ύποπτος. Αυτό επιτρέπει και διευκολύνει τη διεύρυνση του πεδίου άσκησης του κοινωνικού ελέγχου στο όνομα της ευταξίας.

…αρχική (1917). Συμμετείχε σε ένα παράνομο περιοδικό στη γλώσσα Yiddish, το Der Shturm (Η Καταιγίδα). Μετά από ατελείωτες εσωτερικές διαφωνίες, η ομάδα μετεξελίχθηκε στην αναρχική ομάδα Frayhayt (Ελευθερία) που έκανε τις συναντήσεις της στο πυκνοκατοικημένο ανατολικό Χάρλεμ (στην 104th street[2]), όπου ο μισός πληθυσμός ήταν μετανάστες, και εξέδιδε την καινούρια ομώνυμη εφημερίδα. Βγήκαν 5 τεύχη από τον Ιανουάριο έως το Μάιο του 1918. Ως «σλόγκαν» της εφημερίδας είχαν το «Η καλύτερη κυβέρνηση είναι αυτή που δεν κυβερνάει καθόλου» του Henry David Thoreau (στα Yiddish: Yene regirung iz dibeste, velkhe regirt in gantsn nit), παράφραση της διατύπωσης του Jefferson: «Η καλύτερη κυβέρνηση είναι αυτή που κυβερνάει λιγότερο».

Η ομάδα αρχικά υποστήριξε τη ρωσική επανάσταση καθώς πολλοί αναρχικοί τότε είχαν γοητευτεί από την αυτοδιαχείριση των σοβιέτ, αλλά αργότερα κατάλαβαν την απάτη των μπολσεβίκων και την καταστολή της ελεύθερης σκέψης, τις φυλακίσεις και τα βασανιστήρια που εξαπέλυσαν οι κομμουνιστές. Συμμετείχαν καμιά ντουζίνα νέοι άνδρες και γυναίκες, εργάτες και εργάτριες εβραϊκής καταγωγής από την ανατολική Ευρώπη, όπως, για παράδειγμα, ο Τζέικομπ Έιμπραμς, που είχε γεννηθεί στην Ουκρανία το 1894 και συμμετείχε στην αποτυχημένη επανάσταση του 1905 στη Ρωσία.[3] Έγινε αναρχικός αφού μετανάστευσε στη Νέα Υόρκη και εργαζόταν ως βιβλιοδέτης. Είχε υποστηρίξει τη μη-έκδοση του Αλεξάντερ Μπέρκμαν στο Σαν Φρανσίσκο, όπου οι αρχές ήθελαν να τον εμπλέξουν στην υπόθεση της βόμβας για την οποία κατηγορήθηκαν οι Mooney-Billings.[4] Η γυναίκα του, Μαίρη, συμμετείχε επίσης στην ομάδα. Επίσης, συμμετείχαν ο Χάιμαν Λατσόφσκι, τυπογράφος, πιο πολύ μαρξιστής παρά αναρχικός, η κοπέλα του Έθελ Μπερνστάιν, η αδερφή της Ρόουζ Μπερνστάιν, ο Τζέικομπ Σβαρτς, ο Σαμ Χάρτμαν, ο Μπέρναρντ Σερνάκερ, η Τσιάρα Λάρσεν, οι Σαμ και Χίλντα Άντελ, και ο Ζάιμαν και η Σόνια Ντέανιν.[5]

Τύπωναν μυστικά σε πολύγραφο και μοίραζαν την εφημερίδα σε γραμματοκιβώτια. Σύντομα οι αρχές άρχισαν να ψάχνουν γι' αυτή την ομάδα, αφού εναντιωνόταν στον πόλεμο.

Ανάμεσα σ' αυτά που μοίρασαν ήταν 2 φυλλάδια –ένα στα αγγλικά και το άλλο στα Yiddish– ενάντια στην αμερικανική στρατιωτική επέμβαση με 7.000 στρατιώτες στη Ρωσία, που εξήγγειλε ο πρόεδρος Γούντροου Γουίλσον τον Αύγουστο και αποφασίστηκε τον Ιούλιο. Το πρόσχημα για την αποστολή στρατευμάτων ήταν η υπεράσπιση μιας τσέχικης λεγεώνας, που είχε απομονωθεί στην Ουκρανία, όταν η Ρωσία αποσύρθηκε από την 1η Παγκόσμια Ανθρωποσφαγή με τη Συνθήκη του Μπεστ-Λιτόβσκ.[6]

Αυτά τα δυο φυλλάδια τους έφεραν αντιμέτωπους με τις αρχές. Στις 23 Αυγούστου 1918, εφημερίδες της Νέας Υόρκης ανέφεραν ότι κυκλοφόρησαν ανα-

…στη Νέα Υόρκη, αυτή αρνήθηκε να …θεί. Ο Σβαρτς δεν παρουσιάστηκε ποτέ στο δικαστήριο. Είχε ξυλοκοπηθεί τόσο βάναυσα που πέθανε στο νοσοκομείο στις 14/10, ενώ η δίκη ήταν σε εξέλιξη. Σύμφωνα, πάντως, με συντρόφους του, δολοφονήθηκε. Η κηδεία του εξελίχθηκε σε διαδήλωση. Και στις 25/10 έγινε μνημόσυνη συνάντηση, με 1200 παρευρισκόμενους, όπου μίλησαν ο Τζον Ριντ, που είχε συλληφθεί λόγω της εναντίωσής του στην αμερικανική επέμβαση στη Ρωσία, και ο Χένρυ Γουάινμπεργκερ, δικηγόρος στην υπόθεση Έιμπραμς, που είχε προηγουμένως υπερασπιστεί τον Α. Μπέργκμαν και την Έμμα Γκόλντμαν στη δίκη τους το 1917, για την αντίθεσή τους στη στρατιωτική στρατολόγηση. Σύντομα ο Γουάινμπεργκερ θα υπερασπιζόταν και το Ρικάρντο Φλόρες Μαγκόν ώστε να αποφυλακιστεί.

Κατά τη διάρκεια της δίκης η Μόλλυ υπερασπίστηκε σθεναρά τις αναρχικές ιδέες. *«Με τον αναρχισμό»* δήλωσε, *«εννοώ μια νέα κοινωνική τάξη, όπου καμία ομάδα ανθρώπων δε θα διοικείται από άλλη ομάδα ανθρώπων. Η ατομική ελευθερία θα ισχύει με όλη τη σημασία της λέξης. Η ιδιωτική ιδιοκτησία θα καταργηθεί. Κάθε άτομο θα έχει ίσες ευκαιρίες να αναπτυχθεί, και σωματικά και πνευματικά. Δε θα χρειάζεται να παλεύουμε για την καθημερινή μας επιβίωση όπως το ξέρουμε τώρα. Κανείς δε θα ζει από τα προϊόντα των άλλων. Κάθε άτομο θα παράγει όσο μπορεί, και θα απολαμβάνει όσο χρειάζεται –θα λαμβάνει ανάλογα με τις ανάγκες του. Αντί να πολεμάμε να μαζέψουμε λεφτά, θα παλεύουμε για τη μόρφωση, για τη γνώση. Ενώ τώρα οι άνθρωποι στον πλανήτη χωρίζονται σε διάφορες ομάδες, που ονομάζονται έθνη, ενώ ένα έθνος πολεμάει το άλλο –στις πιο πολλές περιπτώσεις θεωρεί τα άλλα ανταγωνιστικά– εμείς, οι εργάτες του κόσμου, θα απλώσουμε τα χέρια μας ο ένας στον άλλον με αδερφική αγάπη. Για την υλοποίηση αυτής της ιδέας θα αφοσιώσω όλη μου την ενέργεια, και αν χρειαστεί θα δώσω την ίδια μου τη ζωή»*.

Καταδικάστηκαν, με μεγάλη αυστηρότητα, σε 15ετή φυλάκιση και 500 δολάρια πρόστιμο (Στάιμερ) και 20ετή φυλάκιση και 1.000 δολάρια πρόστιμο (Λίπμαν, Λατσόφσκι, Έιμπραμς), ενώ ο Ροζάνσκι αφέθηκε με 3ετή αναστολή. Ο Πρόμπερ αθωώθηκε.

Έκαναν έφεση και αφέθηκαν με εγγύηση μέχρι το εφετείο. Η Στάιμερ αμέσως συνέχισε τη δράση της. Για τους επόμενους 11 μήνες συνελήφθη τουλάχιστον 8 φορές και κρατήθηκε για μικρά χρονικά διαστήματα. Μετά άρχισε η φιλία της με την Έμμα Γκόλντμαν. Συνελήφθη ξανά και φυλακίστηκε για 6 μήνες στο νησί Blackwell, μέχρι τις 29 Απριλίου 1920.

Στο μεταξύ, μπροστά στον κίνδυνο της εφαρμογής των πολύχρονων φυλακίσεων για την υπόθεση Έιμπραμς, οι Λίπμαν, Λατσόφσκι και Έιμπραμς προσπάθησαν να φύγουν στο Μεξικό από τη Νέα Ορλεάνη. Εντοπίστηκαν από ομοσπονδιακούς πράκτορες και το πλοιάριό τους σταματήθηκε στη θάλασσα. Συ-

σμου, με αρχιτρομοκράτες το MEGA και το ΣΚΑΙ. Κατασκευάζοντας μια «πραγματικότητα» εφιαλτικού σεναρίου, σφυροκοπούν τον τηλεθεατή/ακροατή/αναγνώστη, ο οποίος με τη σειρά του αισθάνεται αρκετά ανασφαλής.

Η ανασφάλεια ως συναίσθημα ή κατάσταση δημιουργείται από το κράτος (επιβολή φόρων, χαράτσια κλπ) όχι μόνο σε επίπεδο οικονομικό αλλά και κοινωνικό μέσω της εγκληματικότητας και παραβατικότητας. Είναι μια θεσμική επιλογή γιατί γνωρίζει ότι ο φόβος ως συνέχεια της ανασφάλειας καθηλώνει συμπεριφορές. Να τονίσουμε εδώ ότι ο άνθρωπος ως ένα κοινωνικό ον επιζητά και επιδιώκει να δημιουργεί ασφαλείς συνθήκες διαβίωσης. Είτε ζει στο δάσος και απειλείται από άλλα ζώα είτε ζει στις πόλεις. Η συσπείρωση ανθρώπων και η δημιουργία κοινοτήτων εξυπηρέτησε εκτός των άλλων σκοπών και σε αυτή τη λειτουργική ανάγκη. Η ασφάλεια συνίσταται στην αρμονική συνύπαρξη και στη διατήρηση της κοινωνικής συνοχής. Ασφαλώς, σε μια εξουσιαζόμενη κοινωνία, η έννοια της ασφάλειας παίρνει κυρίως τη μορφή της διαφύλαξης της δημόσιας τάξης. Σε αυτή την περίπτωση, όπου η ασφάλεια συσχετίζεται με την τάξη, η εξουσία υιοθετεί κατασταλτικά μέτρα και πάντα –άμεσα ή έμμεσα– κατασκευάζει σενάρια απειλής, τρομοκρατώντας τους πολίτες γεννώντας αισθήματα καχυποψίας και φόβου τουλάχιστον. Έτσι, ακόμη και σε περιοχές που δεν υφίσταται καμία αντικειμενική συνθήκη γενικευμένης ανασφάλειας, απέναντι στην εγκληματικότητα για παράδειγμα, ο πολίτης-θεατής προσομοιώνεται με τον κάτοικο του κέντρου της Αθήνας που βιώνει μια διαφορετική από αυτόν κατάσταση μέσω της τηλεόρασης και πολλών sites/blogs. Δημιουργείται στο κοινό η πεποίθηση, ότι ο «εχθρός» είναι πανταχού παρών και για το λόγο αυτό ο καθένας αποτελεί πηγή διακινδύνευσης και χαρακτηρίζεται ως εν δυνάμει ύποπτος. Αυτό επιτρέπει και διευκολύνει τη διεύρυνση του πεδίου άσκησης του κοινωνικού ελέγχου στο όνομα της ευταξίας.

[Παρένθεση: το σύνθημα «όποιος θέλει ασφάλεια να γίνει ασφαλίτης» δηλώνει αυτή την πραγματικότητα της ανάπτυξης ενός ευρύτερου σχεδιασμού αλλά και «απαίτησης» για εκτεταμένο κοινωνικό έλεγχο. Όμως, δεν πρέπει να παραγνωρίζουμε το γεγονός, ότι η αίσθηση ασφάλειας είναι απαραίτητο χαρακτηριστικό για την ανθρώπινη εξέλιξη, τόσο σε φυσικό όσο και σε κοινωνικό επίπεδο. Εννοείται φυσικά ότι αυτό δεν επιτυγχάνεται διαμέσου ή με την παρουσία θεσμών και κράτους. Ωστόσο, η διαρκής και πολλές φορές άνιση μάχη του ανθρώπου για την εξασφάλιση ασφαλών συνθηκών ήταν και παραμένει τόσο στόχος όσο και προϋπόθεση για την καλύτερη συνεργασία και αλληλοβοήθεια. Και αποτελεί απαραίτητο συστατικό στη δημιουργία μιας πραγματικά ελεύθερης κοινωνίας].

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

...που εξαπέλυσαν οι κομμουνιστές. Συμμετείχαν καμιά ντουζίνα νέοι άνδρες και γυναίκες, εργάτες και εργάτριες εβραϊκής καταγωγής από την ανατολική Ευρώπη, όπως, για παράδειγμα, ο Τζέικομπ Έιμπραμς, που είχε γεννηθεί στην Ουκρανία το 1894 και συμμετείχε στην αποτυχημένη επανάσταση του 1905 στη Ρωσία.[3] Έγινε αναρχικός αφού μετανάστευσε στη Νέα Υόρκη και εργαζόταν ως βιβλιοδέτης. Είχε υποστηρίξει τη μη-έκδοση του Αλεξάντερ Μπέρκμαν στο Σαν Φρανσίσκο, όπου οι αρχές ήθελαν να τον εμπλέξουν στην υπόθεση της βόμβας για την οποία κατηγορήθηκαν οι Mooney-Billings.[4] Η γυναίκα του, Μαίρη, συμμετείχε επίσης στην ομάδα. Επίσης, συμμετείχαν ο Χάιμαν Λατσόφσκι, τυπογράφος, πιο πολύ μαρξιστής παρά αναρχικός, η κοπέλα του Έθελ Μπερνστάιν, η αδερφή της Ρόουζ Μπερνστάιν, ο Τζέικομπ Σβαρτς, ο Σαμ Χάρτμαν, ο Μπέρναρντ Σερνάκερ, η Τσιάρα Λάρσεν, οι Σαμ και Χίλντα Άντελ, και ο Ζάιμαν και η Σόνια Ντέανιν.[5]

Τύπωναν μυστικά σε πολύγραφο και μοίραζαν την εφημερίδα σε γραμματοκιβώτια. Σύντομα οι αρχές άρχισαν να ψάχνουν γι' αυτή την ομάδα, αφού εναντιωνόταν στον πόλεμο.

Ανάμεσα σ' αυτά που μοίρασαν ήταν 2 φυλλάδια –ένα στα αγγλικά και το άλλο στα Yiddish– ενάντια στην αμερικανική στρατιωτική επέμβαση με 7.000 στρατιώτες στη Ρωσία, που εξήγγειλε ο πρόεδρος Γούντροου Γουίλσον τον Αύγουστο και αποφασίστηκε τον Ιούλιο. Το πρόσχημα για την αποστολή στρατευμάτων ήταν η υπεράσπιση μιας τσέχικης λεγεώνας, που είχε απομονωθεί στην Ουκρανία, όταν η Ρωσία αποσύρθηκε από την 1η Παγκόσμια Ανθρωποσφαγή με τη Συνθήκη του Μπρεστ-Λιτόβσκ.[6]

Αυτά τα δυο φυλλάδια τους έφεραν αντιμέτωπους με τις αρχές. Στις 23 Αυγούστου 1918, εφημερίδες της Νέας Υόρκης ανέφεραν ότι κυκλοφόρησαν ανατρεπτικά φυλλάδια, τα οποία οι δράστες είχαν τυπώσει σε πέντε χιλιάδες αντίτυπα το καθένα. Τα φυλλάδια καλούσαν σε γενική απεργία ενάντια στη στρατιωτική επέμβαση που στόχευε τους εργάτες της Ρωσίας.[7]

Τι έγινε εκείνη τη μέρα; Η Στάιμερ είχε διανείμει τα πιο πολλά φυλλάδια σε διαφορετικά σημεία της πόλης. Μετά, πήγε στο εργοστάσιο όπου δούλευε, στο κάτω Μανχάταν, και τα μοίρασε χέρι με χέρι. Τα υπόλοιπα τα πέταξε από κάποιο παράθυρο του ορόφου ενός κτιρίου. Αυτά κάποιοι ρουφιάνοι εργάτες τα είδαν και ειδοποίησαν την αστυνομία. Η στρατιωτική υπηρεσία πληροφοριών έστειλε δύο λοχίες να ψάξουν. Εκεί «στρίμωξαν» το νεαρό Χάιμαν Ροζάνσκι, που πρόσφατα είχε μπει στην ομάδα και βοηθούσε στο μοίρασμα έντυπου υλικού. Αυτός συνεργά-

ανθρώπων. Η ατομική ελευθερία θα ισχύει με όλη τη σημασία της λέξης. Η ιδιωτική ιδιοκτησία θα καταργηθεί. Κάθε άτομο θα έχει ίσες ευκαιρίες να αναπτυχθεί, και σωματικά και πνευματικά. Δε θα χρειάζεται να παλεύουμε για την καθημερινή μας επιβίωση όπως το ξέρουμε τώρα. Κανείς δε θα ζει από τα προϊόντα των άλλων. Κάθε άτομο θα παράγει όσο μπορεί, και θα απολαμβάνει όσο χρειάζεται –θα λαμβάνει ανάλογα με τις ανάγκες του. Αντί να πολεμάμε να μαζέψουμε λεφτά, θα παλεύουμε για τη μόρφωση, για τη γνώση. Ενώ τώρα οι άνθρωποι στον πλανήτη χωρίζονται σε διάφορες ομάδες, που ονομάζονται έθνη, ενώ ένα έθνος πολεμάει το άλλο –στις πιο πολλές περιπτώσεις θεωρεί τα άλλα ανταγωνιστικά– εμείς, οι εργάτες του κόσμου, θα απλώσουμε τα χέρια μας ο ένας στον άλλον με αδερφική αγάπη. Για την υλοποίηση αυτής της ιδέας θα αφοσιώσω όλη μου την ενέργεια, και αν χρειαστεί θα δώσω την ίδια μου τη ζωή».

Καταδικάστηκαν, με μεγάλη αυστηρότητα, σε 15ετή φυλάκιση και 500 δολάρια πρόστιμο (Στάιμερ) και 20ετή φυλάκιση και 1.000 δολάρια πρόστιμο (Λίπμαν, Λατσόφσκι, Έιμπραμς), ενώ ο Ροζάνσκι αφέθηκε με 3ετή αναστολή. Ο Πρόμπερ αθωώθηκε.

Έκαναν έφεση και αφέθηκαν με εγγύηση μέχρι το εφετείο. Η Στάιμερ αμέσως συνέχισε τη δράση της. Για τους επόμενους 11 μήνες συνελήφθη τουλάχιστον 8 φορές και κρατήθηκε για μικρά χρονικά διαστήματα. Μετά άρχισε η φιλία της με την Έμμα Γκόλντμαν. Συνελήφθη ξανά και φυλακίστηκε για 6 μήνες στο νησί Blackwell, μέχρι τις 29 Απριλίου 1920.

Στο μεταξύ, μπροστά στον κίνδυνο της εφαρμογής των πολύχρονων φυλακίσεων για την υπόθεση Έιμπραμς, οι Λίπμαν, Λατσόφσκι και Έιμπραμς προσπάθησαν να φύγουν στο Μεξικό από τη Νέα Ορλεάνη. Εντοπίστηκαν από ομοσπονδιακούς πράκτορες και το πλοιάριό τους σταματήθηκε στη θάλασσα. Συνελήφθησαν και φυλακίστηκαν στις φυλακές της Ατλάντα, απ' όπου ο Μπέργκμαν είχε μόλις αποφυλακιστεί, με την απέλαση του στη Ρωσία να εκκρεμεί. Έμειναν δύο χρόνια φυλακισμένοι, ως το Νοέμβριο του 1921. Η Στάιμερ έμαθε για τα σχέδιά τους να αποδράσουν, αλλά δεν ήθελε να προδώσει τους συντρόφους και φίλους εργάτες που είχαν μαζέψει 40.000 δολάρια για την εγγύησή τους. Το 1920 μεταφέρθηκε από το Blackwell στις φυλακές του Τζέφερσον Σίτι, στο Μιζούρι, όπου είχε φυλακιστεί η Γκόλντμαν πριν απελαθεί με τον Μπέργκμαν το Δεκέμβριο του 1919.

Ο δικηγόρος τους ήθελε να τους αποφυλακίσει με τον όρο να απελαθούν στη Ρωσία. Η Μόλλυ δε συμφωνούσε, ενώ σε γράμμα της από τη φυλακή δήλωσε: *«κάθε άτομο έχει το δικαίωμα να ζήσει εκεί που επιθυμεί. Κανένα άτομο ή ομάδα δεν έχει το δικαί-*

ΜΟΛΛΥ ΣΤΑΪΜΕΡ:

Μια εβραία αναρχική υπέρμαχος της ελευθερίας, στο στόχαστρο των μπολσεβίκων

ωμα να με στείλει έξω απ' αυτή ή οποιαδήποτε χώρα… Αυτοί είναι οι σύντροφοί μου και νομίζω ότι είναι εξαιρετικά εγωιστικό, αντίθετο στις αρχές μου σαν Αναρχική-Κομμουνίστρια (Anarchist-Communist) να ζητάω την απελευθέρωση τη δικιά μου και άλλων 3 ατόμων, ενώ χιλιάδες άλλοι πολιτικοί κρατούμενοι σαπίζουν στις αμερικανικές φυλακές».

Η κομμουνιστική καταπίεση στη Ρωσία

Το κράτος δέχτηκε να αποφυλακιστούν και να φύγουν στη Ρωσία με δικά τους έξοδα. Σύντροφοί τους μάζεψαν το ποσό που απαιτούνταν για την απέλαση. Έτσι, στις 24 Νοεμβρίου 1921 οι 4 αναρχικοί μαζί με τη γυναίκα του Έιμπραμς, Μαίρη, έπλευσαν για τη σοβιετική Ρωσία. Η εφημερίδα Fraye Arbeter Shtime (FAS) έγραψε ότι «δε θα δέχονταν το καλωσόρισμα που περίμεναν, αφού η Ρωσία δεν ήταν πια ένας παράδεισος για γνήσιους επαναστάτες, αλλά μια γη εξουσίας και καταπίεσης». Και όντως έτσι ήταν…

Μόλις η Μόλλυ πάτησε πόδι στην μητρική της γη (έφθασαν στη Μόσχα στις 24/12/1921), όπου μια αυτοδιαχειριζόμενη κυβέρνηση των εργατών είχε την εξουσία, βρέθηκε πάλι σε δυσκολία. Είδε τις φυλακές της Μπολσεβίκικης Ρωσίας γεμάτες, όπως αυτές απ' τις οποίες είχε φύγει. Όχι με Μεγάλους Δούκες και στρατηγούς των

νια, μαζί με τους Βολίν, Μαρκ Μράτσνι, Αρών και Φάνι Μπάρον, συνελήφθησαν και μεταφέρθηκαν σε φυλακές της Μόσχας. Απελευθερώθηκαν σύντομα, και ο Σένια γύρισε στο Πετρογκραντ, γνώρισε τη Μόλλυ λίγο μετά την άφιξή της στη Ρωσία και ερωτεύτηκαν.

Ενοχλημένοι καθώς ήταν από την κομμουνιστική καταστολή, ο Σένια και η Μόλλυ οργάνωσαν την **Κοινότητα για την Υποστήριξη των Αναρχικών Φυλακισμένων**, ταξιδεύοντας στη Ρωσία για να βοηθήσουν τους έγκλειστους συντρόφους τους. Την 1η Νοεμβρίου 1922 συνελήφθησαν με

σε δύο άρθρα στην εφημερίδα του Λονδίνου Freedom, το «Αποχωρώντας από τη Ρωσία» (δημοσιεύτηκε τον Ιανουάριο του 1924) και το «Οι Κομμουνιστές σαν Φυλακιστές» (δημοσιεύτηκε το Μάιο του 1924), στα οποία περιέγραφε τις πρόσφατες εμπειρίες της (βλ. παρακάτω το πρώτο γράμμα).

S. Radovitzky, J. Abrams, M. Steimer, S. Fleshin, J. Edelsack y M. Abrams

Στο Βερολίνο, και μετά στο Παρίσι, ο Σένια και η Μόλλυ συνέχισαν τη δουλειά τους με την υπεράσπιση των αναρχικών. Μαζί με τους Μπέργκμαν, Γκόλντμαν, Αλεξάντερ Σαπίρο, Βολίν και Μράτσνι συνεργάστηκαν στην Επιτροπή για την Υπεράσπιση των Επαναστατών που φυλακίστη-

πρότεινε τη δημιουργία μιας κεντρικής εκτελεστικής επιτροπής, περιείχε σπόρους εξουσιασμού και συγκρούονταν με τη βασική αναρχική αρχή της τοπικής αυτονομίας. «Αλοίμονο», έγραψε η Μόλλυ το Νοέμβριο του 1927, «το όλο πνεύμα αυτής της «πλατφόρμας» διακατέχεται με την ιδέα ότι οι μάζες ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΑΘΟΔΗΓΟΥΜΕΝΕΣ κατά τη διάρκεια της επανάστασης. Εκεί αρχίζει το κακό, όλα τα υπόλοιπα… βασίζονται σ' αυτή τη γραμμή. Υπερασπίζεται ένα Αναρχικό Κομμουνιστικό Εργατικό Κόμμα, ένα στρατό… για ένα σύστημα άμυνας της επανάστασης που αναπόφευκτα θα οδηγήσει στη δημιουργία ενός συστήματος κατασκοπείας, ανακριτών, φυλακών και δικαστών, συνεπώς μια ΤΣΕΚΑ».[13]

Ο Σένια και η Μόλλυ πήγαν πάλι στο Βερολίνο όπου ο Σένια εργάστηκε σα φωτογράφος, με μεγάλη επιτυχία, αλλά γύρισαν πίσω στο Παρίσι το 1933 όταν ο Χίτλερ κατέλαβε την εξουσία. Το 1926 ξαναβρέθηκαν στο σπίτι του Βολίν με το ζευγάρι Έιμπραμς, που έφτασαν από τη Ρωσία, απογοητευμένοι από το σοβιετικό σύστημα. Στη συνέχεια πήγαν στο Μεξικό, όπου έζησαν μέχρι το τέλος της ζωής τους. Όσο για τους υπόλοιπους παλιούς συντρόφους τους, ο Λατσόφσκι πήγε στο πατρικό του στο Μινσκ και δεν ακούστηκε κάτι γι' αυτόν (γράφτηκε ότι σκοτώθηκε από τους Ναζί), ο Λίπμαν εργάστηκε σαν αγρο-

ωμα να με στείλει έξω απ' αυτή ή οποιαδήποτε χώρα… Αυτοί είναι οι σύντροφοί μου και νομίζω ότι είναι εξαιρετικά εγωιστικό, αντίθετο στις αρχές μου σαν Αναρχική-Κομμουνίστρια (Anarchist-Communist) να ζητάω την απελευθέρωση τη δική μου και άλλων 3 ατόμων, ενώ χιλιάδες άλλοι πολιτικοί κρατούμενοι σαπίζουν στις αμερικανικές φυλακές».

Η κομμουνιστική καταπίεση στη Ρωσία

Το κράτος δέχτηκε να αποφυλακιστούν και να φύγουν στη Ρωσία με δικά τους έξοδα. Σύντροφοί τους μάζεψαν το ποσό που απαιτούνταν για την απέλαση. Έτσι, στις 24 Νοεμβρίου 1921 οι 4 αναρχικοί μαζί με τη γυναίκα του Έιμπραμς, Μαίρη, έπλευσαν για τη σοβιετική Ρωσία. Η εφημερίδα Fraye Arbeter Shtime (FAS) έγραψε ότι «δε θα δέχονταν το καλωσόρισμα που περίμεναν, αφού η Ρωσία δεν ήταν πια ένας παράδεισος για γνήσιους επαναστάτες, αλλά μια γη εξουσίας και καταπίεσης». Και όντως έτσι ήταν…

Μόλις η Μόλλυ πάτησε πόδι στην μητρική της γη (έφθασαν στη Μόσχα στις 24/12/1921), όπου μια αυτοδιαχειριζόμενη κυβέρνηση των εργατών είχε την εξουσία, βρέθηκε πάλι σε δυσκολία. Είδε τις φυλακές της Μπολσεβίκικης Ρωσίας γεμάτες, όπως αυτές απ' τις οποίες είχε φύγει. Όχι με Μεγάλους Δούκες και στρατηγούς των Τσάρων, αλλά με άνδρες και γυναίκες της εργατικής τάξης. Είχαν τολμήσει να κάνουν στη Ρωσία ότι είχε κάνει αυτή στις ΗΠΑ –είχαν κριτικάρει την κυβέρνηση– ή τουλάχιστον ήταν ύποπτοι δυσαρέσκειας.

Ο Μπέργκαμ και η Γκόλντμαν είχαν ήδη απελαθεί πίσω στις ΗΠΑ, πέφτοντας από τα σύννεφα με την τροπή της επανάστασης. Ο Κροπότκιν είχε πεθάνει το Φεβρουάριο, η εξέγερση της Κροστάνδης είχε συντριβεί, εκατοντάδες αναρχικοί και άλλοι επαναστάτες σάπιζαν στις φυλακές και τα γκούλαγκ, όπου το κρύο, η πείνα και το σκορβούτο τους ισοπέδωνε, ή είχαν εκτελεστεί με τη μπολσεβίκικη τακτική razstrel (εκτέλεση με πυροβολισμό χωρίς ακρόαση ή προειδοποίηση), και τα σοβιέτ των εργατών και αγροτών είχαν γίνει όργανα της κομματικής δικτατορίας, σύμβολα της νέας γραφειοκρατίας.[10]

νια, μαζί με τους Βολίν, Μαρκ Μράτσνι, Ααρών και Φάνι Μπάρον, συνελήφθησαν και μεταφέρθηκαν σε φυλακές της Μόσχας. Απελευθερώθηκαν σύντομα, και ο Σένια γύρισε στο Πέτρογκραντ, γνώρισε τη Μόλλυ λίγο μετά την άφιξή της στη Ρωσία και ερωτεύτηκαν.

Ενοχλημένοι καθώς ήταν από την κομμουνιστική καταστολή, ο Σένια και η Μόλλυ οργάνωσαν την **Κοινότητα για την Υποστήριξη των Αναρχικών Φυλακισμένων**, ταξιδεύοντας στη Ρωσία για να βοηθήσουν τους έγκλειστους συντρόφους τους. Την 1η Νοεμβρίου 1922 συνελήφθησαν με την κατηγορία της «παροχής βοήθειας σε εγκληματικά στοιχεία» και λόγω του ότι επικοινωνούσαν με αναρχικούς στο εξωτερικό. Καταδικάστηκαν σε 2 χρόνια εξορίας στη Σιβηρία. Ξεκίνησαν απεργία πείνας στο Πέτρογκραντ στις 17 Νοεμβρίου και απελευθερώθηκαν την επόμενη μέρα. Τους επιβλήθηκε απαγόρευση εξόδου από την πόλη και να δίνουν το «παρόν» στους μπάτσους κάθε 48 ώρες.

S. Radovitzky, J. Abrams, M. Steimer, S. Fleshin, J. Edelsack y M. Abrams

Σύντομα επέστρεψαν στη δράση τους εκ μέρους των φυλακισμένων συντρόφων τους. Στις 9 Ιουλίου 1923 οι μπάτσοι μπήκαν στο δωμάτιο που έμεναν και τους συνέλαβαν ξανά με την κατηγορία της προπαγάνδισης αναρχικών ιδεών, για παραβίαση των άρθρων 60-63 του Σοβιετικού Ποινικού Κώδικα. Διαχωρίστηκαν από τους υπόλοιπους συντρόφους και άρχισαν πάλι απεργία πείνας. Μετά από δια-

σε δύο άρθρα στην εφημερίδα του Λονδίνου Freedom, το «Αποχωρώντας από τη Ρωσία» (δημοσιεύτηκε τον Ιανουάριο του 1924) και το «Οι Κομμουνιστές σαν Φυλακιστές» (δημοσιεύτηκε το Μάιο του 1924), στα οποία περιέγραφε τις πρόσφατες εμπειρίες της (βλ. παρακάτω το πρώτο γράμμα).

Στο Βερολίνο, και μετά στο Παρίσι, ο Σένια και η Μόλλυ συνέχισαν τη δουλειά τους με την υπεράσπιση των αναρχικών. Μαζί με τους Μπέργκμαν, Γκόλντμαν, Αλεξάντερ Σαπίρο, Βολίν και Μράτσνι συνεργάστηκαν στην Επιτροπή για την Υπεράσπιση των Επαναστατών που φυλακίστηκαν στη Ρωσία (1923-1925) και το Ταμείο Αλληλεγγύης για το Διεθνή Σύνδεσμο Εργατών για τους Αναρχικούς και Αναρχοσυνδικαλιστές που φυλακίστηκαν στη Ρωσία (1926-1932), στέλνοντας συνέχεια δέματα και μηνύματα συμπαράστασης στους φυλακισμένους και εξόριστους συντρόφους τους. Τα αρχεία τους ήταν γεμάτα από γράμματα φυλακισμένων στη Σιβηρία, τη Λευκή Θάλασσα, την Κεντρική Ασία, από μέρη με εξωτικά ονόματα όπως Πινέγκα, Μινούσινσκ, Ουστ-Κούλομ, Νάριμ και Γιένισελσκ, που συνιστούσαν το Αρχιπέλαγος των Γκούλαγκ. Κάποια από τα γράμματα που είχαν, ήταν από αναρχικούς που είχαν γνωρίσει στην Αμερική.

Στο Παρίσι, όπου η Μόλλυ και ο Σένια πήγαν το 1924, έζησαν σε ένα δωμάτιο, με τον Βολίν και την οικογένειά του, πριν με-

πρότεινε τη δημιουργία μιας κεντρικής εκτελεστικής επιτροπής, περιείχε σπόρους εξουσιασμού και συγκρουόταν με τη βασική αναρχική αρχή της τοπικής αυτονομίας. «Αλοίμονο», έγραψε η Μόλλυ το Νοέμβριο του 1927, «το όλο πνεύμα αυτής της «πλατφόρμας» διακατέχεται με την ιδέα ότι οι μάζες ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΑΘΟΔΗΓΟΥΜΕΝΕΣ κατά τη διάρκεια της επανάστασης. Εκεί αρχίζει το κακό, όλα τα υπόλοιπα… βασίζονται σ' αυτή τη γραμμή. Υπερασπίζεται ένα Αναρχικό Κομμουνιστικό Εργατικό Κόμμα, ένα στρατό… για ένα σύστημα άμυνας της επανάστασης που αναπόφευκτα θα οδηγήσει στη δημιουργία ενός συστήματος κατασκοπείας, ανακριτών, φυλακών και δικαστών, συνεπώς μια ΤΣΕΚΑ».[13]

Ο Σένια και η Μόλλυ πήγαν πάλι στο Βερολίνο όπου ο Σένια εργάστηκε σα φωτογράφος, με μεγάλη επιτυχία, αλλά γύρισαν πίσω στο Παρίσι το 1933 όταν ο Χίτλερ κατέλαβε την εξουσία. Το 1926 ξαναβρέθηκαν στο σπίτι του Βολίν με το ζευγάρι Έιμπραμς, που έφτασαν από τη Ρωσία, απογοητευμένοι από το σοβιετικό σύστημα. Στη συνέχεια πήγαν στο Μεξικό, όπου έζησαν μέχρι το τέλος της ζωής τους. Όσο για τους υπόλοιπους παλιούς συντρόφους τους, ο Λατσόφσκι πήγε στο πατρικό του στο Μινσκ και δεν ακούστηκε κάτι γι' αυτόν (γράφτηκε ότι σκοτώθηκε από τους Ναζί), ο Λίπμαν εργάστηκε σαν αγρονόμος ώσπου με το Μεγάλο Διωγμό του Στάλιν συνελήφθη και εκτελέστηκε. Η γυναίκα του Έθελ στάλθηκε σε στρατόπεδο συγκέντρωσης της Σιβηρίας για 10 χρόνια και μετά βρέθηκε να ζει στη Μόσχα, μόνη της και άπορη.[14] Ο μοναχογιός τους σκοτώθηκε στο μέτωπο κατά τον πόλεμο με το Χίτλερ.

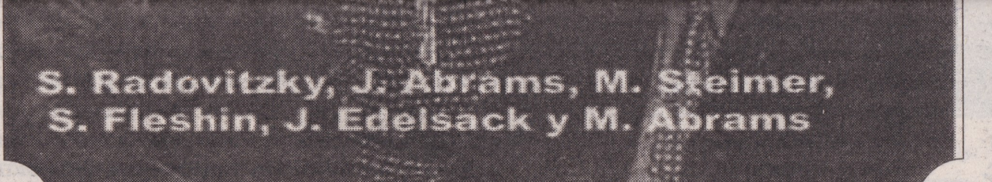
Το ξέσπασμα του πολέμου το 1939 τους βρήκε στο Παρίσι. Σύντομα, λόγω των εβραϊκών ριζών τους και των δικών που είχαν ως αναρχικοί, βρέθηκαν στο στόχαστρο. Η Μόλλυ φυλακίστηκε στις 18 Μαΐου 1940, ενώ ο Σένια, με τη βοήθεια Γάλλων συντρόφων, κατάφερε να διαφύγει σε άλλες περιοχές της χώρας, που δεν είχαν ακόμα καταληφθεί. Η Μόλλυ με κάποιο τρόπο κατάφερε να διαφύγει και οι δυο τους πήγαν στη Μασσαλία, όπου είδαν για τελευταία φορά το φίλο τους Βο-

φημερίδα Fraye Arbeter Shtime (FAS) έγραψε ότι «δε θα δέχονταν το καλωσόρισμα που περίμεναν, αφού η Ρωσία δεν ήταν πια ένας παράδεισος για γνήσιους επαναστάτες, αλλά μια γη εξουσίας και καταπίεσης». Και όντως έτσι ήταν...

Μόλις η Μόλλυ πάτησε πόδι στην μητρική της γη (έφθασαν στη Μόσχα στις 24/12/1921), όπου μια αυτοδιαχειριζόμενη κυβέρνηση των εργατών είχε την εξουσία, βρέθηκε πάλι σε δυσκολία. Είδε τις φυλακές της Μπολσεβίκικης Ρωσίας γεμάτες, όπως αυτές απ' τις οποίες είχε φύγει. Όχι με Μεγάλους Δούκες και στρατηγούς των Τσάρων, αλλά με άνδρες και γυναίκες της εργατικής τάξης. Είχαν τολμήσει να κάνουν στη Ρωσία ότι είχε κάνει αυτή στις ΗΠΑ –είχαν κριτικάρει την κυβέρνηση– ή τουλάχιστον ήταν ύποπτοι δυσαρέσκειας.

Ο Μπέργκαμ και η Γκόλντμαν είχαν ήδη απελαθεί πίσω στις ΗΠΑ, πέφτοντας από τα σύννεφα με την τροπή της επανάστασης. Ο Κροπότκιν είχε πεθάνει το Φεβρουάριο, η εξέγερση της Κροστάνδης είχε συντριβεί, εκατοντάδες αναρχικοί και άλλοι επαναστάτες σάπιζαν στις φυλακές και τα γκούλαγκ, όπου το κρύο, η πείνα και το σκορβούτο τους ισοπέδωνε, ή είχαν εκτελεστεί με τη μπολσεβίκικη τακτική razstrel (εκτέλεση με πυροβολισμό χωρίς ακρόαση ή προειδοποίηση), και τα σοβιέτ των εργατών και αγροτών είχαν γίνει όργανα της κομματικής δικτατορίας, σύμβολα της νέας γραφειοκρατίας.[10]

Ο Έιμπραμς άνοιξε το πρώτο ατμοσιδερωτήριο στη Μόσχα, στο ισόγειο του σοβιετικού υπουργείου εξωτερικών. Παράλληλα, συνεργάστηκε με τους αναρχοσυνδικαλιστές της εφημερίδας Golos Truda (Εργατική Φωνή), που δεν είχαν δεχτεί ακόμα την καταστολή της «δικτατορίας του προλεταριάτου».[11] Η Μόλλυ γνώρισε τον Σένια Φλέσιν, που θα γινόταν ο σύντροφός της μέχρι το τέλος. Ο Φλέσιν συμμετείχε στη Golos Truda στο Πέτρογκραντ και στην αναρχική Συνομοσπονδία NABAT στην Ουκρανία. Γράφοντας στην εφημερίδα της Συνομοσπονδίας το Μάρτιο του 1919, τόνιζε ότι «οι Μπολσεβίκοι ύψωσαν ένα Σινικό τείχος ανάμεσα σ' αυτούς και το λαό». Το Νοέμβριο του 1920 η Συνομοσπονδία διαλύθηκε και ο Σέ-

μουνιστική καταστολή, ο Σένια και η Μόλλυ οργάνωσαν την **Κοινότητα για την Υποστήριξη των Αναρχικών Φυλακισμένων**, ταξιδεύοντας στη Ρωσία για να βοηθήσουν τους έγκλειστους συντρόφους τους. Την 1η Νοεμβρίου 1922 συνελήφθησαν με την κατηγορία της «παροχής βοήθειας σε εγκληματικά στοιχεία» και λόγω του ότι επικοινωνούσαν με αναρχικούς στο εξωτερικό. Καταδικάστηκαν σε 2 χρόνια εξορίας στη Σιβηρία. Ξεκίνησαν απεργία πείνας στο Πέτρογκραντ στις 17 Νοεμβρίου και απελευθερώθηκαν την επόμενη μέρα. Τους επιβλήθηκε απαγόρευση εξόδου από την πόλη και να δίνουν το «παρόν» στους μπάτσους κάθε 48 ώρες.

Σύντομα επέστρεψαν στη δράση τους εκ μέρους των φυλακισμένων συντρόφων τους. Στις 9 Ιουλίου 1923 οι μπάτσοι μπήκαν στο δωμάτιο που έμεναν και τους συνέλαβαν ξανά με την κατηγορία της προπαγάνδισης αναρχικών ιδεών, για παραβίαση των άρθρων 60-63 του Σοβιετικού Ποινικού Κώδικα. Διαχωρίστηκαν από τους υπόλοιπους συντρόφους και άρχισαν πάλι απεργία πείνας. Μετά από διαμαρτυρίες που έγιναν στον Τρότσκι από ξένους αναρχοσυνδικαλιστές σε συνέδριο της Κόκκινης Διεθνούς των Επαγγελματικών Συνδικάτων (Προφιντέρν) πέτυχαν την αποφυλάκισή τους. Τώρα, όμως, κινδύνευαν με απέλαση από τη χώρα. Έτσι, στις 27 Σεπτεμβρίου 1923 μεταφέρθηκαν με πλοίο στη Γερμανία.

Στην εξορία

Πήγαν αμέσως στο Βερολίνο, όπου τους περίμεναν η Γκόλντμαν και ο Μπέργκμαν. Έφτασαν πεινασμένοι και άφραγκοι και χωρίς μόνιμο διαβατήριο. Για τα επόμενα 25 χρόνια έζησαν σαν πολίτες «Νάνσεν», αναρχικοί χωρίς πατρίδα, μέχρι που απέκτησαν Μεξικανική υπηκοότητα το 1948. Από το Βερολίνο η Μόλλυ δημοσιεύ-

Στο Βερολίνο, και μετά στο Παρίσι, ο Σένια και η Μόλλυ συνέχισαν τη δουλειά τους με την υπεράσπιση των αναρχικών. Μαζί με τους Μπέργκμαν, Γκόλντμαν, Αλεξάντερ Σαπίρο, Βολίν και Μράτσνι συνεργάστηκαν στην Επιτροπή για την Υπεράσπιση των Επαναστατών που φυλακίστηκαν στη Ρωσία (1923-1925) και το Ταμείο Αλληλεγγύης για το Διεθνή Σύνδεσμο Εργατών για τους Αναρχικούς και Αναρχοσυνδικαλιστές που φυλακίστηκαν στη Ρωσία (1926-1932), στέλνοντας συνέχεια δέματα και μηνύματα συμπαράστασης στους φυλακισμένους και εξόριστους συντρόφους τους. Τα αρχεία τους ήταν γεμάτα από γράμματα φυλακισμένων στη Σιβηρία, τη Λευκή Θάλασσα, την Κεντρική Ασία, από μέρη με εξωτικά ονόματα όπως Πινέγκα, Μινούσινσκ, Ουστ-Κούλομ, Νάριμ και Γιένισελσκ, που συνιστούσαν το Αρχιπέλαγος των Γκούλαγκ. Κάποια από τα γράμματα που είχαν, ήταν από αναρχικούς που είχαν γνωρίσει στην Αμερική.

Στο Παρίσι, όπου η Μόλλυ και ο Σένια πήγαν το 1924, έζησαν σε ένα δωμάτιο, με τον Βολίν και την οικογένειά του, πριν μετακομίσουν μαζί με άλλον έναν αναρχικό φυγά, το Ζακ Ντουμπίνσκι. Το 1927 συνεργάστηκαν με τους Βολίν, Ντουμπίνσκι και Μπέργκμαν στην Ομάδα Αμοιβαίας Βοήθειας στο Παρίσι για να σταθούν αλληλέγγυοι σε εξόριστους αναρχικούς, όχι μόνο από τη Ρωσία αλλά και από Ιταλία, Ισπανία, Πορτογαλία, Βουλγαρία. Άφραγκοι, χωρίς χαρτιά, και με το συνεχή κίνδυνο απέλασης, που σε κάποιες περιπτώσεις μπορεί να σήμαινε και θάνατο.

Παράλληλα, συνεργάστηκαν με τους Βολίν, Μπέργκμαν και άλλους στην αποκήρυξη της Οργανωτικής Πλατφόρμας που σχεδιάστηκε από έναν άλλο ρώσο εξόριστο, τον Πίτερ Αρσίνοβ, με τη βοήθεια του Νέστορα Μάχνο. Για το Σένια και τη Μόλλυ, η Οργανωτική Πλατφόρμα,[12] που

Βερολίνο όπου ο Σένια εργάστηκε σα φωτογράφος, με μεγάλη επιτυχία, αλλά γύρισαν πίσω στο Παρίσι το 1933 όταν ο Χίτλερ κατέλαβε την εξουσία. Το 1926 ξαναβρέθηκαν στο σπίτι του Βολίν με το ζευγάρι Έιμπραμς, που έφτασαν από τη Ρωσία, απογοητευμένοι από το σοβιετικό σύστημα. Στη συνέχεια πήγαν στο Μεξικό, όπου έζησαν μέχρι το τέλος της ζωής τους. Όσο για τους υπόλοιπους παλιούς συντρόφους τους, ο Λατσόφσκι πήγε στο πατρικό του στο Μινσκ και δεν ακούστηκε κάτι γι' αυτόν (γράφτηκε ότι σκοτώθηκε από τους Ναζί), ο Λίπμαν εργάστηκε σαν αγρονόμος ώσπου με το Μεγάλο Διωγμό του Στάλιν συνελήφθη και εκτελέστηκε. Η γυναίκα του Έθελ στάλθηκε σε στρατόπεδο συγκέντρωσης της Σιβηρίας για 10 χρόνια και μετά βρέθηκε να ζει στη Μόσχα, μόνη της και άπορη.[14] Ο μοναχογιός τους σκοτώθηκε στο μέτωπο κατά τον πόλεμο με το Χίτλερ.

Το ξέσπασμα του πολέμου το 1939 τους βρήκε στο Παρίσι. Σύντομα, λόγω των εβραϊκών ριζών τους και των δικών που είχαν ως αναρχικοί, βρέθηκαν στο στόχαστρο. Η Μόλλυ φυλακίστηκε στις 18 Μαΐου 1940, ενώ ο Σένια, με τη βοήθεια Γάλλων συντρόφων, κατάφερε να διαφύγει σε άλλες περιοχές της χώρας, που δεν είχαν ακόμα καταληφθεί. Η Μόλλυ με κάποιο τρόπο κατάφερε να διαφύγει και οι δυο τους πήγαν στη Μασσαλία, όπου είδαν για τελευταία φορά το φίλο τους Βολίν το φθινόπωρο του 1941. Σύντομα πέρασαν τον Ατλαντικό και πήγαν στην Πόλη του Μεξικό.

Για τα επόμενα 20 χρόνια, ο Σένια λειτούργησε ένα στούντιο φωτογραφίας με το όνομα Σέμο (από το Σε-νια και Μό-λλυ). Τότε δημιούργησαν στενή σχέση με τους ισπανούς συντρόφους της ομάδας Tierra y Libertad (Γη και Ελευθερία), και είχαν και επαφή με τους Έιμπραμς, παρά τη φιλία που είχαν εκείνοι με τον Τρότσκι, που ήταν κι αυτός εξόριστος εκεί. Ο Έιμπραμς εξέδωσε μια εφημερίδα στη γλώσσα Yiddish, ενώ η Μόλλυ είχε τακτική επικοινωνία με αναρχικά έντυπα, καθώς μιλούσε άνετα ρωσικά, Yiddish, αγγλικά, γερμανικά, γαλλικά και ισπανικά. Έζησε στην πόλη Cuernavaca με το σύντροφό της, μέ-

χρι το θάνατό της από ανακοπή καρδιάς στις 23 Ιουλίου 1980. Ο Σένια, συντετριμμένος από το χαμό της συντρόφου του, εξέπνευσε στις 19 Ιουνίου 1981.

Το πνεύμα ανυποταξίας

Η καπιταλιστική κυβέρνηση των ΗΠΑ και η Κομμουνιστική κυβέρνηση της Ρωσίας αποδείχθηκαν ίδιες –απέδειξαν ότι δεν υπάρχει ουσιαστική διαφορά ανάμεσα στη μία κυβέρνηση και την άλλη, ανεξάρτητα από τις προφάσεις με τις οποίες ιδρύεται. Οι Αναρχικοί πάντα ισχυρίζονταν ότι ένα Σοσιαλιστικό κράτος που ιδρύεται δεν είναι ούτε ίχνος λιγότερο δεσποτικό από ένα καπιταλιστικό –ότι, η φύση της θέσης του και το πρόγραμμά του το προορίζουν να γίνει ακόμα πιο αδίστακτο στην καταπίεση όλων όσων τόλμησαν να είναι ανικανοποίητοι ή να διεκδικήσουν την αληθινή ελευθερία από την οικονομική ή πολιτική σκλαβιά. Η «Δικτατορία του Προλεταριάτου» στη Ρωσία είχε απλά επιβεβαιώσει αυτή την πρόβλεψη.[15]

Το 1960, όταν ζητήθηκε απ' αυτή και το σύντροφό της να γράψουν τα απομνημονεύματά τους, η Μόλλυ απάντησε: *«Και οι δυο μας αισθανόμαστε ότι αυτό που κάναμε στη ζωή ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΤΟ ΚΑΝΟΥΜΕ. Αγωνιστήκαμε ενάντια στην αδικία με σεμνό τρόπο όσο πιο καλά μπορούσαμε, και αν το αποτέλεσμα ήταν η φυλάκιση, η σκληρή δουλειά και πολλή ταλαιπωρία, εντάξει, αυτό είναι κάτι που κάθε ανθρώπινο πλάσμα που αγωνίζεται για μια καλύτερη ανθρωπότητα πρέπει να περιμένει. Πολεμήσαμε την τυραννία από την εφηβεία μας, όπου και να τη συναντήσαμε... λόγω της πρόωρης καταδίκης, από τη μεριά μας, μιας κοινωνίας πλούσιων και φτωχών, πολυτέλειας και μιζέριας, άγνοιας και βαρβαρότητας, μια τέτοια κοινωνία είναι λάθος, και ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΛΛΑΞΕΙ. Αλλά δε ζητάμε εύσημα για ό,τι κάναμε. Συνεπώς προτιμάμε να μείνουμε στη σκιά».*

Το πόσο μακριά ήταν οι εργατικές μάζες της Ρωσίας από την ελευθερία μπορεί να ειδωθεί στο γράμμα της Μόλλυ Στάιμερ που ακολουθεί:

τες, να ψάξουμε για ένα δρόμο για να σπάσουμε τις αλυσίδες της Μπολσεβικικής τυραννίας.

Θεωρώ τη Μπολσεβικική κυβέρνηση το χειρότερο εχθρό της Ρωσίας. Το σύστημα κατασκοπείας που έχει, είναι, ίσως, το χειρότερο σε όλο τον κόσμο. Η κατασκοπεία υπερσκιάζει όλη τη σκέψη, όλες τις δημιουργικές προσπάθειες και δράσεις. Παρά τις ιστορίες για το αντίθετο που διαλαλούν οι ξένοι παρατηρητές που πέρασαν λίγες εβδομάδες ή μήνες στο Ρωσικό έδαφος υπό Μπολσεβίκους οδηγούς, και παρά τις δηλώσεις αυτών που πληρώθηκαν από τους Μπολσεβίκους για τις υπηρεσίες τους, δεν υπάρχει ΚΑΜΙΑ ελευθερία γνώμης στη Ρωσία. Κανείς δεν επιτρέπεται να εκφράσει μια γνώμη αν δεν είναι υπέρ της άρχουσας τάξης. Αν κάποιος εργάτης τολμήσει να πει ο,τιδήποτε σε μια συνάντηση στο εργοστάσιό του ή το Συνδικάτο του, που δεν αρέσει στους Κομμουνιστές, είναι σίγουρο ότι θα βρεθεί στη φυλακή ή θα λο-

FLESIN-VOLIN-STEINER 1926

γοδοτήσει στους πράκτορες της GPU (το νέο όνομα της Tcheka) σαν αντεπαναστάτης. Χιλιάδες εργάτες, φοιτητές, άνδρες και γυναίκες υψηλών ακαδημαϊκών γνώσεων, όπως και αμόρφωτοι αλλά έξυπνοι αγρότες, σαπίζουν σήμερα σε Σοβιετικές φυλακές. Στον κόσμο λένε ότι είναι αντι-επαναστάτες και ληστές. Αν και είναι το πιο

σημοι αρνήθηκαν να έρθουν έως ότου οι εργάτες επέστρεφαν στις μηχανές τους. Ο διευθυντής του εργοστασίου τους είπε επίσης ότι αν τολμούσαν να απεργήσουν, θα θεωρούνταν όλοι αντι-επαναστάτες και θα αντιμετωπίζονταν κατάλληλα. Αμέσως οι εργάτες κάλεσαν συνάντηση. Ενώ συζητούσαν τα παράπονά τους, μπήκαν οι εκπρόσωποι των συνδικάτων. Αλλά αντί να είναι θετικοί προς τους εργάτες, ένας απ' αυτούς τους «υπερασπιστές των εργατών» χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι και κραύγασε με βροντώδη φωνή: «Σας διατάζω να επιστρέψετε στη δουλειά σας».

Φυσικά, τέτοια συμπεριφορά δημιούργησε σε όλους τους παρευρισκόμενους μεγάλο επίπεδο διέγερσης. Η τάξη επανήλθε με πικρία και η συζήτηση συνεχίστηκε. Ένας ηλικιωμένος εργαζόμενος σηκώθηκε και συσχέτισε τις συνθήκες υπό τις οποίες ήταν αναγκασμένος αυτός και η οικογένειά του να ζουν, και ρώτησε πώς θα μπορούσε να μην πεθάνει της πείνας με τα άθλια μεροκάματα που έπαιρνε. Η περιγραφή της ζωής του ήταν ο καθρέφτης της ζωής που είχαν όλοι, και οδήγησε στην ακόλουθη μίζερη σκηνή. Όλοι ξαφνικά ξέσπασαν σε λυγμούς. Νέοι και γέροι, άνδρες και γυναίκες, έκλαιγαν όλοι, και πολλοί στο ακροατήριο λιποθύμησαν.

Μετά από μερικές ώρες ήρθαν αρκετοί αξιωματούχοι που αντιπροσώπευαν τη GPU, το Συνδικάτο και μαζί με τον αρχιδιευθυντή των εργοστασίων Ρούχων του Πετρογκραντ, ανακοίνωσαν ότι τα μεροκάματα θα μειώνονταν μόνο 18% αντί για 30%. Οι εργάτες τότε αποφάσισαν να συνεχίσουν την εργασία και η ηρεμία επικράτησε στο εργοστάσιο. Αλλά στο τέλος της επόμενης εβδομάδας 120 εργάτες, που θεωρήθηκαν ότι ήταν πιο ειλικρινείς και αποφασισμένοι

λου του εργοστασίου. Αυτό δεν το επέτρεψαν το Συνδικάτο και η επιτροπή του εργαστήριου (που συνήθως αποτελείται από Κομμουνιστές ή συμπαθούντες των Κομμουνιστών). Εκείνη τη μέρα κανείς δεν έμεινε να κάνει υπερωρίες. Την επόμενη μέρα, όταν αυτή η άρνηση επαναλήφθηκε, οι πόρτες του εργοστασίου κλειδώθηκαν, και τα συνήθη «πάσο» που δίνονταν στους εργάτες για να φύγουν δε μοιράστηκαν. Περίπου οι μισοί εργάτες επέστρεψαν στη δουλειά και οι άλλοι μισοί περίμεναν μέχρι να περάσουν 2 ώρες και να ανοίξουν οι πόρτες. Κάθε βράδυ εκείνης της εβδομάδας γινόταν το ίδιο πράγμα. Οι πόρτες κλειδώνονταν και τα πάσο δε δίνονταν. Οι υπόλοιποι εργάτες που συνέχισαν να δουλεύουν το έκαναν λόγω του φόβου να μην αποβληθούν. Ως συνήθως, μια εβδομάδα αργότερα, αυτοί οι εργάτες των διάφορων τμημάτων που δε συμπεριφέρθηκαν σαν πρόβατα, αλλά έδειξαν χαρακτήρα και πνεύμα, αποβλήθηκαν.

Τον ίδιο μήνα –Ιούνιο του 1923– οι εργάτες του εργοστασίου και ναυπηγείου Πούτιλοβ κατέβηκαν σε απεργία, απαιτώντας αύξηση των μισθών τους και την κατάργηση της πρακτικής της αφαίρεσης μεγάλου μέρους του εβδομαδιαίου μισθού τους με υψηλή φορολογία. Η Κυβέρνηση επιβάλλει να δίνεται ένα μέρος από το μικρό μισθό που παίρνουν οι εργάτες στη Ρωσία σε διάφορους σκοπούς –χωρίς να παίρνει τη γνώμη των εργατών φυσικά– όπως στους ανάπηρους του Κόκκινου στρατού, τον Κόκκινο στρατό και το Στόλο Κόκκινων Αεροπλάνων, την «Πολιτιστική» δουλειά, συνδικαλιστικές εισφορές και άλλα αμέτρητα πράγματα. Λόγω αυτών των μειώσεων οι εργάτες, κατά καιρούς, δεν έπαιρναν ούτε το μισό μισθό τους.

Μετά από μια τριήμερη απεργία, οι μισθοί των εργατών στο Πούτιλοβ αυξήθηκαν. Αλλά δεν έγινε δεκτό το δεύτερο αίτημά τους, και οι εργάτες παρόλα αυτά συνέχισαν να δουλεύουν. Πάντως, σαν αποτέλεσμα της απεργίας, περίπου 400 εργάτες αποβλήθηκαν και 100 συνελήφθησαν. Το πιο τραγικό κομμάτι αυτής της ιστορίας είναι ότι το Συνδικάτο και οι Επιτροπές Ερ-

ση της θέσης του και το πρόγραμμά του το προορίζουν να γίνει ακόμα πιο αδίστακτο στην καταπίεση όλων όσων τόλμησαν να είναι ανικανοποίητοι ή να διεκδικήσουν την αληθινή ελευθερία από την οικονομική ή πολιτική σκλαβιά. Η «Δικτατορία του Προλεταριάτου» στη Ρωσία είχε απλά επιβεβαιώσει αυτή την πρόβλεψη.[15]

Το 1960, όταν ζητήθηκε απ' αυτή και το σύντροφό της να γράψουν τα απομνημονεύματά τους, η Μόλλυ απάντησε: *«Και οι δυο μας αισθανόμαστε ότι αυτό που κάναμε στη ζωή ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΤΟ ΚΑΝΟΥΜΕ. Αγωνιστήκαμε ενάντια στην αδικία με σεμνό τρόπο όσο πιο καλά μπορούσαμε, και αν το αποτέλεσμα ήταν η φυλάκιση, η σκληρή δουλειά και πολλή ταλαιπωρία, εντάξει, αυτό είναι κάτι που κάθε ανθρώπινο πλάσμα που αγωνίζεται για μια καλύτερη ανθρωπότητα πρέπει να περιμένει. Πολεμήσαμε την τυραννία από την εφηβεία μας, όπου και να τη συναντήσαμε... λόγω της πρόωρης καταδίκης, από τη μεριά μας, μιας κοινωνίας πλούσιων και φτωχών, πολυτέλειας και μιζέριας, άγνοιας και βαρβαρότητας, μια τέτοια κοινωνία είναι λάθος, και ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΛΛΑΞΕΙ. Αλλά δε ζητάμε εύσημα για ό,τι κάναμε. Συνεπώς προτιμάμε να μείνουμε στη σκιά».*

Το πόσο μακριά ήταν οι εργατικές μάζες της Ρωσίας από την ελευθερία μπορεί να ειδωθεί στο γράμμα της Μόλλυ Στάιμερ που ακολουθεί:

«ΑΠΟΧΩΡΩΝΤΑΣ ΑΠΟ ΤΗ ΡΩΣΙΑ

Ανάμεσα σε άλλα που έχουν γραφτεί στον αμερικανικό τύπο είναι ότι είμαι ιδιαίτερα χαρούμενη που φεύγω από τη Ρωσία, και ότι προτίμησα την εξορία στη Γερμανία από την ελευθερία στη Ρωσία. Αυτή η δήλωση που αποδίδουν σε μένα είναι ένα σκόπιμο ψέμα!

Είναι αλήθεια ότι η υποκρισία, μισαλλοδοξία και προδοσία των Μπολσεβίκων μου δημιούργησε ένα αίσθημα αγανάκτησης και εξέγερσης, αλλά, ως Αναρχική, δεν έχω καμία εκτίμηση ή υπεράσπιση για καμία κυβέρνηση καμίας χώρας, και η δήλωση ότι προτιμώ την εξορία στη Γερμανία παρά την ελευθερία στη Ρωσία είναι γελοία και ψευδής.

Έκανα σαφές στον ανταποκριτή του τύπου με τον οποίο μίλησα ότι παρά τις δυσκολίες που είχα ν' αντιμετωπίσω στη Ρωσία, λυπήθηκα βαθύτατα όταν έπρεπε να φύγω απ' τη χώρα. Αυτό δεν ήταν αλήθεια

μης στη Ρωσία. Κανείς δεν επιτρέπεται να εκφράσει μια γνώμη αν δεν είναι υπέρ της άρχουσας τάξης. Αν κάποιος εργάτης τολμήσει να πει ο,τιδήποτε σε μια συνάντηση στο εργοστάσιό του ή το Συνδικάτο του, που δεν αρέσει στους Κομμουνιστές, είναι σίγουρο ότι θα βρεθεί στη φυλακή ή θα λογοδοτήσει στους πράκτορες της GPU (το νέο όνομα της Tcheka) σαν αντεπαναστάτης. Χιλιάδες εργάτες, φοιτητές, άνδρες και γυναίκες υψηλών ακαδημαϊκών γνώσεων, όπως και αμόρφωτοι αλλά έξυπνοι αγρότες, σαπίζουν σήμερα σε Σοβιετικές φυλακές. Στον κόσμο λένε ότι είναι αντι-επαναστάτες και ληστές. Αν και είναι το πιο ιδεαλιστικό και επαναστατικό λουλούδι στη Ρωσία, κατηγορούνται ενώπιον του λαού με τις πιο ψευδείς κατηγορίες, ενώ οι διώκτες τους, οι «Κομμουνιστές» που εκμεταλλεύονται και τρομοκρατούν το λαό, αυτοαποκαλούνται επαναστάτες και σωτήρες των καταπιεσμένων. Πίσω από την επαναστατική φρασεολογία κρύβουν πράξεις που σε καμία καπιταλιστική κυβέρνηση στη γη δε θα επιτρεπόταν να διαπράξει χωρίς να υπάρχει μια διαμαρτυρία από τον υπόλοιπο λαό.

FLESIN-VOLIN-STEINER
1926

Αφήστε με να δώσω μερικά παραδείγματα του πώς αντιμετωπίζουν το προλεταριάτο οι αποκαλούμενοι επαναστάτες:

Στις 5 Μαρτίου 1923, το Εργοστάσιο Ρούχων της Κεντρικής Κυβέρνησης στο Πέτρογκραντ μείωσε τα ημερομίσθια των εργατών 30%, χωρίς προηγούμενη ειδοποίηση και χωρίς να δώσει καμία εξήγηση σε κανέναν. Όταν οι μισθοί δόθηκαν, κάθε εργάτης είχε την εντύπωση ότι αυτό ήταν

γάλο επίπεδο διέγερσης. Η τάξη επανήλθε με πικρία και η συζήτηση συνεχίστηκε. Ένας ηλικιωμένος εργαζόμενος σηκώθηκε και συσχέτισε τις συνθήκες υπό τις οποίες ήταν αναγκασμένος αυτός και η οικογένειά του να ζουν, και ρώτησε πώς θα μπορούσε να μην πεθάνει της πείνας με τα άθλια μεροκάματα που έπαιρνε. Η περιγραφή της ζωής του ήταν ο καθρέφτης της ζωής που είχαν όλοι, και οδήγησε στην ακόλουθη μίζερη σκηνή. Όλοι ξαφνικά ξέσπασαν σε λυγμούς. Νέοι και γέροι, άνδρες και γυναίκες, έκλαιγαν όλοι, και πολλοί στο ακροατήριο λιποθύμησαν.

Μετά από μερικές ώρες ήρθαν αρκετοί αξιωματούχοι που αντιπροσώπευαν τη GPU, το Συνδικάτο και μαζί με τον αρχιδιευθυντή των εργοστασίων Ρούχων του Πέτρογκραντ, ανακοίνωσαν ότι τα μεροκάματα θα μειώνονταν μόνο 18% αντί για 30%. Οι εργάτες τότε αποφάσισαν να συνεχίσουν την εργασία και η ηρεμία επικράτησε στο εργοστάσιο. Αλλά στο τέλος της επόμενης εβδομάδας 120 εργάτες, που θεωρήθηκαν ότι ήταν πιο ειλικρινείς και αποφασισμένοι από τους άλλους, αποβλήθηκαν από το εργοστάσιο, και από το Συνδικάτο, και βρέθηκαν στη μαύρη λίστα. Δηλαδή σε όλα τα διαβατήριά τους γράφτηκε: «Πολίτης... που αποβλήθηκε από το Εργοστάσιο Ρούχων της Κεντρικής Κυβέρνησης για ανταρσία ενάντια στην Κυβέρνηση των Εργατών και Αγροτών, με το σκοπό της κατάληψης του εργοστασίου».

Τώρα, ας πάρουμε το παράδειγμα του εργοστασίου Σκόροκχαντ. Τον Ιούνιο του 1923 το Συνδικάτο Δερματοποιών και η Κομμουνιστική Επιτροπή του εργοστασίου Σκόροκχαντ αποφάσισαν, χωρίς να συμβουλευτούν τους εργάτες, ότι ένας χώρος του συνδικάτου της περιφέρειας θα έπρεπε να επισκευαστεί σε βάρος των εργατών του Σκόροκχαντ (περίπου 3000 στον αριθμό). Σε κάθε ένα τομέα έλεγαν ότι πρέπει να δουλέψουν 8 ώρες υπερωρίες για να καλύψουν τα έξοδα του συνδικάτου, και ότι «οι υπόλοιποι τομείς έχουν συμφωνή-

υπόλοιποι εργάτες που συνέχισαν να δουλεύουν το έκαναν λόγω του φόβου να μην αποβληθούν. Ως συνήθως, μια εβδομάδα αργότερα, αυτοί οι εργάτες των διάφορων τμημάτων που δε συμπεριφέρθηκαν σαν πρόβατα, αλλά έδειξαν χαρακτήρα και πνεύμα, αποβλήθηκαν.

Τον ίδιο μήνα –Ιούνιο του 1923– οι εργάτες του εργοστασίου και ναυπηγείου Πούτιλοβ κατέβηκαν σε απεργία, απαιτώντας αύξηση των μισθών τους και την κατάργηση της πρακτικής της αφαίρεσης μεγάλου μέρους του εβδομαδιαίου μισθού τους με υψηλή φορολογία. Η Κυβέρνηση επιβάλλει να δίνεται ένα μέρος από το μικρό μισθό που παίρνουν οι εργάτες στη Ρωσία σε διάφορους σκοπούς –χωρίς να παίρνει τη γνώμη των εργατών φυσικά– όπως στους ανάπηρους του Κόκκινου στρατού, τον Κόκκινο στρατό και το Στόλο Κόκκινων Αεροπλάνων, την «Πολιτιστική» δουλειά, συνδικαλιστικές εισφορές και άλλα αμέτρητα πράγματα. Λόγω αυτών των μειώσεων οι εργάτες, κατά καιρούς, δεν έπαιρναν ούτε το μισό μισθό τους.

Μετά από μια τριήμερη απεργία, οι μισθοί των εργατών στο Πούτιλοβ αυξήθηκαν. Αλλά δεν έγινε δεκτό το δεύτερο αίτημά τους, και οι εργάτες παρόλα αυτά συνέχισαν να δουλεύουν. Πάντως, σαν αποτέλεσμα της απεργίας, περίπου 400 εργάτες αποβλήθηκαν και 100 συνελήφθησαν. Το πιο τραγικό κομμάτι αυτής της ιστορίας είναι ότι το Συνδικάτο και οι Επιτροπές Εργαστηρίων, φυσικά υπό Κομμουνιστική διοίκηση, συμμετείχαν σ' αυτές τις αποβολές και συλλήψεις, σε συνεργασία με τη διοίκηση του εργοστασίου και το Πολιτικό Τμήμα της Κυβέρνησης, αφού υπάρχει νόμος στη Ρωσία σύμφωνα με τον οποίον δε μπορεί να αποβληθεί κάποιος εργάτης χωρίς τη συγκατάθεση του Συνδικάτου και της Επιτροπής Εργαστηρίου. Αλλά η Κυβέρνηση λύνει αυτό το πρόβλημα τοποθετώντας τους δικούς της πράκτορες σαν αξιωματούχους των Συνδικάτων και των Επιτροπών Εργαστηρίων.

Έτυχε να κρατηθώ στις ίδιες φυλακές που κρατήθηκαν οι 100 εργάτες του Πούτιλοβ. Όταν τους ρώτησα γιατί φυλακίστηκαν, έλαβα την απάντηση: «Μας κατηγορούν για αντεπανάσταση, ο Θεός ξέρει τι εννοούσαν μ' αυτό».

Τα παραπάνω γεγονότα που αναφέρω αφορούν μόνο το Πέτρογκραντ. Αλλά υπάρχουν χιλιάδες παρόμοιες περιπτώσεις

σαμε την τυραννία από την εφηβεία μας, όπου και να τη συναντήσαμε... λόγω της πρόωρης καταδίκης, από τη μεριά μας, μιας κοινωνίας πλούσιων και φτωχών, πολυτέλειας και μιζέριας, άγνοιας και βαρβαρότητας, μια τέτοια κοινωνία είναι λάθος, και ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΛΛΑΞΕΙ. Αλλά δε ζητάμε εύσημα για ό,τι κάναμε. Συνεπώς προτιμάμε να μείνουμε στη σκιά».

Το πόσο μακριά ήταν οι εργατικές μάζες της Ρωσίας από την ελευθερία μπορεί να ειδωθεί στο γράμμα της Μόλλυ Στάιμερ που ακολουθεί:

«ΑΠΟΧΩΡΩΝΤΑΣ ΑΠΟ ΤΗ ΡΩΣΙΑ

Ανάμεσα σε άλλα που έχουν γραφτεί στον αμερικανικό τύπο είναι ότι είμαι ιδιαίτερα χαρούμενη που φεύγω από τη Ρωσία, και ότι προτίμησα την εξορία στη Γερμανία από την ελευθερία στη Ρωσία. Αυτή η δήλωση που αποδίδουν σε μένα είναι ένα σκόπιμο ψέμα!

Είναι αλήθεια ότι η υποκρισία, μισαλλοδοξία και προδοσία των Μπολσεβίκων μου δημιούργησε ένα αίσθημα αγανάκτησης και εξέγερσης, αλλά, ως Αναρχική, δεν έχω καμία εκτίμηση ή υπεράσπιση για καμία κυβέρνηση καμίας χώρας, και η δήλωση ότι προτιμώ την εξορία στη Γερμανία παρά την ελευθερία στη Ρωσία είναι γελοία και ψευδής.

Έκανα σαφές στον ανταποκριτή του τύπου με τον οποίο μίλησα ότι παρά τις δυσκολίες που είχα ν' αντιμετωπίσω στη Ρωσία, λυπήθηκα βαθύτατα όταν έπρεπε να φύγω απ' τη χώρα. Αυτό δεν ήταν αλήθεια όταν έφυγα από την Αμερική. Αν και έχω όλη μου την οικογένεια, καλούς συντρόφους και πολλούς αγαπημένους φίλους στις ΗΠΑ. Κι όμως, όταν απελάθηκα από εκεί από την καπιταλιστική κυβέρνηση, δεν το πήρα τόσο σοβαρά. Δεν ήταν έτσι στην περίπτωση της Ρωσίας. Ποτέ δεν ένιωσα τέτοια κατάθλιψη όπως όταν καταδικάστηκα σε εξορία από τη Ρωσία. Η αγάπη μου για τη Ρωσία και το λαό της είναι πολύ βαθιά για να χαρώ που είμαι στην εξορία, ειδικά σε μια περίοδο που δέχονται εξαιρετική καταπίεση και τις πιο άγριες διώξεις. Αντίθετα, θα προτιμούσα να είμαι εκεί, και μαζί με τους εργάτες και τους αγρότες...

FLESIN-VOLIN-STEINER 1926

γοδοτήσει στους πράκτορες της GPU (το νέο όνομα της Tcheka) σαν αντεπαναστάτης. Χιλιάδες εργάτες, φοιτητές, άνδρες και γυναίκες υψηλών ακαδημαϊκών γνώσεων, όπως και αμόρφωτοι αλλά έξυπνοι αγρότες, σαπίζουν σήμερα σε Σοβιετικές φυλακές. Στον κόσμο λένε ότι είναι αντι-επαναστάτες και ληστές. Αν και είναι το πιο ιδεαλιστικό και επαναστατικό λουλούδι στη Ρωσία, κατηγορούνται ενώπιον του λαού με τις πιο ψευδείς κατηγορίες, ενώ οι διώκτες τους, οι «Κομμουνιστές» που εκμεταλλεύονται και τρομοκρατούν το λαό, αυτοαποκαλούνται επαναστάτες και σωτήρες των καταπιεσμένων. Πίσω από την επαναστατική φρασεολογία κρύβουν πράξεις που σε καμία καπιταλιστική κυβέρνηση στη γη δε θα επιτρεπόταν να διαπράξει χωρίς να υπάρχει μια διαμαρτυρία από τον υπόλοιπο λαό.

Αφήστε με να δώσω μερικά παραδείγματα του πώς αντιμετωπίζουν το προλεταριάτο οι αποκαλούμενοι επαναστάτες:

Στις 5 Μαρτίου 1923, το Εργοστάσιο Ρούχων της Κεντρικής Κυβέρνησης στο Πέτρογκραντ μείωσε τα ημερομίσθια των εργατών 30%, χωρίς προηγούμενη ειδοποίηση και χωρίς να δώσει καμία εξήγηση σε κανέναν. Όταν οι μισθοί δόθηκαν, κάθε εργάτης είχε την εντύπωση ότι αυτό ήταν λογιστικό λάθος, και πήγαν να ζητήσουν εξηγήσεις στο γραφείο, έτσι 1200 εργάτες πορεύτηκαν ταυτόχρονα για να ρωτήσουν γιατί έλειπε τόσο μεγάλο μέρος του μισθού τους. Αμέσως, ο διευθυντής του εργοστασίου απάντησε, ότι οι εργάτες έπρεπε να ήταν ικανοποιημένοι με αυτό που έπαιρναν και πρέπει να τους ευχαριστήσουν (τους διευθυντές και την κυβέρνηση) για το ότι τους δίνει και δουλειά. Έκπληκτοι σε μια τέτοια απάντηση και γεμάτοι αγανάκτηση, αποφάσισαν να μη συνεχίσουν τη δουλειά μέχρι να πάρουν μια ικανοποιητική απάντηση. Οι εκπρόσωποι των συνδικάτων καλέστηκαν ως εκ τούτου, αλλά αυτοί οι επί-

Μετά από μερικές ώρες ήρθαν αρκετοί αξιωματούχοι που αντιπροσώπευαν τη GPU, το Συνδικάτο και μαζί με τον αρχιδιευθυντή των εργοστασίων Ρούχων του Πέτρογκραντ, ανακοίνωσαν ότι τα μεροκάματα θα μειώνονταν μόνο 18% αντί για 30%. Οι εργάτες τότε αποφάσισαν να συνεχίσουν την εργασία και η ηρεμία επικράτησε στο εργοστάσιο. Αλλά στο τέλος της επόμενης εβδομάδας 120 εργάτες, που θεωρήθηκαν ότι ήταν πιο ειλικρινείς και αποφασισμένοι από τους άλλους, αποβλήθηκαν από το εργοστάσιο, και από το Συνδικάτο, και βρέθηκαν στη μαύρη λίστα. Δηλαδή σε όλα τα διαβατήριά τους γράφτηκε: «Πολίτης... που αποβλήθηκε από το Εργοστάσιο Ρούχων της Κεντρικής Κυβέρνησης για ανταρσία ενάντια στην Κυβέρνηση των Εργατών και Αγροτών, με το σκοπό της κατάληψης του εργοστασίου».

Τώρα, ας πάρουμε το παράδειγμα του εργοστασίου Σκόροκχαντ. Τον Ιούνιο του 1923 το Συνδικάτο Δερματοποιών και η Κομμουνιστική Επιτροπή του εργοστασίου Σκόροκχαντ αποφάσισαν, χωρίς να συμβουλευτούν τους εργάτες, ότι ένας χώρος του συνδικάτου της περιφέρειας θα έπρεπε να επισκευαστεί σε βάρος των εργατών του Σκόροκχαντ (περίπου 3000 στον αριθμό). Σε κάθε ένα τομέα έλεγαν ότι πρέπει να δουλέψουν 8 ώρες υπερωρίες για να καλύψουν τα έξοδα του συνδικάτου, και ότι «οι υπόλοιποι τομείς έχουν συμφωνήσει». Όλοι οι τομείς, χωρίς να ξέρουν ο ένας τον άλλον, αρνήθηκαν αγανακτισμένοι για τους ακόλουθους λόγους:

1. Επειδή το Συνδικάτο δεν είναι εργατικό, αλλά Κομμουνιστικό, μόνο κομμουνιστικές διαλέξεις γίνονται εκεί, και καμία άλλη δεν επιτρέπεται.

2. Επειδή ακόμη και αν συμφωνούσαν κατά κανόνα να δουλέψουν για λογαριασμό του συνδικάτου, δυσαρεστήθηκαν για την πράξη των αξιωματούχων του Συνδικάτου και της «Κομμουνιστικής» Επιτροπής, που αποφάσισαν γι' αυτούς, σαν να ήταν οι φουκαράδες που θα έκαναν τη δουλειά.

Οι εργάτες απαίτησαν μια συνάντηση ό-

ροπλάνων, την «Πολιτιστική» δουλειά, συνδικαλιστικές εισφορές και άλλα αμέτρητα πράγματα. Λόγω αυτών των μειώσεων οι εργάτες, κατά καιρούς, δεν έπαιρναν ούτε το μισό μισθό τους.

Μετά από μια τριήμερη απεργία, οι μισθοί των εργατών στο Πούτιλοβ αυξήθηκαν. Αλλά δεν έγινε δεκτό το δεύτερο αίτημά τους, και οι εργάτες παρόλα αυτά συνέχισαν να δουλεύουν. Πάντως, σαν αποτέλεσμα της απεργίας, περίπου 400 εργάτες αποβλήθηκαν και 100 συνελήφθησαν. Το πιο τραγικό κομμάτι αυτής της ιστορίας είναι ότι το Συνδικάτο και οι Επιτροπές Εργαστήριων, φυσικά υπό Κομμουνιστική διοίκηση, συμμετείχαν σ' αυτές τις αποβολές και συλλήψεις, σε συνεργασία με τη διοίκηση του εργοστάσιου και το Πολιτικό Τμήμα της Κυβέρνησης, αφού υπάρχει νόμος στη Ρωσία σύμφωνα με τον οποίον δε μπορεί να αποβληθεί κάποιος εργάτης χωρίς τη συγκατάβαση του Συνδικάτου και της Επιτροπής Εργαστηρίου. Αλλά η Κυβέρνηση λύνει αυτό το πρόβλημα τοποθετώντας τους δικούς της πράκτορες σαν αξιωματούχους των Συνδικάτων και των Επιτροπών Εργαστηρίων.

Έτυχε να κρατηθώ στις ίδιες φυλακές που κρατήθηκαν οι 100 εργάτες του Πούτιλοβ. Όταν τους ρώτησα γιατί φυλακίστηκαν, έλαβα την απάντηση: «Μας κατηγορούν για αντεπανάσταση, ο Θεός ξέρει τι εννοούσαν μ' αυτό».

Τα παραπάνω γεγονότα που αναφέρω αφορούν μόνο το Πέτρογκραντ. Αλλά υπάρχουν χιλιάδες παρόμοιες περιπτώσεις σε όλη τη σημερινή Ρωσία, και όμως οι Μπολσεβίκοι συνεχίζουν να δημοσιεύουν ιστορίες για τις μεγαλειώδεις συνθήκες και όσοι ζουν ελεύθερα, στη σκιά της GPU, δε μπορούν να πουν την αλήθεια στον κόσμο. Αν προσπαθήσει κάποιος να το κάνει, ή αν ακόμα προσπαθήσει να υπερασπιστεί τα δικαιώματά του μέσα στη Ρωσία, θα βρεθεί καταχωρημένος σαν αντεπαναστάτης ή ληστής, κινδυνεύοντας να συλληφθεί ανά πάσα στιγμή.

Όχι, ΔΕΝ είμαι χαρούμενη που είμαι έξω από τη Ρωσία. Προτιμούσα να είμαι εκεί και να βοηθώ τους εργάτες να πολεμήσουν τις τυραννικές πράξεις του υπο-

κριτών Κομμουνιστών», (Μόλλυ Στάιμερ, Βερολίνο Νοέμβριος 1923).

Μετάφραση-Απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Πηγές:

- Cienfuegos Press Anarchist Review, #4 (1978).
- Avrich, Paul, Anarchist Portraits, Princeton University, New Jersey, 1988.
- KSL: Bulletin of the Kate Sharpley Library No. 68, Οκτώβριος 2011.
- GP Maximov, The Guillotine At Work Vol 1: The Leninist Counter-Revolution, AK Press, 1979.
- jwa.org.
- libcom.org.
- theanarchistlibrary.org.
- spartacus.schoolnet.co.uk.
- gulaganarchists.wordpress.com.
- Polenberg, Richard, Fighting Faiths: the Abrams case, the supreme court and free speech, Viking, 1987.
- Β. Σερτζ, Α. Μπέργκμαν, Οι Ιζβέστιες της Κροστάνδης, Ελεύθερος Τύπος 1979.
- Avrich, Paul. Anarchist voices, AK Press, 2005.

Παραπομπές

1. «Η Κατάκτηση του Ψωμιού» του Κροπότκιν είχε εκδοθεί στη Γαλλία το 1892, και στα αγγλικά βγήκε για πρώτη φορά το 1906.

2. Το είχε νοικιάσει ο Έιμπραμς με το ψευδώνυμο «Abram Dean».

3. Συνολικά 425.000 εβραίοι είχαν έρθει από τη Ρωσία στις ΗΠΑ μέσα σε μια περίοδο 5 χρόνων «για να μεγαλώσουν τα παιδιά τους σε μια ελεύθερη χώρα».

4. Στις 22 Ιουλίου 1916 έγινε πορεία εργοδοτών που ζητούσαν βελτίωση της εθνικής άμυνας. Μια βόμβα εξερράγη στην οδό Steuart σκοτώνοντας 6 άτομα (και άλλα 4 πέθαναν μετά). Γι' αυτό κατηγορήθηκαν οι Γουόρεν Μπίλινγκς και Τομ Μούνεϊ, εργάτες και μέλη του Σοσιαλιστικού Κόμματος και καταδικάστηκαν σε ισόβια και θάνατο αντίστοιχα. Ενώ αποδείχτηκε ότι ήταν σκευωρία, έμειναν 22 χρόνια στη φυλακή. Αμέτρητες κινητοποιήσεις σε Αμερική και Ευρώπη είχαν γίνει για την αποφυλάκισή τους. Ο Μούνεϊ είχε κατηγορηθεί και για τη βόμβα που κατέστρεψε πύργο υψηλής τάσης εταιρίας ηλε-

νοι από μια άπειρη χαρά, τους πίστεψαν.
»Επιτέλους, η σκλαβιά που υποστήκαμε κάτω απ' το ζυγό των γαιοκτημόνων και των καπιταλιστών, θ' ανήκει σε λίγο στη μυθολογία» σκέπτονταν... Διαμέσου μιας έντεχνης προπαγάνδας, τα παιδιά του λαού παρασύρθηκαν κι εντάχθηκαν στις γραμμές του κόμματος, όπου υποβλήθηκαν σε μια αυστηρή πειθαρχία. Ύστερα, νιώθοντας αρκετά ισχυροί, οι κομμουνιστές εκτόπισαν σταδιακά από την εξουσία, αρχικά, τους σοσιαλιστές των άλλων τάσεων κι έπειτα έδιωξαν τους εργάτες και τους αγρότες απ' τις κρατικές υπηρεσίες, ενώ συνέχιζαν να κυβερνούν στ' όνομά τους.
»Μ' αυτό τον τρόπο, οι κομμουνιστές αντικατέστησαν την εξουσία των εργαζομένων, την οποία είχαν σφετεριστεί, με την εξουσία των κομμισαρίων, που συνοδευόταν από όλη την αυθαιρεσία και το δεσποτισμό της προσωπικής εξουσίας. Ενάντια σε κάθε λογική και αντίθετα με τη θέληση των εργαζομένων, άρχισαν να οικοδομούν πεισματικά ένα κρατικό σοσιαλισμό, με σκλάβους, αντί να οικοδομήσουν μια κοινωνία βασισμένη στην ελεύθερη εργασία», [Ιζβέστια (της Κρονστάνδης) Νο. 14, Τετάρτη 16 Μάρτη 1921].

11. Οι αναρχικοί είχαν σημαντική επιρροή. Η Αναρχική Ομοσπονδία Μόσχας για παράδειγμα είχε μεγάλες ομάδες σε διάφορες περιοχές της πόλης, όπως Sokolniki, Presnia, Zamoskvoriechie, Lefortovo. Το «Σπίτι της Αναρχίας», ένα τεράστιο σπίτι στην Malaya Dmitrovka είχε γίνει κέντρο αναρχικής δραστηριότητας, με συχνές μεγάλες συζητήσεις/διαλέξεις από τους Μπάρμας, Κοβάλεβιτς, Κρουπένιν, Ασκάροβ, Πιρό, Α. Γκορντίν κ.ά. Σκόπευαν μάλιστα να επανεκδόσουν την εφημερίδα Αναρχία σε καθημερινή βάση. Η μεγαλύτερη επιρροή που είχαν ήταν στους σιδηροδρομικούς. Προπαγανδιστική δουλειά γινόταν και σε πολλές άλλες πόλεις της κεντρικής Ρωσίας, όπως Riazan, Smolensk, Tula, Tver, Kostroma, Yaroslavl, κ.ά. Ίδρυσαν τους «Μαύρους Φρουρούς», ένοπλη οργάνωση, της οποίας την οχύρωση σε κατειλημμένο σπίτι ανέλαβε ο Καϊντάνοβ, παλιός αναρχικός. Ο σχηματισμός των «Μαύρων Φρουρών» εξαγρίωσε τους Μπολσεβίκους, που εξαπέλυσαν πρόστυχες κατηγορίες εναντίον των αναρχικών και προετοίμασαν τη διάλυσή τους. Οι συνήθεις κατηγορίες από το κόμμα και τον κυβερνητικό τύπο ήταν ότι έκλεβαν, λήστευαν, διέλυαν περιουσίες στα σπίτια που καταλάμβαναν, φιλοξενούσαν Λευκο-Φρουρούς (τους αντίπαλους των Κόκκινων Φρουρών) στις τάξεις τους κ.ά. naja Kommuna» (Ελεύθερη Κομμούνα), η Αναρχο-Συνδικαλιστική «Golos Truda» της οποίας το πρωινό φύλλο είχε βγει απ' το τυπογραφείο έκλεισε την επόμενη μέρα. Ξεκίνησε μια περίοδος αριστερής τρομοκρατίας. Το πογκρόμ σάρωσε όλη τη Σοβιετική Ρωσία. Παντού ο ίδιος τρόπος επαναλήφθηκε, ίσως σε μικρότερη κλίμακα.

Αξίζει να σημειωθεί ότι τη νύχτα της επίθεσης ο Πίτερς, δεύτερος στην ιεραρχία στην Τσε-Κα, περιέφερε το βρετανό διπλωμάτη Λόκχαρτ γύρω από τα κατεστραμμένα στέκια των αναρχικών για να δώσει το μήνυμα στις Δυτικές δυνάμεις ότι οι Μπολσεβίκοι είχαν τον έλεγχο. Αναφερόμενος σε μια αναρχική που δολοφονήθηκε με μια σφαίρα στο λαιμό ενώ κείτονταν στο πάτωμα, είπε ότι ήταν πόρνη.

Το σχέδιο ήταν καλομελετημένο και τέθηκε σε εφαρμογή σε καίρια χρονική στιγμή. Έγινε πριν να έχει χρόνο το Αναρχικό κίνημα να αποκρυσταλλωθεί. Ήταν ακόμη στο στάδιο της αυτοσυνειδητοποίησης. Δεν είχε συμπαγές περιεχόμενο και δεν είχε δυναμώσει οργανωτικά μέσα και έξω από τα εργοστάσια και τα χωριά. Οι τρομοκρατικές πρακτικές που υιοθέτησαν από εκείνη τη στιγμή οι Μπολσεβίκοι αποδείχτηκαν πολύ ισχυρές για ένα μη συμπαγές κίνημα. Η τρομοκρατική πρακτική σχεδόν κατέστρεψε αυτό το κίνημα, κάνοντας αδύνατη τη συνέχισή του.

Οι αναρχικές δραστηριότητες πήγαν πίσω σημαντικά, σαν αποτέλεσμα των κυβερνητικών πογκρόμ. Οι ομάδες διαλύθηκαν, και πέρασε πολύς χρόνος μέχρι να ξανα-σχηματιστούν. Έμειναν κάποια άτομα που συνέχισαν την Αναρχική προπαγάνδα στα εργοστάσια και στους σιδηρόδρομους όπου υπήρχε αναρχική επιρροή για κάποιο καιρό. Πέρασε πάνω από ένας μήνας ώσπου η Ομοσπονδία της Μόσχας επανήλθε με την έκδοση της «Αναρχίας».

Ο Λένιν έγραψε στο «Γράμμα στους Συντρόφους» στις 17/10/1918 («Lenin's Works», Moscow, 1923, σ. 283): *«Είναι σχεδόν ομόφωνη γνώμη όλων, ότι η επικρατούσα διάθεση των μαζών είναι στο χείλος της απόγνωσης, και ευνοεί την ανάπτυξη του Αναρχισμού»*. Ο Τρότσκι, που συμμετείχε ενεργά στην καταστολή των αναρχικών, μίλησε για «χουλιγκανισμό», πάγια ρητορική αυτών που εξαπολύουν συκοφαντίες εναντίον των αναρχικών.

12. Σε απάντηση προς την «Πλατφόρμα» οι Σομπόλ, Σβαρτς, Στάιμερ, Βολίν, Λία, Ρομάν Ερβαντιάν και Φλέσιν γράφουν από το Παρίσι το 1927: Δε συμφωνούμε με τη θέση της Πλατφόρ- πορρίψουμε αυτούς που προσπαθούν να δώσουν έναν ανθρώπινο χαρακτήρα. Και δε μπορούμε να δηλώσουμε όπως κάνουν μερικοί ότι ο αναρχισμός είναι ανθρωπιστικό ιδανικό για όλους τους ανθρώπους και να κατηγορήσουμε αυτούς που μένουν σε μια ταξική βάση μαρξιστικής παρέκκλισης. Ούτε, τέλος, μπορούμε να υποστηρίξουμε ότι ο αναρχισμός είναι μόνο μια ατομική σύλληψη που δεν έχει να κάνει τίποτα με την ανθρωπότητα σα σύνολο ή με μια «τάξη». Πρέπει να δημιουργήσουμε μια σύνθεση και να δηλώσουμε ότι ο αναρχισμός εμπεριέχει ταξικά στοιχεία όπως και ανθρωπισμό και ατομικές αρχές.

13. Η μυστική αστυνομία που δημιούργησε ο Λένιν (Vserossiyskaya chrezvychaynaya komissiya po bor'bye s kontrrevolyutsiyei i sabotazhem), μετέπειτα NKVD και KGB και σήμερα FSB, αριθμούσε το 1921 διακόσιες χιλιάδες μπάτσους σε ένα μόνο τμήμα της, τους «Στρατιώτες για την Εσωτερική Άμυνα της Δημοκρατίας» (Vnutrenniye VoiskaMinisterstva Vnutrennikh Del). Μετά την απόπειρα δολοφονίας του Λένιν από το μέλος του Σοσιαλιστικού Επαναστατικού Κόμματος, Φάνια Καπλάν, στις 30/8/1918 ο αρχηγός της Τσε-κά, Φέλιξ Τζερζίνσκι, εξαπέλυσε την **εκστρατεία του «Κόκκινου Τρόμου»**.

14. Μετά την απελευθέρωσή της, της είπαν απλά ότι «φυλακίστηκε κατά λάθος»!

15. *«Ακόμα κι όταν ήμασταν στη Ρωσία διαμαρτυρηθήκαμε ενάντια στην ισοπεδωτική μηχανή που είδαμε στην πιο δόλια έκφρασή της. Μπορώ να πω για μένα, και το σύντροφό μου Αλεξάντερ Μπέρκμαν, ότι δε χάσαμε καμία ευκαιρία να πάμε από τον ένα Μπολσεβίκο ηγέτη στον άλλον, να υποστηρίξουμε τα άτυχα θύματα της Τσε-Κα. Μας είπαν αδιάφορα: «περιμένετε μέχρι να κερδίσουμε όλα τα μέτωπα και τότε θα δείτε τη μεγαλύτερη πολιτική ελευθερία να εγκαθιδρύεται στη Σοβιετική Ρωσία»*. Αυτή η διαβεβαίωση επαναλήφθηκε πολλές φορές τόσο πειστικά που αρχίσαμε να αναρωτιόμαστε αν είχαμε κατανοήσει την επίδραση της Επανάστασης στα δικαιώματα του ατόμου, όσον αφορά την πολιτική άποψη. Αποφασίσαμε να περιμένουμε. Αλλά πέρασαν εβδομάδες και μήνες και δεν υπήρχε καμία ανάπαυλα στην αμείλικτη εξόντωση όλων των ανθρώπων που τολμούσαν να διαφωνήσουν ακόμα και στο ελάχιστο με τις μεθόδους του Κομμουνιστικού Κράτους. Ήταν μόνο μετά το μακελειό της Κρονστάνδης, που μαζί με το σύντροφό μας Αλεξάντερ Σαπίρο αισθανθήκα-

The Leninist Counter-Revolution, AK Press, 1979.
- jwa.org.
- libcom.org.
- theanarchistlibrary.org.
- spartacus.schoolnet.co.uk.
- gulaganarchists.wordpress.com.
- Polenberg, Richard, Fighting Faiths: the Abrams case, the supreme court and free speech, Viking, 1987.
- Β. Σερτζ, Α. Μπέργκμαν, Οι Ιζβέστιες της Κροστάνδης, Ελεύθερος Τύπος 1979.
- Avrich, Paul. Anarchist voices, AK Press, 2005.

Παραπομπές

1. «Η Κατάκτηση του Ψωμιού» του Κροπότκιν είχε εκδοθεί στη Γαλλία το 1892, και στα αγγλικά βγήκε για πρώτη φορά το 1906.

2. Το είχε νοικιάσει ο Έιμπραμς με το ψευδώνυμο «Abram Dean».

3. Συνολικά 425.000 εβραίοι είχαν έρθει από τη Ρωσία στις ΗΠΑ μέσα σε μια περίοδο 5 χρόνων «για να μεγαλώσουν τα παιδιά τους σε μια ελεύθερη χώρα».

4. Στις 22 Ιουλίου 1916 έγινε πορεία εργοδοτών που ζητούσαν βελτίωση της εθνικής άμυνας. Μια βόμβα εξερράγη στην οδό Steuart σκοτώνοντας 6 άτομα (και άλλα 4 πέθαναν μετά). Γι' αυτό κατηγορήθηκαν οι Γουόρεν Μπίλινγκς και Τομ Μουνέϊ, εργάτες και μέλη του Σοσιαλιστικού Κόμματος και καταδικάστηκαν σε ισόβια και θάνατο αντίστοιχα. Ενώ αποδείχτηκε ότι ήταν σκευωρία, έμειναν 22 χρόνια στη φυλακή. Αμέτρητες κινητοποιήσεις σε Αμερική και Ευρώπη είχαν γίνει για την αποφυλάκισή τους. Ο Μουνέϊ είχε κατηγορηθεί και για τη βόμβα που κατέστρεψε πύργο υψηλής τάσης εταιρίας ηλεκτροδότησης στις 11 Ιουνίου 1916. Η εταιρία ηλεκτροδοτούσε τους Ενωμένους Σιδηρόδρομους, εργάτες των οποίων έκαναν τότε απεργία.

5. Το νευραλγικό κέντρο του αναρχισμού στην περιοχή δεν ήταν κάποιο εβραϊκό στέκι, αλλά το Μοντέρνο Σχολείο Φερέρ, που λειτουργούσε στην East 107th str.

6. Παρά το ότι ο Κροπότκιν υποστήριζε τη συμμετοχή στον πόλεμο για «να ηττηθεί ο γερμανικός επεκτατισμός», απογοητεύοντας πολλούς από τους συντρόφους του, οι πιο πολλοί αμερικανοί αναρχικοί της εποχής ήταν ενάντια στον πόλεμο. Οι σοσιαλιστές, πάντως, της εποχής βρίσκονταν σε ακόμα μεγαλύτερη σύγχυση σε σχέση με τον πόλεμο.

7. Τον Ιανουάριο του 1918 συνελήφθη ένας αγρότης από τη Μοντάνα, ο Βες Χωλ, κάτοικος ενός μικρού χωριού μόλις 60 κατοίκων, επειδή κατήγγειλε τη συμμετοχή στον πόλεμο και δήλωσε: «θα φύγω για να αποφύγω τον πόλεμο...

«Μ' αυτό τον τρόπο, οι κομμουνιστές αντικατέστησαν την εξουσία των εργαζομένων, την οποία είχαν σφετεριστεί, με την εξουσία των κομμισαρίων, που συνοδευόταν από όλη την αυθαιρεσία και το δεσποτισμό της προσωπικής εξουσίας. Ενάντια σε κάθε λογική και αντίθετα με τη θέληση των εργαζομένων, άρχισαν να οικοδομούν πεισματικά ένα κρατικό σοσιαλισμό, με σκλάβους, αντί να οικοδομήσουν μια κοινωνία βασισμένη στην ελεύθερη εργασία», [Ιζβέστια (της Κρονστάνδης) Νο. 14, Τετάρτη 16 Μάρτη 1921].

11. Οι αναρχικοί είχαν σημαντική επιρροή. Η Αναρχική Ομοσπονδία Μόσχας για παράδειγμα είχε μεγάλες ομάδες σε διάφορες περιοχές της πόλης, όπως Sokolniki, Presnia, Zamoskvoriechie, Lefortovo. Το «Σπίτι της Αναρχίας», ένα τεράστιο σπίτι στην Malaya Dmitrovka είχε γίνει κέντρο αναρχικής δραστηριότητας, με συχνές μεγάλες συζητήσεις/διαλέξεις από τους Μπάρμας, Κοβάλεβιτς, Κρουπένιν, Ασκάροβ, Πιρό, Α. Γκορντίν κ.ά. Σκόπευαν μάλιστα να επανεκδόσουν την εφημερίδα Αναρχία σε καθημερινή βάση. Η μεγαλύτερη επιρροή που είχαν ήταν στους σιδηροδρομικούς. Προπαγανδιστική δουλειά γινόταν και σε πολλές άλλες πόλεις της κεντρικής Ρωσίας, όπως Riazan, Smolensk, Tula, Tver, Kostroma, Yaroslavl, κ.ά. Ίδρυσαν τους «Μαύρους Φρουρούς», ένοπλη οργάνωση, της οποίας την οχύρωση σε κατειλημμένο σπίτι ανέλαβε ο Καϊντάνοβ, παλιός αναρχικός. Ο σχηματισμός των «Μαύρων Φρουρών» εξαγρίωσε τους Μπολσεβίκους, που εξαπέλυσαν πρόστυχες κατηγορίες εναντίον των αναρχικών και προετοίμασαν τη διάλυσή τους. Οι συνήθεις κατηγορίες από το κόμμα και τον κυβερνητικό τύπο ήταν ότι έκλεβαν, λήστευαν, διέλυαν περιουσίες στα σπίτια που καταλάμβαναν, φιλοξενούσαν Λευκο-Φρουρούς (τους αντίπαλους των Κόκκινων Φρουρών) στις τάξεις τους κ.ά.

Μετά το πογκρόμ εναντίον αναρχικών τη νύχτα της 11ης προς 12η Απρίλη 1918, όταν ο κομμουνιστικός στρατός επιτέθηκε με αυτόματα και κανόνια εναντίον των κτιρίων που στέγαζαν σπίτια και γραφεία των αναρχικών ομάδων, όπως τα γραφεία της Αναρχικής Ομοσπονδίας Μόσχας (που τότε είχε μεγάλη επιρροή στον πληθυσμό της πόλης), οι «Άμεσοι Σοσιαλιστές», η Ποβάρσκαγια, και το σπίτι της Αναρχικής Ομάδας Ντόνσκαγια, σταμάτησαν στο δρόμο μέλη της συντακτικής ομάδας της Golos Truda, τους Ζάμπρεζχνεβ, Γιάρτ-τσουκ (και οι δύο έγιναν Κομμουνιστές) και το συγγραφέα αυτού του κειμένου [Maximov]. Μόνο η ψυχραιμία, τούς έσωσε από το λυντσάρισμα. Αλλά δεν ήταν μόνο αυτό. Η κυβέρνηση «θεώρησε» ότι η επιχείρηση δεν ήταν εναντίον Αναρχικών, αλλά εναντίον «ληστών» και «Λευκο-Φρουρών» που πρόσκεινται στο Αναρχικό κίνημα, το οποίο δε μπορεί να τους ξεφορτωθεί, και έφεραν κάποιους κακομοίρηδες που δήθεν αναγνώρισαν τους δράστες των «κλοπών». Πάντως, σύμφωνα με την

φερόμενος σε μια αναρχική που δολοφονήθηκε με μια σφαίρα στο λαιμό ενώ κείτονταν στο πάτωμα, είπε ότι ήταν πόρνη.

Το σχέδιο ήταν καλομελετημένο και τέθηκε σε εφαρμογή σε καίρια χρονική στιγμή. Έγινε πριν να έχει χρόνο το Αναρχικό κίνημα να αποκρυσταλλωθεί. Ήταν ακόμη στο στάδιο της αυτοσυνειδητοποίησης. Δεν είχε συμπαγές περιεχόμενο και δεν είχε δυναμώσει οργανωτικά μέσα και έξω από τα εργοστάσια και τα χωριά. Οι τρομοκρατικές πρακτικές που υιοθέτησαν από εκείνη τη στιγμή οι Μπολσεβίκοι αποδείχτηκαν πολύ ισχυρές για ένα μη συμπαγές κίνημα. Η τρομοκρατική πρακτική σχεδόν κατέστρεψε αυτό το κίνημα, κάνοντας αδύνατη τη συνέχισή του.

Οι αναρχικές δραστηριότητες πήγαν πίσω σημαντικά, σαν αποτέλεσμα των κυβερνητικών πογκρόμ. Οι ομάδες διαλύθηκαν, και πέρασε πολύς χρόνος μέχρι να ξανα-σχηματιστούν. Έμειναν κάποια άτομα που συνέχισαν την Αναρχική προπαγάνδα στα εργοστάσια και στους σιδηρόδρομους όπου υπήρχε αναρχική επιρροή για κάποιο καιρό. Πέρασε πάνω από ένας μήνας ώσπου η Ομοσπονδία της Μόσχας επανήλθε με την έκδοση της «Αναρχίας».

Ο Λένιν έγραψε στο «Γράμμα στους Συντρόφους» στις 17/10/1918 («Lenin's Works», Moscow, 1923, σ. 283): *«Είναι σχεδόν ομόφωνη γνώμη όλων, ότι η επικρατούσα διάθεση των μαζών είναι στο χείλος της απόγνωσης, και ευνοεί την ανάπτυξη του Αναρχισμού»*. Ο Τρότσκι, που συμμετείχε ενεργά στην καταστολή των αναρχικών, μίλησε για «χουλιγκανισμό», πάγια ρητορική αυτών που εξαπολύουν συκοφαντίες εναντίον των αναρχικών.

12. Σε απάντηση προς την «Πλατφόρμα» οι Σομπόλ, Σβαρτς, Στάιμερ, Βολίν, Λία, Ρομάν Ερβαντιάν και Φλέσιν γράφουν από το Παρίσι το 1927: Δε συμφωνούμε με τη θέση της Πλατφόρμας «ότι οι πιο σημαντικοί λόγοι για την αδυναμία του αναρχικού κινήματος είναι η απουσία οργανωτικών αρχών». Πιστεύουμε ότι αυτό το θέμα είναι πολύ σημαντικό επειδή η Πλατφόρμα επιδιώκει να εγκαθιδρύσει μια κεντρική οργάνωση (ένα κόμμα) που θα έφτιαχνε *«μια πολιτική και τακτική γραμμή για το αναρχικό κίνημα»*. Αυτό υπερθεματίζει τη σημασία και το ρόλο της οργάνωσης.

Δεν είμαστε ενάντια σε μια αναρχική οργάνωση. Καταλαβαίνουμε τις επιβλαβείς συνέπειες της έλλειψης οργάνωσης στο αναρχικό κίνημα. Θεωρούμε τη δημιουργία μιας αναρχικής οργάνωσης απολύτως αναγκαία... Αλλά δεν πιστεύουμε ότι η οργάνωση, σαν τέτοια, μπορεί να είναι πανάκεια. Δεν υπερβάλλουμε για την αναγκαιότητά της, και δε βλέπουμε την ανάγκη ή το όφελος ώστε να θυσιάσουμε αναρχικές αρχές και ιδέες για χάρη της οργάνωσης. Βλέπουμε τους ακόλουθους λόγους για την αδυναμία του αναρχικού κινήματος:

α) Η σύγχυση στις ιδέες μας για μια σειρά θε-

13. Η μυστική αστυνομία που δημιούργησε ο Λένιν (Vserossiyskaya chrezvychaynaya komissiya po bor'bye s kontrrevolyutsiyei i sabotazhem), μετέπειτα NKVD και KGB και σήμερα FSB, αριθμούσε το 1921 διακόσιες χιλιάδες μπάτσους σε ένα μόνο τμήμα της, τους «Στρατιώτες για την Εσωτερική Άμυνα της Δημοκρατίας» (Vnutrenniye VoiskaMinisterstva Vnutrennikh Del). Μετά την απόπειρα δολοφονίας του Λένιν από το μέλος του Σοσιαλιστικού Επαναστατικού Κόμματος, Φάνια Καπλάν, στις 30/8/1918 ο αρχηγός της Τσε-κά, Φέλιξ Τζερζίνσκι, εξαπέλυσε την **εκστρατεία του «Κόκκινου Τρόμου».**

14. Μετά την απελευθέρωσή της, της είπαν απλά ότι «φυλακίστηκε κατά λάθος»!

15. *«Ακόμα κι όταν ήμασταν στη Ρωσία διαμαρτυρηθήκαμε ενάντια στην ισοπεδωτική μηχανή που είδαμε στην πιο δόλια έκφρασή της. Μπορώ να πω για μένα, και το σύντροφό μου Αλεξάντερ Μπέρκμαν, ότι δε χάσαμε καμία ευκαιρία να πάμε από τον ένα Μπολσεβίκο ηγέτη στον άλλον, να υποστηρίξουμε τα άτυχα θύματα της Τσε-Κα. Μας είπαν αδιάφορα: «περιμένετε μέχρι να κερδίσουμε όλα τα μέτωπα και τότε θα δείτε τη μεγαλύτερη πολιτική ελευθερία να εγκαθιδρύεται στη Σοβιετική Ρωσία»*. Αυτή η διαβεβαίωση επαναλήφθηκε πολλές φορές τόσο πειστικά που αρχίσαμε να αναρωτιόμαστε αν είχαμε κατανοήσει την επίδραση της Επανάστασης στα δικαιώματα του ατόμου, όσον αφορά την πολιτική άποψη. Αποφασίσαμε να περιμένουμε. Αλλά πέρασαν εβδομάδες και μήνες και δεν υπήρχε καμία ανάπαυλα στην αμείλικτη εξόντωση όλων των ανθρώπων που τολμούσαν να διαφωνήσουν ακόμα και στο ελάχιστο με τις μεθόδους του Κομμουνιστικού Κράτους. Ήταν μόνο μετά το μακελειό της Κρονστάνδης, που μαζί με το σύντροφό μας Αλεξάντερ Σαπίρο αισθανθήκαμε ότι δεν είχαμε το δικαίωμα να περιμένουμε κι άλλο, ότι ήταν επιτακτικό για μας τους παλιούς επαναστάτες να φωνάξουμε την αλήθεια. Παρ' όλα αυτά περιμέναμε μέχρι να τελειώσουν όλα τα μέτωπα, αν και ήταν πικρό να μένουμε σιωπηλοί όταν 400 πολιτικοί κρατούμενοι (διαφωνούντες) μεταφέρθηκαν βίαια από τις φυλακές Boutirka σε απομακρυσμένα σημεία. Όταν η Φάνι Μπάρον και ο Λεβ Τσέρνι δολοφονήθηκαν [Σημ: είχε στοιχειοθετηθεί μέχρι και η κατηγορία της «συμμετοχής» στην «παράνομη ομάδα Λεβ Τσέρνι», η οποία ήταν εφεύρημα των μπολσεβίκων που ισχυρίζονταν ότι διέθεταν και ντοκουμέντα που επιβεβαίωναν την ύπαρξή της]. Επιτέλους η άγια μέρα ήρθε, τα μέτωπα έκλεισαν. Αλλά η πολιτική ισοπεδωτική μηχανή συνέχισε, χιλιάδες συντρίφτηκαν από τους τροχούς της» (Εμα Γκόλντμαν, Η Πολιτική Σοβιετική Ισοπεδωτική Μηχανή, Βαρκελώνη Δεκέμβριος 1936).

«για να μεγαλώσουν τα παιδιά τους σε μια ελεύθερη χώρα».

4. Στις 22 Ιουλίου 1916 έγινε πορεία εργοδοτών που ζητούσαν βελτίωση της εθνικής άμυνας. Μια βόμβα εξερράγη στην οδό Steuart σκοτώνοντας 6 άτομα (και άλλα 4 πέθαναν μετά). Γι' αυτό κατηγορήθηκαν οι Γουόρεν Μπίλινγκς και Τομ Μούνεϊ, εργάτες και μέλη του Σοσιαλιστικού Κόμματος και καταδικάστηκαν σε ισόβια και θάνατο αντίστοιχα. Ενώ αποδείχτηκε ότι ήταν σκευωρία, έμειναν 22 χρόνια στη φυλακή. Αμέτρητες κινητοποιήσεις σε Αμερική και Ευρώπη είχαν γίνει για την αποφυλάκισή τους. Ο Μούνεϊ είχε κατηγορηθεί και για τη βόμβα που κατέστρεψε πύργο υψηλής τάσης εταιρίας ηλεκτροδότησης στις 11 Ιουνίου 1916. Η εταιρία ηλεκτροδοτούσε τους Ενωμένους Σιδηρόδρομους, εργάτες των οποίων έκαναν τότε απεργία.

5. Το νευραλγικό κέντρο του αναρχισμού στην περιοχή δεν ήταν κάποιο εβραϊκό στέκι, αλλά το Μοντέρνο Σχολείο Φερέρ, που λειτουργούσε στην East 107th str.

6. Παρά το ότι ο Κροπότκιν υποστήριζε τη συμμετοχή στον πόλεμο για «να ηττηθεί ο γερμανικός επεκτατισμός», απογοητεύοντας πολλούς από τους συντρόφους του, οι πιο πολλοί αμερικανοί αναρχικοί της εποχής ήταν ενάντια στον πόλεμο. Οι σοσιαλιστές, πάντως, της εποχής βρίσκονταν σε ακόμα μεγαλύτερη σύγχυση σε σχέση με τον πόλεμο.

7. Τον Ιανουάριο του 1918 συνελήφθη ένας αγρότης από τη Μοντάνα, ο Βες Χωλ, κάτοικος ενός μικρού χωριού μόλις 60 κατοίκων, επειδή κατήγγειλε τη συμμετοχή στον πόλεμο και δήλωσε: «θα φύγω για να αποφύγω τον πόλεμο… οι ΗΠΑ πολεμάνε μόνο για τους εκατομμυριούχους της Wall Street».

8. Η Έθελ Μπερνστάιν, μέλος τότε της Ένωσης Ρώσων Εργατών, της ομάδας Frayhayt και των Αναρχικών Σοβιετικών Δελτίων, συνελήφθη στις 30 Σεπτεμβρίου, μαζί με τον Άρθουρ Κάτζες, στις 2 το μεσημέρι, την ώρα που μοίραζαν το Δελτίο σε γραμματοκιβώτια στην East 99th str..

9. Παρά το πολύ μικρό της ύψος που ήταν μόλις 1,42μ.!

10. *«Το Κομμουνιστικό Κόμμα έδωσε μεγάλη προσοχή στις επιθυμίες των μαζών. Έχοντας γράψει στα λάβαρά του δελεαστικά συνθήματα, που κεντρίζανε τον ενθουσιασμό των εργαζομένων, τους παρέσυρε στον αγώνα, δίνοντάς τους την υπόσχεση ότι θα τους οδηγήσει στο ωραίο βασίλειο του σοσιαλισμού, που μόνο οι μπολσεβίκοι ήξεραν να οικοδομήσουν.*

»Οι εργάτες και οι αγρότες, πλημμυρισμέ-

στους σιδηροδρομικούς. Προπαγανδιστική δουλειά γινόταν και σε πολλές άλλες πόλεις της κεντρικής Ρωσίας, όπως Riazan, Smolensk, Tula, Tver, Kostroma, Yaroslavl, κ.ά. Ίδρυσαν τους «Μαύρους Φρουρούς», ένοπλη οργάνωση, της οποίας την οχύρωση σε κατειλημμένο σπίτι ανέλαβε ο Καϊντάνοβ, παλιός αναρχικός. Ο σχηματισμός των «Μαύρων Φρουρών» εξαγρίωσε τους Μπολσεβίκους, που εξαπέλυσαν πρόστυχες κατηγορίες εναντίον των αναρχικών και προετοίμασαν τη διάλυσή τους. Οι συνήθεις κατηγορίες από το κόμμα και τον κυβερνητικό τύπο ήταν ότι έκλεβαν, λήστευαν, διέλυαν περιουσίες στα σπίτια που καταλάμβαναν, φιλοξενούσαν Λευκο-Φρουρούς (τους αντίπαλους των Κόκκινων Φρουρών) στις τάξεις τους κ.ά.

Μετά το πογκρόμ εναντίον αναρχικών τη νύχτα της 11ης προς 12η Απρίλη 1918, όταν ο κομμουνιστικός στρατός επιτέθηκε με αυτόματα και κανόνια εναντίον των κτιρίων που στέγαζαν σπίτια και γραφεία των αναρχικών ομάδων, όπως τα γραφεία της Αναρχικής Ομοσπονδίας Μόσχας (που τότε είχε μεγάλη επιρροή στον πληθυσμό της πόλης), οι «Άμεσοι Σοσιαλιστές», η Ποβάρσκαγια, και το σπίτι της Αναρχικής Ομάδας Ντόνσκαγια, σταμάτησαν στο δρόμο μέλη της συντακτικής ομάδας της Golos Truda, τους Ζάμπρεζχνεβ, Γιάρτ-τσουκ (και οι δύο έγιναν Κομμουνιστές) και το συγγραφέα αυτού του κειμένου [Maximov]. Μόνο η ψυχραιμία, τούς έσωσε από το λυντσάρισμα. Αλλά δεν ήταν μόνο αυτό. Η κυβέρνηση «θεώρησε» ότι η επιχείρηση δεν ήταν εναντίον Αναρχικών, αλλά εναντίον «ληστών» και «Λευκο-Φρουρών» που πρόσκειται στο Αναρχικό κίνημα, το οποίο δε μπορεί να τους ξεφορτωθεί, και έφεραν κάποιους κακοποιούς που δήθεν αναγνώρισαν τους δράστες των «κλοπών». Πάντως, σύμφωνα με την Τσε-Κα, οι αναρχικοί σχεδίαζαν εξέγερση στις 18 του μηνός, αλλά το μόνο που αναρχικές πηγές καταθέτουν ήταν ότι απλά σχεδίαζαν μια γενική συνέλευση στις 14 του μηνός. Τη νύχτα εκείνη δολοφονήθηκαν περίπου 40 αναρχικοί, ενώ σκοτώθηκαν και 10-12 Τσεκιστές (μέλη τη Τσε-Κα) και στρατιώτες. Συνελήφθησαν περίπου 500 αναρχικοί.

Ανάμεσα στους «ληστές» που «αναγνωρίστηκαν» ήταν παλιοί επαναστάτες όπως ο Χκοντούνοβ, ο Κνιάσιεβ και άλλοι. Ακόμα και περαστικοί κατηγορήθηκαν ως «ληστές»! Κάποιοι «γνωστοί» (ιδεολογικοί όπως έλεγαν οι κομμουνιστές) αναρχικοί απελευθερώθηκαν σύντομα, αλλά οι άλλοι κρατήθηκαν. Η βαναυσότητα έφτασε στο αποκορύφωμα με τη δολοφονία του Χκοντούνοβ, την ώρα που «πήγαινε να δραπετεύσει», όπως είπαν.

Αναρχικές εφημερίδες απαγορεύτηκαν. Η εβδομαδιαία «Αναρχία» (Anarchia), η «Svobod-

θε με την έκδοση της «Αναρχίας».

Ο Λένιν έγραψε στο «Γράμμα στους Συντρόφους» στις 17/10/1918 («Lenin's Works», Moscow, 1923, σ. 283): *«Είναι σχεδόν ομόφωνη γνώμη όλων, ότι η επικρατούσα διάθεση των μαζών είναι στο χείλος της απόγνωσης, και ευνοεί την ανάπτυξη του Αναρχισμού».* Ο Τρότσκι, που συμμετείχε ενεργά στην καταστολή των αναρχικών, μίλησε για «χουλιγκανισμό», πάγια ρητορική αυτών που εξαπολύουν συκοφαντίες εναντίον των αναρχικών.

12. Σε απάντηση προς την «Πλατφόρμα» οι Σομπόλ, Σβαρτς, Στάιμερ, Βολίν, Λία, Ρομάν Ερβαντιάν και Φλέσιν γράφουν από το Παρίσι το 1927: Δε συμφωνούμε με τη θέση της Πλατφόρμας «ότι οι πιο σημαντικοί λόγοι για την αδυναμία του αναρχικού κινήματος είναι η απουσία οργανωτικών αρχών». Πιστεύουμε ότι αυτό το θέμα είναι πολύ σημαντικό επειδή η Πλατφόρμα επιδιώκει να εγκαθιδρύσει μια κεντρική οργάνωση (ένα κόμμα) που θα εφτιαχνε *«μια πολιτική και τακτική γραμμή για το αναρχικό κίνημα»*. Αυτό υπερθεματίζει τη σημασία και το ρόλο της οργάνωσης.

Δεν είμαστε ενάντια σε μια αναρχική οργάνωση. Καταλαβαίνουμε τις επιβλαβείς συνέπειες της έλλειψης οργάνωσης στο αναρχικό κίνημα. Θεωρούμε τη δημιουργία μιας αναρχικής οργάνωσης απολύτως αναγκαία… Αλλά δεν πιστεύουμε ότι η οργάνωση, σαν τέτοια, μπορεί να είναι πανάκεια. Δεν υπερβάλλουμε για την αναγκαιότητά της, και δε βλέπουμε την ανάγκη ή το όφελος ώστε να θυσιάσουμε αναρχικές αρχές και ιδέες για χάρη της οργάνωσης. Βλέπουμε τους ακόλουθους λόγους για την αδυναμία του αναρχικού κινήματος:

α) Η σύγχυση στις ιδέες μας για μια σειρά θεμελιωδών ζητημάτων, όπως η σύλληψη της κοινωνικής επανάστασης, της βίας, της περιόδου μετάβασης, της οργάνωσης.

β) Η δυσκολία να δεχτεί τις ιδέες μας ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού. Πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν τις υπάρχουσες προκαταλήψεις, συνήθειες, μόρφωση, το γεγονός ότι μια μεγάλη ομάδα ανθρώπων επιζητούν το συμβιβασμό παρά τη ριζική αλλαγή.

γ) Η καταστολή.

... Επαναλαμβάνουμε αυτό που δηλώσαμε όταν σχηματίσαμε τη NABAT (Οργάνωση Ουκρανών Αναρχικών το 1917-1921): «Υπάρχει εγκυρότητα σε όλες τις αναρχικές σχολές σκέψης. Πρέπει να πάρουμε υπόψιν όλες τις διαφορετικές τάσεις και να τις δεχτούμε».

... Η σύνθεση σ' αυτό τον τομέα χρειάζεται επίσης. Δεν μπορούμε να επιβεβαιώσουμε ότι ο αναρχισμός είναι μια θεωρία τάξεων και να α-

δίσουμε όλα τα μέτωπα και τότε θα δείτε τη μεγαλύτερη πολιτική ελευθερία να εγκαθιδρύεται στη Σοβιετική Ρωσία». Αυτή η διαβεβαίωση επαναλήφθηκε πολλές φορές τόσο πειστικά που αρχίσαμε να αναρωτιόμαστε αν είχαμε κατανοήσει την επίδραση της Επανάστασης στα δικαιώματα του ατόμου, όσον αφορά την πολιτική άποψη. Αποφασίσαμε να περιμένουμε. Αλλά πέρασαν εβδομάδες και μήνες και δεν υπήρχε καμία ανάπαυλα στην αμείλικτη εξόντωση όλων των ανθρώπων που τολμούσαν να διαφωνήσουν ακόμα και στο ελάχιστο με τις μεθόδους του Κομμουνιστικού Κράτους. Ήταν μόνο μετά το μακελειό της Κρονστάνδης, που μαζί με το σύντροφό μας Αλεξάντερ Σαπίρο αισθανθήκαμε ότι δεν είχαμε το δικαίωμα να περιμένουμε κι άλλο, ότι ήταν επιτακτικό για μας τους παλιούς επαναστάτες να φωνάξουμε την αλήθεια. Παρ' όλα αυτά περιμέναμε μέχρι να τελειώσουν όλα τα μέτωπα, αν και ήταν πικρό να μένουμε σιωπηλοί όταν 400 πολιτικοί κρατούμενοι (διαφωνούντες) μεταφέρθηκαν βίαια από τις φυλακές Boutirka σε απομακρυσμένα σημεία. Όταν η Φάνι Μπάρον και ο Λεβ Τσέρνι δολοφονήθηκαν [Σημ: είχε στοιχειοθετηθεί μέχρι και η κατηγορία της «συμμετοχής» στην «παράνομη ομάδα Λεβ Τσέρνι», η οποία ήταν εφεύρημα των μπολσεβίκων που ισχυρίζονταν ότι διέθεταν και ντοκουμέντα που επιβεβαίωναν την ύπαρξή της]. Επιτέλους η άγια μέρα ήρθε, τα μέτωπα έκλεισαν. Αλλά η πολιτική ισοπεδωτική μηχανή συνέχισε, χιλιάδες συντρίφτηκαν από τους τροχούς της» (Εμα Γκόλντμαν, Η Πολιτική Σοβιετική Ισοπεδωτική Μηχανή, Βαρκελώνη Δεκέμβριος 1936).

Ανακοίνωση της Συσπείρωσης Αναρχικών για τη 12η Φεβρουαρίου

Για μιαν ακόμη φορά το κοινοβούλιο απότελεσε ένα πολιορκημένο κάστρο από ένα πλήθος οργισμένων ανθρώπων. Αυτό το πλήθος, το οποίο όσο περνούσε η ώρα αυξανόταν, άρχισε να μοιάζει πολύ γρήγορα μ' ένα ανθρώπινο τείχος για ώρες απροσπέλαστο ακόμα και για τους ίδιους τους διαδηλωτές που επιθυμούσαν να μετακινηθούν για να αντιμετωπίσουν τα δηλητηριώδη αέρια, που εξαπέλυαν σε απίστευτες ποσότητες οι κρατικοί ραβδούχοι για να τους διαλύσουν.

Η ευρύτερη περιοχή μετατρέπεται αστραπιαία σε πεδίο μάχης, ενώ οι μαύροι καπνοί από τις φωτιές και τα πυκνά σύννεφα από δακρυγόνα κάνουν την ατμόσφαιρα αποπνικτική. Και όμως. Για ώρες κανείς δεν φαίνεται διατεθειμένος να εγκαταλείψει τον χώρο, αλλά και όσους συγκρούονται μετατρέποντας την πλατεία Συντάγματος και τους γύρω δρόμους σε χώρους εξόρυξης μαρμάρων.

Είναι αλήθεια ότι αυτό το γεμάτο πείσμα πλήθος ανθρώπων περιφρόνησε συστηματικά και ξεκάθαρα το τελευταίο διάστημα κάθε κάλεσμα των συνδικάτων, συνεχίζοντας να απομακρύνεται με απόλυτα διακριτό τρόπο από κάθε είδους συνδικαλιστική λογική (συμπεριλαμβανομένης της ελευθεριακής). Αυτή ακριβώς η άρνηση -που συνοδεύει διαθέσεις της κοινωνίας απέναντι στην ευρύτερη πολιτική και τους πολιτικούς- αποδεσμεύει δυνατότητες, κάτι που καταγράφεται ολοένα και πιο έντονα.

Θα βρισκόταν βέβαια κάποιος παντελώς εκτός πραγματικότητας, ή απλά θα υποκρινόταν, αν ισχυριζόταν ότι όλοι αυτοί οι άνθρωποι ρέπουν προς την αναρχία ή την αντιεξουσία. Αλλά, όμως, δεν έχουν σχέση και με οποιαδήποτε παραδοσιακή κοινωνική ή συντεχνιακή ομάδα πίεσης ή διατήρησης των συμφερόντων της, γιατί κάτι τέτοιο έχει προ πολλού πάψει να διακυβεύεται.

Ποιος άλλωστε δεν έχει επίγνωση ότι οι εξουσιαστές στο μόνο που είναι συνεπείς αυτή την περίοδο είναι στην δηλωμένη πρόθεση τους να συνεχίσουν με κάθε τρόπο να αφαιρούν συστηματικά όσα έχουν παραχωρήσει, όσα θεωρούνταν μέχρι πρότινος ως κεκτημένα;

Σ' αυτήν ακριβώς την βάση ένας ολόκληρος πληθυσμός καλείται να χωνέψει ότι έκανε λάθος, ότι "έφαγε" τα δανεικά μαζί με τους πολιτικούς, τους τραπεζίτες, τους χρηματιστές, τους επιχειρηματίες, ότι η υπερκατανάλωση τιμωρείται τώρα με μια πρωτόγνωρη φτώχεια τουλάχιστον για τις δύο τελευταίες γενιές, με μια άνευ προηγουμένου ανεργία, με δεκάδες χιλιάδες επαίτες και άστεγους να αποτυπώνουν ήδη με τον πιο έντονο τρόπο το ζοφερό μέλλον, που μοιάζει αναπόδραστο για ολοένα και περισσοτέρους ανθρώπους.

Την ίδια στιγμή που οι συγκρούσεις εξαπλώνονταν σ' όλο το λεγόμενο ιστορικό κέντρο της Αθήνας μερίδα του πολιτικού προσωπικού των κυρίαρχων εξέφραζε εκ του ασφαλούς την αντίθεση της καταψηφίζοντας το νέο μνημόνιο. "Παλιοί" και "νέοι" αντιμνημονιακοί, αριστεροί, κομμουνιστές και εκπρόσωποι του πολιτικού συστήματος ξέρουν καλά ότι τα πολιτικά δεδομένα έχουν αλλάξει άρδην και προσδοκούν να πάρουν θέση στο νέο πολιτικό σκηνικό, που ήδη διαμορφώνεται με την σύμπτυξη των ήδη υπαρχόντων κομματικών σχηματισμών και την κατασκευή συμπληρωματικών σ' αυτούς. Στην ίδια κατεύθυνση θα συντείνει και η επιλογή για επίσπευση ή καθυστέρηση της εκλογικής διαδικασίας, που πάντως για την ώρα φαντάζει γόρδιος δεσμός για τους εξουσιαστές.

Καλούμαστε, λοιπόν, με υπομονή και καρτερικότητα να δεχθούμε το πέρασμα από το πρότυπο μιας δανεικής ζωής σε εκείνο μιας ζωής με δόσεις. Ειδ' άλλως μας απειλούν με την άβυσσο. Μας καλούν να επιδείξουμε ψυχραιμία και σύνεση, να αποστασιοποιηθούμε από το κοινωνικό ρεμπελιό που αναστατώνει κάθε τρεις και λίγο την ησυχία των "σωτήρων" που ακόμα διαφεντεύουν· που τάχα προσπαθούν νύχτα και μέρα για το καλό μας. Κατανοούν, λένε, και συμμερίζονται την δίκαιη οργή μας, αλλά απαιτούν από εμάς να δείξουμε ψυχραιμία και σύνεση. **Μα αυτό ακριβώς κάνουμε εξεγειρόμενοι ενάντια στους πραγματικούς καταστροφείς ανθρώπων και περιβάλλοντος.** Επειδή η αλήθεια παραμένει καθαρή σαν το κρύσταλλο.

Σφυγμός της ανθρωπινότητας παραμένει η εξέγερση, και η αναπνοή της θα παραμένει σταθερή όσο το πνεύμα της ανυποταξίας θα αποδεσμεύει κάθε ζωτική μας ενέργεια. Φθάνει να μην κοιτάξουμε το τώρα και σκύψουμε το κεφάλι, αλλά να αγναντέψουμε μακρύτερα για το αύριο. Και αν οι καρποί του είναι ακόμα πικροί, αν οι σπόροι αναζητούν ακόμα το εύφορο έδαφος για να βλαστήσουν, ας μην επιτρέψουμε μέχρι τότε να σκορπίσουν τον φόβο στις καρδιές μας, να μην σκοτεινιάσει το βλέμμα μας, να μείνει δέσμιο το πνεύμα μας.

Εν κατακλείδι η 12η Φλεβάρη 2012, καταγράφηκε όχι σαν μια σελίδα ταπείνωσης και συμβιβασμού, αλλά σαν ένα ακόμα αγκάθι που καρφώθηκε με δύναμη στα πλευρά των δυναστών μας.

Ως αναρχικοί βρεθήκαμε στο πλευρό των υπερήφανων και δώσαμε μιαν ακόμα μάχη μ' όλους εκείνους που δηλώνουν πολέμιοι όχι μόνο της εξουσίας που φεύγει, αλλά και εκείνης που έρχεται να την αντικαταστήσει.

Ο αγώνας μας, λοιπόν, δεν μπορεί να αφορά εκείνα που "χάσαμε". Η νοσταλγία μας δεν μπορεί να αγκαλιάζει τα περασμένα καταναλωτικά μεγαλεία, τα συμφέροντα που χάθηκαν, την απληστία που δεν μπορεί πλέον να ικανοποιηθεί. Αυτοί που εξουσιάζουν τις τύχες τόσων και τόσων ανθρώπων δεν συγκρότησαν την εξουσία τους μόλις χθες, δεν αγνοούν το παρελθόν τους, δεν αμφιταλαντεύονται όσον αφορά τις προθέσεις τους για το μέλλον.

Δεν θέλουμε να αναμασήσουμε ή να παραλλάξουμε καμία εξουσιαστική συνταγή, δεν συντασσόμαστε με καμία πολιτική ή συνδικαλισμό, αλλά κόβουμε οριστικά τις γέφυρες μαζί τους.

Οι φωτιές στις καμένες τράπεζες και στα περιβόητα ιστορικά κτίρια του κέντρου της Αθήνας για τα οποία χύνουν κροκοδείλια δάκρυα και οι τελευταίες θεραπαινίδες της εξουσίας μπορεί να έσβησαν. Οι μαύροι καπνοί από τις φωτιές των οδοφραγμάτων και τα πυκνά σύννεφα από τα δακρυγόνα που σημάδεψαν για μιαν ακόμη φορά τον αττικό ουρανό στις 12 Φλεβάρη μπορεί να διαλύθηκαν. Οι εφιάλτες τους όμως για όσα έρχονται πυκνώνουν. Και είθε οι πέτρες να γίνουν βράχια και η φωτιά που κατακαίει τις πόλεις τους άσβεστη πυρκαγιά... Το μέλλον είναι ήδη παρόν και το παρελθόν έχει γίνει ήδη μέλλον....

13 Φεβρουαρίου 2012
Συσπείρωση Αναρχικών

σότητες οι κρατικοί ραβδούχοι για να τους διαλύσουν.

Η ευρύτερη περιοχή μετατρέπεται αστραπιαία σε πεδίο μάχης, ενώ οι μαύροι καπνοί από τις φωτιές και τα πυκνά σύννεφα από δακρυγόνα κάνουν την ατμόσφαιρα αποπνικτική. Και όμως. Για ώρες κανείς δεν φαίνεται διατεθειμένος να εγκαταλείψει τον χώρο, αλλά και όσους συγκρούονται μετατρέποντας την πλατεία Συντάγματος και τους γύρω δρόμους σε χώρους εξόρυξης μαρμάρων.

Είναι αλήθεια ότι αυτό το γεμάτο πείσμα πλήθος ανθρώπων περιφρόνησε συστηματικά και ξεκάθαρα το τελευταίο διάστημα κάθε κάλεσμα των συνδικάτων, συνεχίζοντας να απομακρύνεται με απόλυτα διακριτό τρόπο από κάθε είδους συνδικαλιστική λογική (συμπεριλαμβανομένης της ελευθεριακής). Αυτή ακριβώς η άρνηση -που συνοδεύει διαθέσεις της κοινωνίας απέναντι στην ευρύτερη πολιτική και τους πολιτικούς- αποδεσμεύει δυνατότητες, κάτι που καταγράφεται ολοένα και πιο έντονα.

Θα βρισκόταν βέβαια κάποιος παντελώς εκτός πραγματικότητας, ή απλά θα υποκρινόταν, αν ισχυριζόταν ότι όλοι αυτοί οι άνθρωποι ρέπουν προς την αναρχία ή την αντιεξουσία. Αλλά, όμως, δεν έχουν σχέση και με οποιαδήποτε παραδοσιακή

Σ' αυτήν ακριβώς την βάση ένας ολόκληρος πληθυσμός καλείται να χωνέψει ότι έκανε λάθος, ότι "έφαγε" τα δανεικά μαζί με τους πολιτικούς, τους τραπεζίτες, τους χρηματιστές, τους επιχειρηματίες, ότι η υπερκατανάλωση τιμωρείται τώρα με μια πρωτόγνωρη φτώχεια τουλάχιστον για τις δύο τελευταίες γενιές, με μια άνευ προηγουμένου ανεργία, με δεκάδες χιλιάδες επαίτες και άστεγους να αποτυπώνουν ήδη με τον πιο έντονο τρόπο το ζοφερό μέλλον, που μοιάζει αναπόδραστο για ολοένα και περισσότερους ανθρώπους.

Την ίδια στιγμή που οι συγκρούσεις εξαπλώνονταν σ' όλο το λεγόμενο ιστορικό κέντρο της Αθήνας μερίδα του πολιτικού προσωπικού των κυρίαρχων εξέφραζε εκ του ασφαλούς την αντίθεση της καταψηφίζοντας το νέο μνημόνιο. "Παλιοί" και "νέοι" αντιμνημονιακοί, αριστεροί, κομμουνιστές και εκπρόσωποι του πολιτικού συστήματος ξέρουν καλά ότι τα πολιτικά δεδομένα έχουν αλλάξει άρδην και προσδοκούν να πάρουν θέση στο νέο πολιτικό σκηνικό, που ήδη διαμορφώνεται με την σύμπτυξη των ήδη υπαρχόντων κομματικών σχηματισμών και την κατασκευή συμπληρωματικών σ' αυτούς. Στην ίδια κατεύθυνση θα συντείνει και η επιλογή για επίσπευση ή καθυστέρηση της ε-

τρεις και λίγο την ησυχία των "σωτήρων" που ακόμα διαφεντεύουν; που τάχα προσπαθούν νύχτα και μέρα για το καλό μας. Κατανοούν, λένε, και συμμερίζονται την δίκαιη οργή μας, αλλά απαιτούν από εμάς να δείξουμε ψυχραιμία και σύνεση. **Μα αυτό ακριβώς κάνουμε εξεγειρόμενοι ενάντια στους πραγματικούς καταστροφείς ανθρώπων και περιβάλλοντος.** Επειδή η αλήθεια παραμένει καθαρή σαν το κρύσταλλο.

Σφυγμός της ανθρωπινότητας παραμένει η εξέγερση, και η αναπνοή της θα παραμένει σταθερή όσο το πνεύμα της αντιποταξίας θα αποδεσμεύει κάθε ζωτική μας ενέργεια. Φθάνει να μην κοιτάξουμε το τώρα και σκύψουμε το κεφάλι, αλλά να αγναντέψουμε μακρύτερα για το αύριο. Και αν οι καρποί του είναι ακόμα πικροί, αν οι σπόροι αναζητούν ακόμα το εύφορο έδαφος για να βλαστήσουν, ας μην επιτρέψουμε μέχρι τότε να σκορπίσουν τον φόβο στις καρδιές μας, να μην σκοτεινιάσει το βλέμμα μας, να μείνει δέσμιο το πνεύμα μας.

Εν κατακλείδι η 12η Φλεβάρη 2012, καταγράφηκε όχι σαν μια σελίδα ταπείνωσης και συμβιβασμού, αλλά σαν ένα ακόμα αγκάθι που καρφώθηκε με δύναμη στα πλευρά των δυναστών μας.

Ως αναρχικοί βρεθήκαμε στο πλευρό

δεν μπορεί πλέον να ικανοποιηθεί. Αυτοί που εξουσιάζουν τις τύχες τόσων και τόσων ανθρώπων δεν συγκρότησαν την εξουσία τους μόλις χθες, δεν αγνοούν το παρελθόν τους, δεν αμφιταλαντεύονται όσον αφορά τις προθέσεις τους για το μέλλον.

Δεν θέλουμε να αναμασήσουμε ή να παραλλάξουμε καμία εξουσιαστική συνταγή, δεν συντασσόμαστε με καμία πολιτική ή συνδικαλισμό, αλλά κόβουμε οριστικά τις γέφυρες μαζί τους.

Οι φωτιές στις καμένες τράπεζες και στα περιβόητα ιστορικά κτίρια του κέντρου της Αθήνας για τα οποία χύνουν κροκοδείλια δάκρυα και οι τελευταίες θεραπαινίδες της εξουσίας μπορεί να έσβησαν. Οι μαύροι καπνοί από τις φωτιές των οδοφραγμάτων και τα πυκνά σύννεφα από τα δακρυγόνα που σημάδεψαν για μιαν ακόμη φορά τον αττικό ουρανό στις 12 Φλεβάρη μπορεί να διαλύθηκαν. Οι εφιάλτες τους όμως για όσα έρχονται πυκνώνουν. Και είθε οι πέτρες να γίνουν βράχια και η φωτιά που κατακαίει τις πόλεις τους άσβεστη πυρκαγιά... Το μέλλον είναι ήδη παρόν και το παρελθόν έχει γίνει ήδη μέλλον....

13 Φεβρουαρίου 2012

Συσπείρωση Αναρχικών

η άρνηση -που συνοδεύει διαθέσεις της κοινωνίας απέναντι στην ευρύτερη πολιτική και τους πολιτικούς- αποδεσμεύει δυνατότητες, κάτι που καταγράφεται ολοένα και πιο έντονα.

Θα βρισκόταν βέβαια κάποιος παντελώς εκτός πραγματικότητας, ή απλά θα υποκρινόταν, αν ισχυριζόταν ότι όλοι αυτοί οι άνθρωποι ρέπουν προς την αναρχία ή την αντιεξουσία. Αλλά, όμως, δεν έχουν σχέση και με οποιαδήποτε παραδοσιακή

και "νέοι" αντιμνημονιακοί, αριστεροί, κομμουνιστές και εκπρόσωποι του πολιτικού συστήματος ξέρουν καλά ότι τα πολιτικά δεδομένα έχουν αλλάξει άρδην και προσδοκούν να πάρουν θέση στο νέο πολιτικό σκηνικό, που ήδη διαμορφώνεται με την σύμπτυξη των ήδη υπαρχόντων κομματικών σχηματισμών και την κατασκευή συμπληρωματικών σ' αυτούς. Στην ίδια κατεύθυνση θα συντείνει και η επιλογή για επίσπευση ή καθυστέρηση της ε-

έδαφος για να βλαστήσουν, ας μην επιτρέψουμε μέχρι τότε να σκορπίσουν τον φόβο στις καρδιές μας, να μην σκοτεινιάσει το βλέμμα μας, να μείνει δέσμιο το πνεύμα μας.

Εν κατακλείδι η 12η Φλεβάρη 2012, καταγράφηκε όχι σαν μια σελίδα ταπείνωσης και συμβιβασμού, αλλά σαν ένα ακόμα αγκάθι που καρφώθηκε με δύναμη στα πλευρά των δυναστών μας.

Ως αναρχικοί βρεθήκαμε στο πλευρό

πο τα δακρυγόνα που σημάδεψαν για μιαν ακόμη φορά τον αττικό ουρανό στις 12 Φλεβάρη μπορεί να διαλύθηκαν. Οι εφιάλτες τους όμως για όσα έρχονται πυκνώνουν. Και είθε οι πέτρες να γίνουν βράχια και η φωτιά που κατακαίει τις πόλεις τους άσβεστη πυρκαγιά... Το μέλλον είναι ήδη παρόν και το παρελθόν έχει γίνει ήδη μέλλον....

13 Φεβρουαρίου 2012

Συσπείρωση Αναρχικών